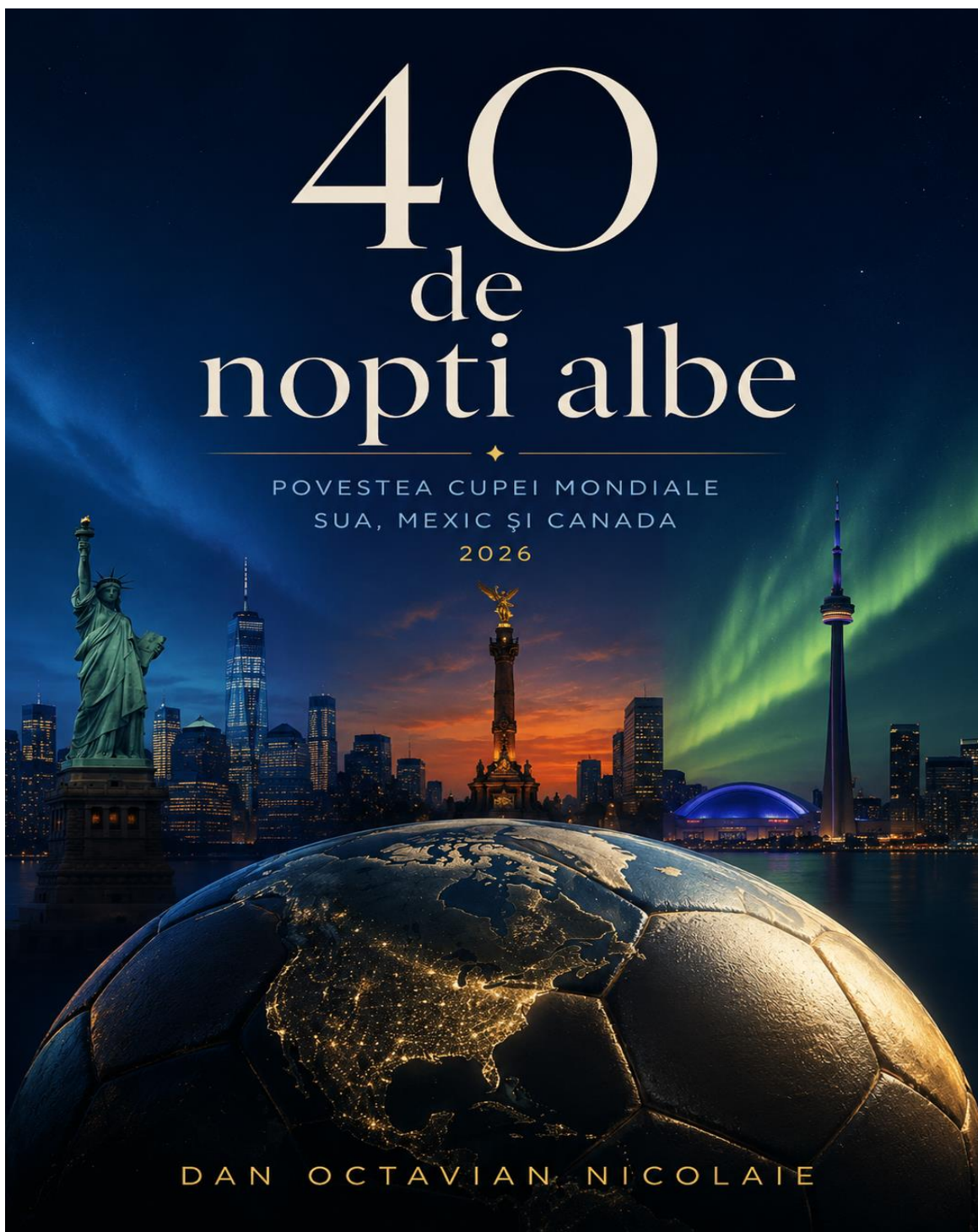

40 de nopti albe

POVESTEA CUPEI MONDIALE
SUA, MEXIC ȘI CANADA
2026

DAN OCTAVIAN NICOLAIE

DAN OCTAVIAN NICOLAIE

40 DE NOPTI ALBE

Povestea Cupei Mondiale - SUA • Mexic • Canada • 2026

București
2026

40 DE NOPTI ALBE

© 2026 Dan Octavian Nicolaie

Toate drepturile asupra prezentei ediții sunt rezervate autorului.

Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă, stocată într-un sistem de arhivare sau transmisă, sub nicio formă și prin niciun mijloc – electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare sau altă modalitate – fără acordul prealabil, scris, al autorului, cu excepția citatelor scurte utilizate în recenzii sau lucrări critice, cu menționarea sursei.

Textele reunite în acest volum au fost publicate inițial, pe parcursul desfășurării Cupei Mondiale FIFA 2026, în paginile Ziarului BURSA, fiind revizuite și adaptate pentru ediția de față.

Autor: Dan Octavian Nicolaie

Coperta: DON

Tehnoredactare: DON

PROLOG

Înainte de primul fluier - cronica unei veri fără somn

Există turnee finale care se joacă pe teren și există turnee care se joacă în memoria celor care le privesc. Cupa Mondială din 2026 a fost, pentru mine, amândouă. A început cu un fluier de start pe stadioanele din Statele Unite, Mexic și Canada, dar adevărata ei măsură s-a văzut în altă parte: în nopțile care nu se mai terminau, în cafelele băute când orașul încă dormea, în lumina rece a monitorului și în lupta zilnică împotriva timpului. Această carte s-a născut înainte să știe că va deveni o carte.

La început au fost doar niște cronici. Scrise pentru cititorii Ziarului BURSA (există o tradiție în acest sens), după fiecare meci important al Cupei Mondiale. De cele mai multe ori imediat după ultimul fluier, întotdeauna înainte ca dimineața să-și intre în drepturi. Erau texte scrise cu emoția încă vie, fără răgazul pe care îl oferă distanța, dar cu obligația de a păstra luciditatea jurnalistului. Între spectacol și analiză, între bucuria suporterului și disciplina reporterului, fiecare cronică încerca să surprindă ceva ce statisticile nu pot măsura.

Fotbalul produce cifre. Jurnalismul caută sensuri.

De aceea, paginile care urmează nu sunt o înșiruire de rezultate și clasamente. Pentru acestea există arhive, baze de date și enciclopedii. Ceea ce am încercat să păstrez este altceva: clipa în care un stadion întreg își ține respirația înaintea unui penalty, tăcerea care urmează unei eliminări, expresia unui selecționer care înțelege că patru ani de muncă s-au încheiat într-o singură seară sau explozia de bucurie a unei națiuni care descoperă că fotbalul poate suspenda, măcar pentru câteva ore, toate diferențele dintre oameni.

O Cupă Mondială este, în fond, cea mai mare poveste colectivă pe care sportul o spune lumii. Timp de 40 de zile, granițele se estompează. O pasă inspirată este înțeleasă la fel în Buenos Aires, Casablanca, Tokyo, București sau Glasgow. Iar un gol marcat în prelungiri poate schimba dispoziția unui continent întreg.

În fiecare dimineață, când cronica era trimisă la redacție, începea o altă etapă a aceleiași zile. La Radio la Negru, Cupa Mondială continua sub forma dialogului, între subsemnatul și Viorel... Negru. Meciurile erau întoarse pe toate fețele, fazele controversate deveneau subiecte de dezbatere, iar surprizele nopții erau analizate

împreună cu ascultătorii. Era un ritual care lega două lumi: jurnalismul scris și vocea radioului. Textul se transforma în conversație, iar conversația pregătea, fără să știm, următoarea noapte.

A existat o rutină care, privită din afară, părea aproape absurdă. Meciuri până târziu, uneori până spre dimineață. Notițe luate în grabă. O cafea. Încă una. Apoi cronică. Corecturi. Trimiterea materialului. Câteva ore de somn. Emisiunea de radio. Și, înainte ca ziua să se termine, pregătirea pentru următorul meci.

Timp de patruzeci de nopți, timpul nu a mai fost măsurat în ore, ci în reprize.

Au fost nopți în care favoriții au confirmat și altele în care fotbalul și-a amintit că trăiește din surprize. Au fost echipe care au intrat pe teren convinse că istoria le aparține și au plecat învinse de adversari care nu aveau nimic de pierdut. Au fost eroi neașteptați și vedete care au descoperit că reputația nu înscrie goluri. Au fost arbitri transformați în personaje principale și portari care au devenit, pentru câteva minute, cei mai importanți oameni din țările lor.

Cupa Mondială nu recompensează întotdeauna cea mai bună echipă. Recompensează echipa care rezistă cel mai bine presiunii, întâmplării și propriilor emoții.

Poate tocmai de aceea fotbalul rămâne atât de fascinant. Este unul dintre puținele locuri în care logica acceptă, fără protest, să fie învinsă de imprevizibil. Oricât de sofisticate ar deveni analizele, algoritmi și modelele statistice, mingea continuă să păstreze un drept pe care nu i-l poate lua nimeni: dreptul de a contrazice toate previziunile.

Cronica unui meci începe întotdeauna înainte de primul fluier. Ea începe în istoria celor două echipe, în rivalități vechi de generații, în memoria unor goluri uitate, în orgoliile unor popoare și, uneori, în tensiunile unei lumi care își găsește pe stadion o formă pașnică de confruntare. De aceea, multe dintre textele din această carte vorbesc nu doar despre fotbal. Vorbesc despre oameni, despre identitate, despre memorie, despre politică, despre cultură și despre felul în care un joc aparent simplu ajunge să spună atât de multe despre societățile care îl iubesc.

Am încercat să scriu fiecare cronică fără emfază inutilă și fără patetism. Fotbalul nu are nevoie să fie împodobit. El își produce singur literatura. Jurnalistul trebuie doar să fie atent și să găsească acele detalii care, peste ani, vor face diferența dintre o știre și o amintire. Citind acum aceste texte în ordinea lor firească, descopăr că ele spun și o altă poveste. Povestea unor zile trăite aproape exclusiv după programul Cupei Mondiale. Zilele nu mai începeau dimineața și nu se mai terminau seara. Începeau cu primul meci și se încheiau odată cu ultimul paragraf al cronicii. Între ele încăpeau emoții, oboseală,

satisfacția unui text reușit, frustrarea unui titlu care nu suna suficient de bine și bucuria simplă de a vedea că, în dimineața următoare, cititorii comentau nu doar scorul, ci și povestea din spatele lui.

Dacă această carte are un personaj principal, acela nu este un fotbalist. Nu este nici măcar echipa care a ridicat trofeul. Personajul principal este timpul. Cele patruzeci de nopți în care milioane de oameni au trăit după același calendar, în care diferențele de fus orar au devenit irelevante și în care o lume întreagă s-a întâlnit, seară de seară, în jurul aceluiași joc. Titlul acestei cărți vorbește despre nopți albe. Dar ele nu au fost doar nopți fără somn. Au fost nopți pline. De emoție. De îndoială. De speranță. De surprize. De pagini scrise în grabă și recitite în liniște. De cafele care au înlocuit odihna și de dimineți în care fotbalul nu se încheia odată cu ultimul fluier, ci continua în paginile Ziarului BURSA. Poate că, peste ani, multe dintre scorurile acestui turneu vor fi uitate. Se vor estompa și numele marcatorilor, și clasamentele grupelor, și statisticile care astăzi par definitive. Ceea ce sper să rămână este senzația acelor nopți în care fotbalul părea mai mare decât el însuși. Iar dacă cititorul va regăsi, măcar pentru câteva pagini, emoția cu care a așteptat un meci, a sărbătorit un gol sau a suferit după o înfrângere, atunci aceste cronici își vor fi îndeplinit misiunea încă o dată.

Aceasta nu este o carte doar despre o Cupă Mondială.

Este jurnalul a patruzeci de nopți în care fotbalul a fost pretextul, iar oamenii au fost, ca întotdeauna, adevărata poveste.

GRUPELE

Mexicanii au deschis balul, sud-africanii au ratat invitația

Prima partidă a Cupei Mondiale 2026 a avut exact farmecul și limitele unui spectacol de deschidere. Multă lume, mult zgomot, multe așteptări și destul de puțin fotbal. Mexicul a învins Africa de Sud cu 2-0, prin golurile lui Quiñones (9) și Jimenez (66), într-un meci care a părut rezolvat înainte ca spectatorii să se așeze comod în scaune.

Balul s-a deschis cu un dans modest, de umplutură. Dacă înaintea fluierului de start au existat comentarii că Shakira de la ceremonie nu prea mai era Shakira, atunci putem spune că nici Africa de Sud nu prea a arătat a echipă de fotbal. Reprezentativa africană a intrat pe teren cu promisiuni și declarații curajoase, dar a dispărut repede din peisaj, asemenea unui invitat care vine la recepție doar pentru fotografia oficială.

Mexicul nu a impresionat, însă nici nu avea nevoie. Gazdele au făcut exact cât era necesar pentru a-și atinge obiectivul. Quiñones a profitat de o eroare adversă și a înscris primul gol al turneului încă din minutul 9, oferind publicului de pe Azteca motivul de sărbătoare pe care îl aștepta.

Restul a fost administrație. Un fotbal pragmatic, fără artificii și fără ambiții estetice. Într-o epocă în care aproape orice proiect politic sau economic se prezintă drept „istoric”, Mexicul a refuzat tentația grandorii. A jucat simplu, a controlat partida și a mai lovit o dată prin veteranul Jimenez, care a transformat victoria într-o formalitate.

Cele două cartonașe roșii primite de sud-africani au accentuat impresia unei echipe depășite de eveniment. Nu atât de adversar, cât de propriile limite. Gazde bune, mexicanii au luat și ei un roșu în prelungiri. Turneul cu 48 de participante promite povești exotice și surprize, dar produce inevitabil și astfel de confruntări în care diferența dintre participanți devine evidentă.

La final, Mexicul a bifat trei puncte și o seară liniștită. Africa de Sud a bifat prezența. Iar Cupa Mondială și-a început lunga călătorie cu un meci care va rămâne în istorie fiindcă a fost primul, nu fiindcă a fost memorabil. În fotbal, ca și în politică, deschiderea festivă nu garantează niciodată un spectacol pe măsura promisiunilor.

Altfel, extra-fotbalistic, zeci de manifestanți și polițiști s-au ciocnit în fața stadionului Azteca din Ciudad de Mexico.

Manifestanții cereau dreptate pentru persoanele dispărute, o adevărată plagă într-o țară marcată de violențele legate de traficul de droguri. Aceștia au îndepărtat unele bariere care protejau perimetrul stadionului și au intrat în conflict cu forțele de ordine.

Cehia a vrut să nu piardă, Coreea de Sud a câștigat

După partida de deschidere, care a avut mai degrabă rolul de a tăia panglica turneului decât de a oferi spectacol, Coreea de Sud și Cehia au demonstrat că această Cupă Mondială poate produce și fotbal adevărat. Sud-coreenii s-au impus cu 2-1, după un meci în care au avut inițiativa, au alergat mai mult și au părut permanent preocupați să construiască ceva.

Diferența de abordare a fost vizibilă încă din primele minute. Coreea de Sud a intrat pe teren cu intenția clară de a câștiga. Cehia a părut preocupată, înainte de orice, să nu piardă. Nu este neapărat o critică. Unele state își construiesc politica externă pe ambiție, altele pe prudență. La fel și echipele de fotbal.

Asiaticii au combinat bine, au schimbat rapid direcția jocului și au creat impresia unei formații moderne, bine pregătite fizic și tehnic. Le-a lipsit însă precizia în apropierea porții adverse. Un motor care funcționează excelent, dar care mai are nevoie de câteva reglaje pentru a transforma posesia și entuziasmul în goluri.

Cehii, în schimb, au venit cu un plan simplu și perfect recognoscibil: fazele fixe. Iar pentru o vreme părea că acest plan va funcționa. Contrar cursului jocului, Krejci a deschis scorul în minutul 59, în urma unui...aut. Genul de gol care îi face pe antrenori fericiți și pe esteticienii fotbalului să caute telecomanda.

Bucuria cehilor a durat puțin. În minutul 67, In-beom a egalat după o acțiune splendidă, în care a trimis trei adversari să culeagă flori înainte de a finaliza elegant. A fost momentul care a schimbat definitiv direcția partidei și care a adus în prim-plan diferența de calitate dintre cele două echipe.

Lovitura decisivă a venit în minutul 80, prin Oh, iar tentativa cehilor de a răspunde a rămas fără efect. O nouă fază fixă a adus mingea în poarta sud-coreeană, dar golul a fost anulat, spre disperarea unei echipe care părea să fi epuizat toate variantele de atac. La nivelul tribunelor, victoria Coreei de Sud a fost și mai clară. Suporterii asiatici au dominat fondul sonor și au oferit culoarea pe care uneori jucătorii nu reușesc să o producă pe teren.

Un lucru este cert: meciul al doilea al turneului a fost considerabil mai bun decât primul. Dacă partida de deschidere a fost protocolară, aceasta a avut viață, ritm și momente memorabile. Iar pentru o Cupă Mondială aflată abia la început, este o veste excelentă.

Primul punct al Canadei și un gol venit din Superliga noastră

Există meciuri care nu schimbă istoria fotbalului, dar schimbă istoria unor echipe.

Canada și Bosnia au terminat la egalitate, 1-1, într-o partidă fără strălucirea marilor favorite, dar cu acea doză de autenticitate care face ca un Mondial să fie mai mult decât o paradă a marilor puteri.

Bosnia a deschis scorul prin Jovo Lukić, atacantul care a devenit cunoscut publicului român după sezonul excelent din Superligă. Golul său, o lovitură de cap precisă, a avut și o semnificație aparte: Lukić a devenit primul fotbalist străin legitimat în Liga 1 care înscrie la un turneu final de Cupă Mondială. O bornă statistică modestă la scară planeteară, dar una care arată că, din când în când, și campionatele periferice trimit ecouri până la cea mai mare scenă a fotbalului.

Bosniacii au părut mai organizați și mai aproape de victorie. Canada, în schimb, a continuat să joace cu entuziasmul unei echipe care încă descoperă ce înseamnă să aparții elitei. Nu întotdeauna ordonată, nu întotdeauna lucidă, dar dispusă să alerge până la ultima picătură de energie.

Salvarea a venit de pe bancă. Cyle Larin, introdus pe teren în partea secundă, a egalat în minutul 78 cu o execuție superbă, după o pasă a unei alte rezerve, Promise David. A fost genul de fază care îi face fericiți pe antrenori și le oferă dreptul de a spune, la conferința de presă, că victoria - sau măcar egalul - a fost obținută de întregul lot.

Canada a obținut astfel primul punct din istoria participărilor sale la Cupa Mondială. Nu este un trofeu, nici măcar o calificare, dar pentru o națiune care a privit multă vreme fotbalul ca pe o rudă mai puțin importantă a hocheiului, momentul are valoarea lui. În sport, ca și în politică, există state obișnuite să conducă și state care sărbătoresc fiecare pas înainte.

Bosnia poate regreta cele două puncte pierdute. Canada poate privi partea plină a paharului. Uneori, istoria se scrie cu victorii. Alteori, cu un egal de 1-1 și cu certitudinea că de acum înainte nu mai există cifra zero în dreptul punctelor obținute la Cupa Mondială.

America și-a făcut intrarea, Paraguayul caută ieșirea

Statele Unite au început Cupa Mondială pe care o găzduiesc cu o victorie clară, 4-1 cu Paraguay, într-un meci disputat la Los Angeles. Scorul spune adevărul, chiar dacă povestea nu a avut dramatismul pe care și l-ar fi dorit spectatorii neutri.

Americanii au controlat partida și au arătat că nu se mulțumesc cu rolul de organizatori generoși.

Primul gol a venit repede, în minutul 7, când Bobadilla a deviat nefericit în propria poartă. Autogolul a fost aproape simbolic. Uneori, adversarii Statelor Unite par să se încurce singuri, iar americanii au talentul de a profita de orice oportunitate. În economie, în geopolitică și, iată, și în fotbal.

Paraguayul a încercat să reziste, însă diferența de viteză și de intensitate s-a văzut tot mai clar. Balogun a punctat de două ori, în minutele 31 și 45+5, iar la pauză meciul părea deja decis. Atacantul american a avut eficiența pe care o au marile corporații americane: fără prea multă poezie, dar cu rezultate greu de contestat.

Paraguayenii au avut totuși un moment de orgoliu. Mauricio a redus din diferență în minutul 73 și pentru câteva clipe s-a simțit că meciul ar putea căpăta puțină tensiune. Dar speranța oaspeților a ținut cât un discurs electoral rostit înaintea numărării voturilor. În prelungiri, Reyna a pus capăt oricărei discuții și a stabilit scorul final, 4-1. O victorie categorică pentru o echipă care pare să fi înțeles că, la un Mondial organizat acasă, simpla participare nu este suficientă.

Paraguayul nu a părut lipsit de ambiție, dar a părut lipsit de argumente. Iar America și-a început turneul așa cum îi place să se prezinte lumii: cu spectacol, cu multe goluri și cu convingerea că orice este posibil.

Elveția a avut mingea, Qatarul a avut ultimul cuvânt

Există meciuri în care statisticile explică totul. Și există meciuri care își bat joc de statistici. Elveția și Qatar au terminat la egalitate, 1-1, într-o partidă din grupa B în care europenii au dominat aproape totul, mai puțin ceea ce conta cu adevărat: tabela. Elvețienii au preluat controlul încă din primele minute și nu l-au mai cedat. După ocazia lui Ndoye, care a trimis peste poartă în minutul 10, portarul qatarez Abunada a comis un fault asupra lui Freuler, iar arbitrul mexican Said Martinez a indicat punctul cu var. Embolo, omul care a obținut viza pentru Statele Unite mai târziu decât colegii săi, a transformat fără emoții în minutul 17.

Părea începutul unei seri liniștite pentru elevii lui Murat Yakin. Cu 75% posesie în prima repriză, Elveția a făcut ceea ce fac de obicei elvețienii: ordine, disciplină și impresia că nimic nu poate ieși din parametrii calculați. Numai că fotbalul, spre deosebire de sistemul bancar elvețian, nu oferă întotdeauna garanții.

Scorul a rămas periculos de strâns și, paradoxal, unul dintre cei mai buni oameni ai Qatarului a fost chiar Abunada, autorul penalty-ului. Portarul gazdelor asiatice și-a răscumpărat greșeala și a respins șuturile lui Ndoye și Vargas, în prelungirile primei reprize, ținându-și echipa în viață.

Iar Qatarul a profitat de șansa rămasă. În al cincilea minut al prelungirilor, când elvețienii se pregăteau deja să contabilizeze cele trei puncte, Al Amin a centrat de pe stânga, iar veteranul Khoukhi a înscris cu capul. A fost genul de gol care transformă un stadion și care le amintește favoriților că meciurile nu se termină atunci când începe numărătoarea inversă pe tabela oficială.

Pentru Elveția, egalul are gustul unei oportunități irosite. Pentru Qatar, punctul obținut valorează aproape cât o victorie. Dacă elvețienii au jucat ca niște contabili preocupați de cifre, qatarezii au demonstrat că uneori optimismul oriental și încăpățânarea pot produce miracole mici.

Într-o lume în care totul pare măsurat, cuantificat și previzibil, fotbalul continuă să fie un excelent avocat al imprevizibilului. Iar Qatarul a descoperit că, uneori, ultimul cuvânt valorează mai mult decât 75% posesie.

Șah cu crampoane, nu a fost samba, dar a fost Saibari

Cine a așteptat floricele de la acest Brazilia - Maroc, fie ele și din deșert, a avut parte de o surpriză. Una neplăcută pentru esteticieni, savurată însă de tacticieni. Cele două echipe au terminat la egalitate, 1-1, după un meci disputat mai ales între cele două careuri, acolo unde se câștigă clasamente și se pierd iluzii.

Nu a fost samba, dar a fost Saibari. Marocanul a deschis scorul în minutul 21 și a confirmat că parcursul fantastic de la Mondialul precedent nu a fost o întâmplare.

Semifinalista de acum patru ani nu mai are nimic de demonstrat. Are identitate, disciplină și acel amestec de talent și rigoare care îi face pe adversari să înțeleagă repede că nu mai au în față un outsider exotic.

Brazilia a egalat prin Vinicius, în minutul 32, și, cu asta, aproape s-a încheiat capitolul spectacol. Restul partidei a semănat mai degrabă cu o dezbatere între două școli de gândire decât cu o reclamă pentru fotbalul ofensiv. S-a jucat tare, s-a alergat mult și s-a calculat aproape fiecare pas.

Marocul și-a confirmat statutul. Brazilia și-a confirmat transformarea. Cine a crescut cu imagini din vremea lui Pele, Zico, Romario sau Ronaldo ar putea avea impresia că ceva s-a pierdut pe drum. În realitate, brazilienii par să se îndrepte către o mai mare rigoare, către un fotbal în care libertatea este atent supravegheată. Un fel de reformă administrativă aplicată sambei.

Fotbalistic, Marocul nu este Brazilia Africii. Dar Brazilia pare să devină un Maroc al Americii de Sud. Nu este o insultă. Dimpotrivă. Este semnul vremurilor. Într-o lume în care marile diferențe se estompează, iar globalizarea uniformizează totul, inclusiv fotbalul, identitatea se construiește tot mai mult prin organizare și mai puțin prin improvizație.

A ieșit un meci pe care iubitorii de schemă și tablă magnetică l-au apreciat. Cei care căutau carnavalul au rămas cu amintirile. Dar poate că aceasta este noua Brazilie: mai puțin Copacabana și mai multă contabilitate. Iar Marocul, între timp, continuă să demonstreze că locul său la masa celor mari nu a fost obținut printr-o invitație, ci prin merit.

Fotbal de austeritate, Scoția a câștigat, spectatorii au pierdut

Există meciuri care te fac să iubești fotbalul. Există și meciuri care te fac să pleci de la stadion să verifici dacă nu cumva ai uitat aragazul pornit acasă. Scoția - Haiti 1-0 a făcut parte din a doua categorie. Tot meciul a părut o pledoarie pentru economie, pentru risipă zero și pentru ideea că spectacolul este un moft.

Scoțienii s-au impus prin golul marcat de John McGinn, în minutul 28. O fază suficientă pentru a înclina balanța într-o partidă în care ocaziile au fost mai rare decât zilele însorite la Glasgow. Restul a însemnat multă prudență, multe mingi lungi și destule motive pentru nostalgici să deschidă YouTube-ul în căutarea unor rezumate de la Mondialele trecute.

Haiti a părut o echipă care știa foarte bine că nu poate domina și care a încercat să compenseze prin disciplină și efort. Scoția, la rândul ei, a avut aerul unui funcționar conștiincios, preocupat să bifeze sarcina și să plece acasă fără complicații. A ieșit un meci în care fiecare echipă s-a temut mai mult de greșeală decât a fost atrasă de victorie.

Fotbal zgârcit. Ca un buget întocmit de un ministru de finanțe care vede pericole în orice investiție. Nimeni nu a vrut să riște, nimeni nu a vrut să se expună. Iar când ambele tabere gândesc la fel, rezultatul este previzibil: foarte puțină imaginație și foarte multă precauție.

Scoția va spune că a obținut cele trei puncte și va avea dreptate. La un turneu final, clasamentul nu întreabă cât de frumos ai jucat. Dar pentru spectatorii neutri, întâlnirea de la Foxborough a fost un fel de supă fără sare. Hrănitoare, poate, dar greu de recomandat altora.

Până acum, Cupa Mondială 2026 a avut meciuri modeste și meciuri bune. Scoția - Haiti a reușit performanța mai rară de a fi, de departe, cel mai sărac spectacol oferit până acum. Un meci pe care probabil nici scoțienii nu îl vor povesti nepoților. Cu excepția lui John McGinn, desigur.

Asediul Australiei, istoria nu se repetă

Victoria Australiei în fața Turciei, 2-0, este una dintre primele surprize mari ale Cupei Mondiale 2026. Pentru mulți români, primul gând a fost inevitabil: dacă australienii au putut, atunci puteam și noi. La urma urmei, Turcia este adversarul care ne-a închis drumul spre turneul final. Dar fotbalul nu cunoaște condiționalul și nici nu acordă puncte pentru regrete.

Turcia a asediat poarta Australiei aproape o sută de minute. Pentru suporterii Semilunii, însă, partida a părut să dureze mai mult decât asediul Constantinopolului. Diferența este că, de această dată, zidurile nu au căzut.

Prima repriză a aparținut lui Irankunda, omul care a marcat în minutul 27 și care a alergat de parcă avea două perechi de plămâni. Determinarea lui a fost admirabilă, chiar dacă uneori părea să se afle la limita unui cartonaș roșu. Energia sa a fost imaginea unei Australiei dispuse să sufere și să profite de orice oportunitate.

Turcii au făcut aproape tot ce puteau. Au presat, au combinat, au împins jocul spre benzi și au încercat să găsească breșe. Dar turnurile de control din centrul defensivei australiene au rezistat impecabil. Nici pe sus, nici pe jos, mingea nu găsea drumul spre poartă. Posesia și inițiativa au aparținut echipei lui Vincenzo Montella, însă tabela a rămas indiferentă la toate argumentele ei.

În minutul 74 a venit și al doilea necaz. Metcalfe (foto) a închis meciul, iar tribunele populate de suporterii turci au înțeles că speranțele lor se evaporă. Fotbalul are uneori cruzimea istoriei: nu câștigă întotdeauna cei care asediază, ci cei care rezistă.

Australia nu a oferit un recital, dar a oferit o lecție. Nu a avut nevoie de posesie, nici de artificii. A avut răbdare, organizare și o apărare care a funcționat ca o fortăreață. Turcia, în schimb, a dominat fără să cucerească.

Există victorii construite prin frumusețe și există victorii construite prin încăpățănare.

Istoria nu se repetă întotdeauna în favoarea acelorași oameni.

Curacao a visat câteva minute, Germania nu a avut nevoie să viseze

Germania a debutat cu un 7-1 categoric în fața statului insular Curacao, într-un meci care a avut suspans doar atât timp cât le-a permis diferența de valoare. Curacao a fost în joc câteva minute. Foarte puțin pentru mulți, suficient pentru visători.

Nemții au început fără introduceri inutile. Felix Nmecha a deschis scorul încă din minutul 6, iar toată lumea părea pregătită pentru o seară liniștită. Numai că fotbalul are și el momentele sale romantice. În minutul 21, Comenencia a egalat și pentru câteva clipe s-a instalat senzația că David poate măcar să-l zgârie pe Goliat.

Au fost câteva minute de entuziasm și atât. Germania nu s-a panicat și nici nu a simțit nevoia să forțeze. A procedat ca o mare putere obișnuită cu astfel de situații.

Schlotterbeck, Havertz (2), Musiala, Brown și Undav au marcat pe rând, iar diferența de pe tabelă a început să semene cu cea dintre economiile celor două țări.

Curacao a jucat cu mult entuziasm și cu destulă naivitate. Nu este o critică. Există echipe care pot supraviețui doar dacă se apără cu disperare. Curacao a preferat să joace fotbal și să accepte consecințele. Uneori, curajul se plătește scump.

Germania, în schimb, a dat impresia că încă se află în perioada de încălzire. Nu a accelerat la maximum și nici nu a avut nevoie. A administrat meciul cu eficiența pentru care este cunoscută. Fără artificii și fără dorința de a umili adversarul. Pur și simplu, mașinăria și-a văzut de program.

În fond, aceasta este diferența dintre marile favorite și restul lumii. Unele echipe joacă pentru a produce miracole. Altele joacă pentru a evita surprizele. Curacao a încercat să scrie o poveste. Germania a avut grijă să nu iasă din scenariu.

După cele nouăzeci de minute, visătorii din Caraibe au rămas cu un gol și cu amintirea câtorva minute în care tabela arăta 1-1. Uneori, pentru cei mici, și asta poate fi o formă de victorie.

Egal, deloc amical, între Olanda și Japonia

Există meciuri care se termină la egalitate și lasă impresia că nimeni nu a vrut să câștige. Olanda - Japonia, 2-2, a fost exact opusul. Ambele echipe au vrut victoria și tocmai de aceea au oferit, probabil, cea mai frumoasă partidă a Cupei Mondiale de până acum.

În prima repriză, olandezii au avut inițiativa și au părut mai aproape de gol. Malen a fost primul care l-a încercat pe Suzuki, încă din minutul 3, iar portarul nipon avea să devină unul dintre personajele serii. Același Malen a mai fost refuzat o dată, iar Gakpo a trimis peste poartă, în timp ce japonezii au răspuns timid prin Nakamura. La pauză a fost 0-0, dar era acel 0-0 care anunța că liniștea nu va dura.

Van Dijk a spart gheața în minutul 51, cu o lovitură de cap elegantă, din centrarea lui Gravenberch. Olanda părea să fi preluat controlul, însă Japonia a reacționat imediat. Nakamura a egalat după numai șase minute, cu un șut deviat de la marginea careului, iar meciul a căpătat ritmul unui schimb de replici între doi maeștri ai crimei.

Summerville a readus avantajul pentru „Portocala mecanică” în minutul 64, iar Suzuki a continuat să țină Japonia în viață, respingând și tentativa lui Gakpo. Când toată lumea se pregătea să consemneze victoria echipei lui Ronald Koeman, a venit minutul 89. Ito a executat un corner, Ogawa a prelungit cu capul, iar Kamada a împins mingea în plasă. 2-2 și un final care a făcut dreptate unei echipe care nu a încetat să creadă.

Dacă Olanda a rămas fidelă ideii sale de fotbal ofensiv, Japonia a demonstrat încă o dată că disciplina și răbdarea nu exclud curajul. Niponii joacă precum construiesc trenurile de mare viteză: precis, metodic și fără zgomot inutil. Olandezii, în schimb, păstrează ceva din spiritul negustorilor care au navigat lumea timp de secole: mereu în căutarea unui nou atac.

La final, nimeni nu a plecat cu toate punctele, dar nici cu sentimentul unei ocazii ratate. Într-un turneu în care nu toate meciurile au fost memorabile, Olanda și Japonia au demonstrat că fotbalul poate fi și o conversație elegantă între două școli diferite, fără ca una să fie obligată să o reducă la tăcere pe cealaltă.

Suedia a demolat Tunisia

După egalul spectaculos dintre Olanda și Japonia, grupa F avea nevoie de o echipă care să pună lucrurile în ordine. Suedia a făcut-o fără prea multe discuții. 5-1 cu Tunisia și impresia că vikingii au coborât din corăbii cu gândul clar de a cuceri, nu de a negocia. Ayari a deschis scorul încă din minutul 7, iar de atunci suedezii au dat senzația că meciul este jucat. Isak a făcut 2-0 în minutul 30, iar singurul moment în care tunisienii au avut impresia că se pot întoarce în partidă a fost golul lui Rekik, din minutul 43. Un 2-1 care, pentru câteva minute, a părut să anunțe o repriză secundă echilibrată.

N-a fost cazul.

Gyokeres a readus liniștea în tabăra nordicilor în minutul 59, iar Svanberg și Ayari, cu reușita din prelungiri, au transformat victoria într-o demonstrație de forță. 5-1 și foarte puține argumente pentru africani.

Tunisia nu a fost lipsită de ambiție. A încercat să joace, să răspundă, să rămână în meci. Dar între dorință și posibilitate există uneori aceeași diferență care există între o poezie și un manual de inginerie. Suedezii au fost eficienți, preciși și aproape reci în execuții. Au atacat fără grabă și au lovit fără milă.

Pentru Tunisia, înfrângerea este dureroasă nu atât prin scor, cât prin impresia de neputință lăsată în repriza secundă. Pentru Suedia, victoria transmite un mesaj clar către Olanda și Japonia: grupa F nu va fi decisă prin politețuri diplomatice.

Capul Verde a ridicat zidul, iar Spania s-a lovit de el

Principala favorită la câștigarea titlului mondial a început turneul cu un 0-0 care nu va intra în manualele esteticii fotbalului. Spania nu a reușit să învingă Republica Capului Verde și s-a mulțumit cu un egal deloc de salon, într-un meci care a demonstrat că între ambițiile marilor puteri și realitatea terenului există uneori o diferență considerabilă.

Venită cu un aer profesoral superior, Spania a avut parte de o lecție. De fapt, de două. Una tactică și una de umilință. Micuța echipă africană a venit cu temele făcute și a decis că este mai profitabil să piardă greu, sau chiar deloc, jucând mai puțin estetic și mai puțin ofensiv, decât să piardă rău încercând să facă impresie.

Omul meciului a fost veteranul Josimar Dias, cunoscut de toată lumea drept Vozinha. La 40 de ani, portarul din Capul Verde a avut intervenții care au obligat realizatorii transmisiei să ruleze reluările de mai multe ori. Într-o epocă în care portarii sunt apreciați pentru jocul de picior și statisticile sofisticate, Vozinha a oferit ceva mai simplu: parade.

Repriza secundă a continuat sub aceleași coordonate ca prima. Atac steril contra apărare ermetică. Luis de la Fuente a aruncat în luptă piesele grele, dar acestea au fost trimise, metaforic vorbind, cu capul în zidul verde. Spaniolii au avut posesia, au avut ocaziile și au avut superioritatea tehnică. Le-a lipsit însă ceea ce se numește, de obicei, un plan B.

Mai mult, în minutul 90, africanii au fost la un pas să dea marea lovitură și să transforme egalul într-unul dintre cele mai mari șocuri din istoria recentă a Cupei Mondiale. Spania rămâne favorită la trofeu și nimeni nu trebuie să tragă concluzii pripite. Dar Republica Capului Verde a demonstrat că fotbalul mondial nu mai seamănă cu ordinea de altădată. Iar dacă Aleksander Ceferin se plângea de meciurile dintre mari și mici, poate că după această seară ar trebui să constate că, uneori, cei mici nu vin la Cupa Mondială pentru a figura pe afiș, ci pentru a strica scenariile.

În cazul în care vă întrebați cine este primul-ministru al Republicii Capului Verde, răspunsul este Ulisses Correia e Silva. Care este relevanța? Niciuna, exact ca la noi! Pentru că, la fel ca în România, oamenii își amintesc mai degrabă cine a apărut incredibil într-o seară de Mondial decât cine ocupă vremelnice un birou guvernamental.

Noaptea egalurilor - fotbalul își redistribuie punctele

A fost noaptea egalurilor la Cupa Mondială. Trei meciuri, trei remize și sentimentul că lumea tradițională a fotbalului mondial începe să semene tot mai mult cu o piață în care fiecare negociază, fiecare cere și nimeni nu mai primește tot ce vrea.

La Los Angeles, Iranul și Noua Zeelandă au oferit un 2-2 plăcut și deschis. Nou-zeelandezii au condus de două ori, prin Just, autorul golurilor din minutele 7 și 54, însă iranienii au refuzat să accepte rolul victimei. Rezaeian a egalat prima dată, Mohebi a făcut-o din nou în minutul 64 și a stabilit scorul final. Nu a fost un meci spectaculos prin virtuozitate, ci prin încăpățănare. Un fel de duel între două popoare care au învățat că izolarea nu este neapărat sinonimă cu resemnarea.

La Seattle, Belgia și Egipt au terminat 1-1. De Bruyne a încercat primul să deschidă scorul, dar egiptenii au lovit prin Ashour, după o pasă a lui Salah. Belgienii au părut din nou o generație de aur care încearcă să prelungească timpul, asemenea unui actor care nu vrea să accepte că ultimul act se apropie. Salvarea a venit de pe bancă. Lukaku a intrat și, la prima fază, a provocat autogolul lui Hany. Uneori, marile echipe nu mai câștigă prin strălucire, ci prin inerție.

În sfârșit, la Miami, Arabia Saudită a produs o nouă surpriză. Nu o victorie, ca în urmă cu patru ani împotriva Argentinei, ci un egal cu Uruguayul, 1-1. Al-Amri a deschis scorul înainte de pauză și, pentru aproape 40 de minute, sud-americanii au alergat după o umbră. Maxi Araujo a egalat în minutul 80, dar Uruguayul a lăsat impresia unei mari puteri care începe să descopere că restul lumii nu mai este dispus să se ridice în picioare doar pentru că a intrat ea în încăpere.

Noaptea egalurilor nu a produs cutremure, dar a adus un nou semn că diferențele se micșorează. Dacă în trecut Europa și America de Sud împărțeau lumea fotbalului aproape ca marile imperii coloniale, astăzi Asia, Africa și Oceania nu mai vin la Mondial pentru fotografii și suveniruri.

Gianni Infantino trebuie să fi zâmbit. În timp ce unii se plâng de extinderea competiției, echipele considerate secundare adună puncte și distrug ierarhii. Nu întotdeauna oferă spectacol, dar aproape întotdeauna oferă povești. Iar fotbalul, la fel ca politica, trăiește mai mult din povești decât din statistici.

Franța a câștigat punctele - Senegalul, regretele

Franța a învins Senegalul cu 3-1, dar scorul îi fletează pe vicecampionii europeni și îi nedreptățește, parțial, pe africani. Timp de o repriză, senegalezii au jucat fără complexe și au demonstrat că numele mari nu înscriu goluri prin simpla prezență pe teren. Francezii au intrat în meci pe vârfuri, senegalezii pe călcâie. Mingea s-a plimbat elegant, din păcate mai ales în cercuri concentrice și mult mai puțin pe linii drepte, perpendiculare pe poartă. Mbappe, vioara întâi a orchestrei franceze, a sunat în prima repriză mai degrabă ca o muzicuță. Mereu cu două-trei note sub tonul mingii, căpitanul „cocoșilor” a fost aproape absent din peisaj.

Fără ocazii importante, Franța nu putea emite prea multe pretenții la pauză. În schimb, Senegalul putea avea. Cu puțin noroc, tabela ar fi putut indica un surprinzător 2-0. Jackson a zguduit bara în minutul 24, iar Sarr a ratat o ocazie uriașă în ultimul minut al prelungirilor. Dirijați de Sadio Mane, africanii au dansat bine timp de 45 de minute, spre nedumerirea unei echipe franceze care părea că a venit la concert fără partitură. Vizita la vestiare a schimbat însă muzica. Franța a revenit mai hotărâtă, a egalat la capitolul ocazii și a fost chiar la un VAR distanță de un posibil penalty. Mai important, Mbappe a început să semene cu Mbappe. În minutul 64, atacantul francez a deschis scorul cu un șut din șase metri, după o fază în care a fost, în sfârșit, cu o secundă înaintea adversarilor și nu în urma mingii.

Experiența și-a spus cuvântul. Senegalul a continuat să lupte, dar Franța a făcut ceea ce fac marile echipe atunci când nu strălucesc: câștigă. În minutul 81, Barcola părea că a închis discuția. Tensiunea a crescut puțin în prelungiri, Mbaye a redus din handicap, dar rezolvarea finală i-a aparținut lui Mbappe, cu o execuție excepțională din afara careului. Ultima fază a meciului a dus mingea la câțiva centimetri de un 3-2, care nu ar fi modificat esențial situația punctelor.

Senegalul poate regreta. A jucat bine, a avut momente mai bune decât adversarul și, pentru o repriză, a făcut Franța să pară o mare putere aflată în vacanță. Dar fotbalul are memoria scurtă și clasamentul este lipsit de sentimentalism.

La final, Franța a luat cele trei puncte.

Atenție, joacă Haaland!

Există jucători care participă la Cupa Mondială și există jucători care sunt așteptați la Cupa Mondială. Erling Haaland face parte din a doua categorie. Norvegia a debutat cu o victorie clară, 4-1 cu Irak, la Boston, iar uriașul blond a oferit exact ceea ce publicul venise să vadă: goluri.

Înainte de meci, parcă plutea prin stadion un îndemn pe care l-ar fi putut rosti orice crainic de teatru: „Atenție, joacă Haaland!”. Și norvegianul nu a dezamăgit. A marcat în minutele 29 și 43 și a lăsat impresia că, atunci când are chef, fotbalul poate fi un sport simplu: îi dai mingea, iar el găsește poarta.

Irakul nu a venit în Statele Unite doar pentru a admira. Hussein a egalat în minutul 39 și, pentru câteva momente, a existat senzația că meciul poate deveni complicat pentru scandinavi. Dar Norvegia nu mai este echipa romantică de altădată, care trăia doar din mingi lungi și faze fixe. Are mai multă tehnică, mai multă răbdare și, mai ales, are un atacant care poate transforma aproape orice centrare într-o amenințare.

Dacă Haaland a fost tenorul serii, Ostigard și Thorstvedt au închis concertul în repriza secundă, cu golurile din minutele 76 și 90+7. Scorul final, 4-1, nu lasă loc de interpretări. Există ceva aproape mitologic în apariția lui Haaland. Cu părul blond, fizicul de viking și expresia de om care nu pare impresionat de nimic, norvegianul seamănă cu personajele care coborau odinioară din drakkare pentru a cuceri teritorii. Diferența este că el invadează careurile adverse și nu coastele Angliei.

Irakul a luptat cât a putut și a avut momente demne. Dar uneori adversarul este prea mare. La propriu și la figurat.

Norvegia începe cu dreptul și transmite un mesaj că nu a venit la Cupa Mondială doar pentru peisaj. Iar Haaland transmite un mesaj și mai simplu: dacă îl scapi din ochi o secundă, te pedepsește. Pentru că unele avertismente nu sunt metafore.

Atenție, joacă Haaland!

Messi, vinul argentinian nobil care refuză să se transforme în oțet

Campioana mondială en-titre Argentina a debutat cu o victorie categorică, 3-0 cu Algeria, însă scorul este doar nota de subsol. Povestea serii de la Kansas City a fost, din nou, Lionel Messi. La aproape 39 de ani, omul care a traversat deja două decenii de fotbal mare continuă să joace de parcă timpul ar fi o recomandare, nu o obligație. Messi a marcat în minutele 17, 60 și 76 și a oferit o demonstrație care i-a făcut pe nostalgici să zâmbescă și pe statisticieni să scoată noi pagini din arhivă. La meciul cu numărul 200 pentru Argentina, a devenit primul jucător care evoluează la șase ediții ale Cupei Mondiale. Cu cele trei goluri, a ajuns la 16 reușite la turneele finale, egalând recordul lui Miroslav Klose. Și, pentru că recordurile sunt ca taxele, întotdeauna mai apare unul, Messi a devenit și cel mai vârstnic jucător care reușește un hat-trick la un Mondial.

Argentina a controlat meciul fără să forțeze. Algeria a încercat să reziste, dar diferența dintre cele două echipe a fost ca aceea dintre un student conștiincios și profesorul care predă materia de douăzeci de ani. Știi ce trebuie făcut, doar că nu ai aceeași experiență. Există jucători care se consumă repede, precum băuturile tari servite în grabă. Messi seamănă mai degrabă cu un vin argentinian bun. Anii nu l-au stricat, ci i-au adăugat nuanțe. A pierdut poate câțiva metri în viteză, dar a câștigat în inteligență, în calm și în acea capacitate rară de a face fotbalul să pară simplu.

Într-o lume obsedată de nou, de următorul fenomen și de următorul star, Messi continuă să existe ca o contradicție elegantă. Aproape 39 de ani, șase Cupe Mondiale și încă trei goluri într-o seară obișnuită .

Argentinienii au câștigat fără emoții, iar Algeria a descoperit că uneori nu pierzi în fața unei echipe, ci în fața unei epoci. Pentru că Lionel Messi nu mai este doar un fotbalist. A devenit un reper istoric, un vin bun care refuză să se transforme în oțet.

Iordania a pierdut meciul cu Austria, dar și-a câștigat un loc în istorie

Austria a învins Iordania cu 3-1, într-o partidă echilibrată, disputată și mult mai interesantă decât ar fi sugerat numele celor două combatante. În fotbalul modern, unde spațiile sunt din ce în ce mai mici și ideile din ce în ce mai scumpe, ambele echipe au înțeles că șutul de la distanță merită încercat atunci când alte soluții întârzie să apară. Schmid a deschis scorul în minutul 20, iar austriecii au părut că își vor face o seară (dimineață la noi) liniștită. Numai că Iordania nu venise în Statele Unite doar pentru fotografia oficială. În minutul 50, Ali Olwan a egalat și a intrat direct în istoria sportului din țara sa. A fost primul gol marcat vreodată de Iordania la un Campionat Mondial. Pentru marile puteri ale fotbalului este o statistică. Pentru iordanieni, este o pagină de manual. Meciul a continuat într-un echilibru surprinzător. Austria a crezut că a rezolvat problema în minutul 69, când Arnautovic a trimis mingea în poartă. Dar arbitrul a fost chemat la monitor și, după consultarea VAR, a anulat reușita. Tehnologia, atât de criticată uneori, a mai amânat puțin verdictul.

Până la urmă, norocul și-a ales tabăra. În minutul 77, Yazan Alarab a deviat nefericit în propria poartă. Un autogol care a stins speranțele unei echipe arabe care merita poate mai mult, dar care nu poate fi acuzată de lipsă de curaj. În ultimul minut de prelungiri (90+12) s-a dictat penalty, cu ajutorul VAR, iar Arnautovic a transformat cu siguranță. Iordania a pierdut, însă și-a adunat propriile repere istorice: primul meci la un Mondial, primul gol, primul cartonaș. Nu sunt trofee, dar nici puțin lucru nu sunt. În fond, fiecare mare putere a fotbalului a început cândva de la asemenea borne modeste.

Participarea este adesea ironizată în sportul modern, unde totul se măsoară în trofee și în cifre. Dar există națiuni pentru care simpla prezență la masa celor mari reprezintă o victorie. Iar iordanienii au participat onorabil.

Record pentru Ronaldo, somnifer pentru spectatori

Portugalia și Congo au terminat la egalitate, 1-1, într-un meci care a avut două reprize diferite doar prin faptul că prima a avut și goluri. În rest, fotbal puțin și multe momente în care spectatorii s-au întrebat dacă nu cumva există ceva mai interesant pe telefon.

Joao Neves a deschis scorul încă din minutul 6, iar portughezii au ales calea economiei de efort. Au jucat minimalist, la adăpostul avantajului, convinși că diferența de valoare va rezolva restul problemelor. Când eram gata să spun că atacul congolezilor este la fel de periculos ca tăișul unui cuțit cu lama din carton, a venit egalarea. În prelungirile primei reprize, Wissa a profitat de o ezitare defensivă și a restabilit echilibrul.

Cristiano Ronaldo a fost ca un pahar de apă băut când ai o fractură la picior. Nu strică, dar nici de jos nu te ridică. Totuși, un record a căzut. La 41 de ani și 132 de zile, portughezul a devenit cel mai vârstnic jucător de câmp titular din istoria Cupei Mondiale. Despre prestația sa din acest meci ar fi multe de spus, însă cariera lui merită puțin respect. Ideal ar fi să o respecte și el, fiindcă marile legende au uneori dificultăți în a înțelege că timpul nu negociază cu nimeni.

Repriza a doua ar merita un premiu pentru inatractivitate. Portugalia a avut mingea, Congo a avut curajul, iar spectatorii au avut răbdare. O imagine oferită de televiziunea care transmite competiția, în minutul 83, a spus mai mult decât orice statistică: suporteri portughezi căscând în tribune.

Congo a obținut un punct meritat și a demonstrat că nu a venit doar pentru a schimba fanioane. Portugalia, în schimb, a lăsat impresia unei formații care se sprijină încă prea mult pe gloria trecutului și prea puțin pe inspirația prezentului.

Cristiano Ronaldo a intrat în istorie încă o dată. Meciul, în schimb, ar merita uitat cât mai repede.

Turism de lux pe banii... fotbalului

Există oameni care colecționează timbre, există oameni care colecționează magneti de frigider și există Gianni Infantino, omul care colecționează meciuri la Cupele Mondiale, ca un copil care încearcă să prindă toate figurinele dintr-o serie. Infantino dorește să asiste la două meciuri pe zi, potrivit The Guardian, care citează „surse apropiate de FIFA”. Unul singur nu-i ajunge. Ar fi aproape o insultă la adresa fotbalului să nu vezi, în aceeași zi, un Qatar - Elveția și un Australia - Turcia. Istoria nu poate aștepta.

Așa că președintele FIFA face ce face orice om responsabil în secolul XXI: sare din Mexico City la Guadalajara, de acolo la Los Angeles, apoi la San Francisco și Vancouver, probabil cu aceeași naturalețe cu care muritorii de rând merg până la magazinul de la colț după pâine. Numai că pâinea domnului Infantino vine cu aripi și cu sigla Qatar Airways (sponsor al FIFA) pe fuselaj.

În ritmul acesta, omul nu mai urmărește Cupa Mondială, ci face un fel de „Ocol al pământului în 80 de zboruri”, cu escale obligatorii pe covorul roșu și cu amprenta de carbon suficientă cât să facă să transpire și un urs polar obișnuit cu greutatea vieții.

Aici apare întrebarea aceea incomodă, pe care oamenii bine crescuți o evită: la ce altceva ar putea folosi banii și energia consumate pentru ca șeful FIFA să nu rateze nici măcar un corner?

Cu costul închirierii unui avion privat folosit cu generozitate imperială, probabil că sute de echipe de copii din Africa, Asia sau America Latină ar putea primi mingi, echipamente, terenuri decente și antrenori. Mii de puști care acum joacă desculți pe pământ bătătorit ar putea afla că fotbalul nu începe și nu se termină cu logo-ul FIFA imprimat pe fundalul unei conferințe de presă.

Iar dacă tot ne place să vorbim despre cifre mari, poate că niște sate africane ar prefera câteva puțuri de apă, niște panouri solare sau niște școli în locul satisfacției supreme că Gianni a bifat și Spania - Capul Verde. Există comunități întregi care ar considera un miracol o fracțiune din combustibilul ars pentru ca președintele FIFA să poată spune, la cină, că a văzut și repriza a doua.

Dar poate că suntem nedrepti. Poate că omul se sacrifică. Poate că suportă eroic șampania de la bord, fotoliile care se transformă în pat și stresul enorm al alegerii dintre somon și file mignon. Viață grea. Nu oricine poate îndura asemenea poveri.

Fotbalul se declară, la fiecare congres, solidar, sustenabil și preocupat de viitorul planetei. Apoi șeful lui traversează continentul de două ori pe zi ca să nu piardă un

corner executat prost la Vancouver. Este genul de consecvență care ar trebui studiată în manualele de umor involuntar. În fond, FIFA vorbește mereu despre dezvoltarea fotbalului la nivel mondial. Numai că, uneori, ai impresia că dezvoltarea se măsoară în kilometrii acumulați de președinte. Adevărata performanță nu ar fi să vadă două meciuri pe zi. Ar fi să stea locului. Ar fi un record mondial cu adevărat spectaculos. Pentru planetă, pentru bunul-simț și, cine știe, poate chiar pentru câteva mii de copii care încă mai cred că fotbalul este despre mingea care sare pe maidan, nu despre avionul privat care sare dintr-o țară în alta.

Trofeul se întoarce acasă, cel puțin în imaginația englezilor

Anglia a început Cupa Mondială cu o victorie spectaculoasă, 4-2 cu Croația, iar optimismul britanic a explodat instantaneu. „Football's coming home”, au scandat fanii la Dallas, convinși că trofeul mondial, plecat în 1966 într-o scurtă excursie, a găsit în sfârșit drumul spre casă. Harry Kane le-a ținut isonul, chiar dacă a avut nevoie de două încercări pentru a transforma primul penalty.

Croații au dat primul semn de viață, prin Sutalo, însă englezii au lovit primii. Modric l-a faultat pe Madueke în careu, Livakovic a apărut penalty-ul executat de Kane, dar tehnologia și regulamentele moderne au decis că portarul croat și colegii săi se grăbiseră prea mult. La reluare, atacantul lui Bayern nu a mai iertat.

Croația nu a părut însă o echipă dispusă să joace rolul victimei. Baturina a egalat superb în minutul 36, după o pasă a lui Sucic. Kane a readus Anglia în avantaj înainte de pauză, cu o lovitură de cap, dar veteranul Perisic și Petar Musa au făcut ca tabela să indice un spectaculos 2-2 la vestiare.

Repriza secundă a început ca un bombardament britanic. Bellingham a înscris cu ajutorul barei, iar Livakovic a intrat în modul „salvați ce se mai poate”. Portarul croat a rezistat eroic, respingând la Bellingham, Rice și apoi, într-o fază care ar merita un capitol separat, la James, Gordon și Kona. Timp de câteva minute, goalkeeperul Croației a părut ultimul om care mai credea că se poate.

Dar rezistența are limite. Pickford a avut și el intervenția lui importantă la șutul lui Pasalic, iar în minutul 85, Saka a livrat o pasă perfectă pentru Rashford, care a închis meciul. 4-2 și Anglia visează din nou în stil mare. Este o tradiție britanică aproape la fel de veche ca monarhia: după fiecare victorie importantă, trofeul pare să fie deja în drum spre Londra. Între timp, restul lumii privește cu un zâmbet ironic și așteaptă fazele eliminatorii.

Pentru că englezii au o relație specială cu speranța. O cultivă cu entuziasm, o transformă în cântec și, uneori, o pierde la penalty-uri.

Deocamdată, însă, nimeni nu le poate lua dreptul de a visa. Și nici de a cânta că fotbalul se întoarce acasă.

Prima fotografie a Columbiei este ușor mișcată

Columbia a debutat cu o victorie, 3-1 cu Uzbekistanul, însă rezultatul spune mai puțin decât a sugerat jocul. Sud-americanii au plecat cu cele trei puncte, dar nu și cu aplauzele rezervate marilor favorite. Prima fotografie a turneului este pozitivă, doar că imaginea este ușor mișcată.

Munoz a deschis scorul în minutul 40, iar Columbia a părut să intre în pauză convinsă că un 1-0 este suficient. Semăna cu Portugalia de cu o zi înainte, care se culcase prea devreme la adăpostul avantajului minim. Numai că fotbalul mondial din 2026 pare să aibă oroare de autosuficiență.

A fost nevoie de un gol (la capătul unei faze splendide) al lui Fayzullaev, „Messi din Tașkent”, pentru ca sud-americanii să se trezească. Reușita uzbekului din minutul 60 a avut efectul unei alarme de incendiu într-o clădire prea liniștită. Columbia a apăsat imediat accelerația, iar Luis Diaz a readus avantajul doar cinci minute mai târziu.

Uzbecii nu s-au predat. Dimpotrivă. În final, s-au aruncat peste adversari în speranța egalării, iar curajul lor a fost pedepsit. Campaz a închis tabela în minutul 90+9, într-o fază care a avut ceva din cruzimea fotbalului modern: când cauți disperat un punct, ești suprataxat.

Ajuns la 36 de ani, James Rodriguez (foto) continuă să poarte banderola și speranțele unei generații. Există ceva aproape melancolic în povestea sa. De mai bine de un deceniu, fanii Columbiei așteaptă marea confirmare, acel moment în care talentul uriaș să se transforme într-un trofeu important. Timpul a trecut, iar James a devenit între timp mai degrabă un simbol decât o promisiune.

Columbia este încă departe de laudele care au precedat startul turneului. Victoria există, clasamentul zâmbește, însă jocul nu justifică încă entuziasmul. Într-o Cupă Mondială în care outsiderii au învățat să nu se mai teamă de numele mari, simpla superioritate tehnică nu mai este suficientă.

Nimic nu a fost demonstrat, nimic nu este compromis.

Moartea pasiunii, Cehia și Africa de Sud au împărțit punctele și au pierdut publicul

Din ciclul „moartea pasiunii”, episodul de astăzi: Cehia - Africa de Sud 1-1. O echipă modestă și fricoasă a întâlnit una slabă, dar mai curajoasă. Spectacolul a fost pe măsură. Dacă un spectator neutru a făcut greșea să consume o cană cu ceai de tei în timpul meciului, atunci până la finala Cupei Mondiale există riscul să nu se mai trezească pentru niciun alt joc.

Cehii au deschis scorul repede, prin Sadilek, în minutul 6, și de atunci au început să conserve avantajul cu o minuțiozitate demnă de un muzeu al fotbalului de ceară.

Fotbalul lor este simplu și sărac în idei. Cehia pare să fi descoperit un singur adevăr tactic: aruncările lungi de la margine. Din când în când, din ele mai ies faze periculoase. În rest, multă precauție și suficientă imaginație cât să surprindă neplăcut doar spectatorii.

Africa de Sud a avut mai mult curaj, dar foarte puțină inspirație. În minutul 75 s-a spart și mingea. O imagine aproape simbolică pentru meci. Parcă nici ea nu mai suporta ritmul și lipsa de idei. În minutul 83, Mokoena a egalat din penalty, pentru că altfel era greu de imaginat cum ar fi putut marca sud-africanii.

Iar atunci s-a produs inevitabilul. După aproape 80 de minute în care s-a lăsat dominată, Cehia a decis că poate ar fi cazul să atace. A forțat, dar fără convingere, ca un student care începe să învețe în dimineața examenului. N-a ieșit mare lucru. Se duceau spre poarta adversă de puteai crede că se întorc. Minutele de prelungire au aparținut sud-africanilor.

Egalul final s-ar putea să nu folosească niciuneia dintre echipe. Dar nici nu pare că ar putea exista mari regrete. Uneori, fotbalul oferă capodopere. Alteori, produce meciuri precum Cehia - Africa de Sud, care îi fac pe nostalgici să creadă că poate televizoarele alb-negru nu erau chiar o idee atât de rea.

În fond, și plictiseala are dreptul la existență. Doar că, nu ar trebui transmisă în direct în toată lumea.

Post negru, urmat de ospăț, Elveția s-a îndopat, Bosnia a făcut indigestie

Elveția și Bosnia au postit de gol mai bine de trei sferturi din meci, după care au uitat orice regulă de abținere și au atacat plasele porților fără milă. Helveții s-au impus cu 4-1 și au oferit un exemplu perfect că uneori răbdarea este o virtute, iar schimbările inspirate fac cât o jumătate de echipă.

Prima repriză de la Inglewood a fost controlată de elvețieni, dar fără mari rezultate. La pauză, tabela arăta 0-0, iar spectatorii începuseră să suspecteze că golurile au fost lăsate acasă. Scenariul s-a repetat și după pauză. Vasilj a continuat să apere, Embolo a continuat să rateze, iar Kobel și-a făcut și el datoria la șutul violent al lui Dedic. Nimic nu anunța avalanșa de la final.

Selecționarul Murat Yakin a mutat inspirat și i-a trimis pe teren pe Vargas și Manzambi. Din acel moment, meciul a căpătat o altă culoare. Johan Manzambi a deschis scorul în minutul 74, iar Bosnia a început să se prăbușească. Muharemovic a primit cartonașul roșu după faultul asupra lui Embolo și, din acel moment, diferența dintre cele două echipe a devenit evidentă. Vargas și același Manzambi au mai punctat în minutele 84 și 90, iar Mahmic a înscris golul de onoare pentru bosniaci în prelungiri. S-a terminat 4-1, un scor care pare să indice o dominație totală, deși realitatea a fost mai nuanțată.

Există meciuri care seamănă cu un banchet încă de la aperitiv. Acesta a fost mai degrabă ca o masă de post urmată de o nuntă balcanică. Timp de 74 de minute, cele două echipe au păstrat o sobrietate aproape monahală. Apoi, dintr-odată, au început să curgă golurile.

Bosnia a rezistat cât a putut, iar portarul Vasilj a fost multă vreme cea mai solidă piesă a echipei sale. Dar, în cele din urmă, banca de rezerve a Elveției a făcut diferența. Uneori, marile meciuri sunt câștigate de titulari. Alteori, de cei care intră mai târziu la petrecere.

Victorie mare, preț greu

Canada a obținut prima victorie din istoria participărilor sale la Cupa Mondială, un categoric 6-0 cu Qatar, la Vancouver. Un rezultat care ar fi trebuit să fie sărbătorit fără rezerve, dar care a fost umbrit de accidentarea gravă a lui Ismael Kone, unul dintre oamenii importanți ai gazdelor.

Pe tabelă, totul a fost simplu. Larin a deschis scorul în minutul 16, Jonathan David a început recitalul în minutul 29 și l-a încheiat cu alte două goluri, completat de reușitele lui Saliba și de autogolul lui Al Mannai. Pe teren însă, lucrurile au fost mai complicate și mai triste.

Qatarul, rămas în zece oameni încă din minutul 33, după eliminarea lui Al Amin, a continuat să se afunde în propriile probleme. În minutul 53, a venit și momentul care a schimbat atmosfera meciului. Assim Madibo a intrat dur la Ismael Kone, iar canadianul a rămas întins pe gazon. Imaginile au fost greu de privit, dublă fractură. Transportat pe targă, Kone a găsit puterea să-i aplaude pe fani în timp ce traversa aproape jumătate de stadion pentru a ajunge la tunelul spre vestiare.

Gestul a fost primit cu aplauze, iar lacrimile lui Madibo au arătat că fotbalul nu este întotdeauna împărțit în vinovați și victime. Căpitanul qatarez și-a dat seama imediat de gravitatea accidentării și a izbucnit în plâns. Uneori, o eliminare doare mai puțin decât conștiința.

Din acel moment, meciul s-a transformat într-un monolog canadian. Cu doi oameni în minus, Qatarul a părut o corabie fără cârmă în mijlocul furtunii. Canada a profitat și a înscris fără milă.

Totuși, dincolo de cele șase goluri și de primul succes mondial din istorie, imaginea care va rămâne este alta. Un jucător întins pe targă, aplaudând spectatorii, și un adversar în lacrimi, conștient că o fracțiune de secundă poate schimba un sezon, o carieră sau chiar mai mult.

Victoria este mare. Clasamentul zâmbește. Istoria consemnează primul succes al Canadei la un Campionat Mondial.

Dar fotbalul are uneori obiceiul de a trimite nota de plată în aceeași seară. Iar de această dată, prețul a părut mult prea mare.

Fiesta la Guadalajara, Mexicul are toți sacii în căruță

Mexicul a învins Coreea de Sud cu 1-0 și, cu șase puncte după două meciuri, poate spune că are aproape toți sacii în căruță. Suficient cât să privească liniștit spre faza următoare. La Guadalajara a fost fiesta, dar nu una cu mariachi și artificii, ci una în care s-a muncit serios.

S-a jucat tare, pe contre, cu două echipe care au înțeles că posesia este utilă doar dacă produce ceva. Coreenii au început curajos și au arătat din nou că au un motor impresionant. Aleargă, combină, presează, dar au o relație complicată cu poarta adversă. Ca un elev eminent care scrie o lucrare impecabilă, dar uită să o predea. Golul decisiv a venit în minutul 50. Luis Romo a trimis mingea în plasă și a aruncat în aer tribunele. Nu a fost un gol spectaculos, dar a fost suficient pentru o națiune care știe că la Mondiale punctele valorează mai mult decât impresia artistică.

După gol, Mexicul s-a retras și a început să sufere. Iar mexicanii se pricep la suferință aproape la fel de bine cum se pricep la tacos și la telenovele. Coreea de Sud a atacat, a împins jocul spre poarta adversă și a ratat cât pentru două meciuri. În final, apărarea mexicană a rezistat eroic. Dacă în deschiderea turneului Mexicul părea o echipă modestă, dar disciplinată, acum impresia este aceea a unei formații care știe exact ce poate și, mai important, ce nu poate. Nu visează la imposibil, dar își face temele cu seriozitate.

Coreea de Sud rămâne una dintre revelațiile plăcute ale începutului de Mondial. Joacă fotbal, încearcă, creează, dar uneori pare că uită că scopul final este să introduci mingea în poartă și nu să impresionezi statisticienii.

La Guadalajara a fost fiesta. Nu una extravagantă, ci una pragmatică. Iar cu șase puncte în buzunar, Mexicul poate deja să scoată sombrero-ul de sărbătoare. Sacii sunt aproape toți în căruță, iar drumul spre optimi pare mai sigur decât traficul din Ciudad de Mexico într-o dimineață de duminică.

Confruntarea „lumilor noi” a fost câștigată de americani

Statele Unite au învins Australia cu 2-0 și au confirmat că, atunci când vine vorba de fotbal, încep să trateze sportul acesta cu ceva mai multă seriozitate decât în vremurile în care era considerat doar o ocupație pentru cei care nu erau suficient de înalți pentru baschet și de agili pentru baseball.

Americanii au venit cu un plus de tehnică, australienii au mizat pe forță și pe agresivitate, iar la final balanța a fost înclinată de inventivitate. Diferența de valoare a fost evidentă. Cele două națiuni sunt foarte bune la multe sporturi, fotbalul nefiind până acum printre marile lor priorități. Dar, spre deosebire de australieni, americanii par să fi înțeles că nu este suficient să alergi și să te lupți, trebuie să mai și gândești.

Scorul a fost deschis devreme, în minutul 11, când Burgess a trimis mingea în propria poartă. O lovitură de început care a făcut ca meciul să curgă exact în direcția dorită de echipa lui Mauricio Pochettino. Înainte de pauză, Freeman a majorat avantajul și, la 2-0, americanii păreau deja preocupați de calculele clasamentului și de cea mai convenabilă împerechere din șaisprezecimi.

Pe acest fond, australienii au crescut presiunea în repriza secundă. Au împins jocul spre poarta adversă, au alergat și au încercat să producă emoții. Nu au reușit să modifice tabela, însă au ridicat considerabil nivelul de nervozitate.

Trebuie remarcat și publicul. Peste 60.000 de spectatori au cântat cu entuziasm imnul Statelor Unite și s-au bucurat, uneori contratimp, la reușitele și semireușitele favoriților. În fond, americanii au un talent aparte: chiar și atunci când nu înțeleg pe deplin un fenomen, îl transformă într-un spectacol.

Timp de zeci de ani, Europa a privit cu un zâmbet superior încercările americanilor de a se apropia de fotbal. Între timp, SUA investește, organizează Mondiale și produce generații tot mai interesante. În timp ce Australia continuă să joace cu inima, americanii au început să joace și cu capul.

Iar într-un sport care nu răsplătește întotdeauna entuziasmul, imaginația valorează de multe ori mai mult decât forța brută. La fel ca în istoria Lumii Noi.

Zgârciți foc cu golurile

Marocul a învins Scoția cu 1-0, la Foxborough, într-un meci care a început cu promisiuni și s-a terminat cu regrete. Nu pentru rezultat, ci pentru spectacol. Unicul gol a fost marcat de Ismael Saibari încă din minutul 2, după o pasă a lui Brahim Diaz.

Din acel moment, partida a intrat într-un soi de austeritate fotbalistică, de parcă cele două echipe ar fi primit ordin să economisească golurile pentru vremuri mai bune.

Au existat două momente de tensiune, ambele în careul marocan, dar VAR-ul s-a dovedit la fel de zgârcit ca jucătorii și a refuzat scoțienilor două posibile penalty-uri.

Nemulțumirile au rămas, golurile nu.

Scoțienii au încercat ceva pe final, mai mult din obligație morală decât din convingere, dar poarta marocană a rămas un obiect greu de găsit. Uneori au ratat cadrul, alteori au ratat ideea.

Spectatorul european neutru, dacă ar fi fost cu adevărat norocos, nu ar fi pariat pe victoria Marocului, ci ar fi avut inspirația să se culce în minutul 3. Ar mai fi recuperat puțin din somnul pierdut în acest iunie insomniac, în care programul Mondialului îi obligă pe mulți să facă o logodnă cu cafeaua și cu cearcănele.

Marocul continuă să confirme că semifinala de la ultimul turneu final nu a fost o întâmplare. Nu oferă samba, nu organizează carnaval, dar este o echipă serioasă, disciplinată și eficientă. Scoția reușește performanța rară de a avea unii dintre cei mai generoși suporteri din lume și unii dintre cei mai zgârciți fotbaliști când vine vorba de frumusețea jocului, fanii sunt campioni mondiali la atmosferă și echipa e mereu la retrogradarea spectacolului.

Noaptea minutului 2, turcii au ratat titlul mondial

Uneori, rezultatul unui meci de fotbal se decide în 90 de minute. Alteori, în două.

Paraguay a avut nevoie doar de minutul 2 pentru a învinge Turcia cu 1-0 și pentru a transforma restul serii (dimineții la noi) într-un exercițiu de rezistență. La fel ca în Maroc - Scoția, un gol în al doilea minut a fost suficient pentru trei puncte.

Galarza a înscris rapid, iar de atunci paraguayenii au ales o strategie simplă: să-i lase pe turci să se desfășoare și să spera că se vor încurca singuri și, trebuie spus, supușii Semilunii au colaborat admirabil la acest plan.

Momentul serii nu a fost însă golul, ci cartonașul roșu primit de Miguel Almiron. La 32 de ani, paraguayanul a intrat în istorie într-un mod pe care nici măcar Kafka nu l-ar fi imaginat. În timpul unui dialog cu Mert Muldur, atacantul și-a acoperit gura cu mâna, iar arbitrul Ivan Barton a considerat gestul suficient de suspect pentru a-l elimina direct, aplicând noua regulă introdusă de FIFA la finalul lunii aprilie.

Fotbalul modern se apropie uneori de teatrul absurdului. Într-o epocă în care jucătorii pot protesta teatral, simula și pierde minute întregi fără mari consecințe, un om a fost trimis la vestiare pentru că a vorbit cu mâna la gură. Urmarea a fost previzibilă: împrânceli, nervi și un culoar spre vestiare mai încins decât o ședință de guvern într-un an electoral. Cu un om în minus, Paraguay a decis să se apere până în pânzele albe. Turcia a atacat, a centrat, a presat și a acumulat frustrare. În repriza secundă, tensiunea din stadion era atât de consistentă încât exista riscul să primească și ea un cartonaș roșu.

Există și o doză de ironie pentru noi. Turcii ne-au eliminat la baraj și au venit la Mondial anunțând că obiectivul lor este câștigarea trofeului. Deocamdată, au pierdut cu Australia și cu Paraguay și au pierdut ...și trofeul. Istoria ne învață că marile imperii nu cad întotdeauna din cauza dușmanilor, ci uneori sub povara propriilor ambiții.

Paraguay a câștigat și a demonstrat că fotbalul nu se joacă doar cu mingea, ci și cu nervii. Minutul 2 a fost suficient. Restul a fost doar frustrare și ratare.

Brazilienii nu mai știu să danseze

Aceasta nu este o cronică de meci. Nu l-am văzut până la capăt. Recunosc. La București era patru dimineața și căutam un motiv de supărare suficient de serios încât să mă pot culca fără regrete. L-am găsit repede. Brazilienii nu mai știu să danseze. Cu faptul că au renunțat, treptat, la fotbalul-spectacol mă obișnuisem. Brazilia lui Ancelotti este mai europeană, mai disciplinată, mai atentă la detalii și mai puțin dispusă să transforme fiecare atac într-un carnaval, dar ceea ce am văzut după primul gol marcat cu Haiti, în minutul 23, m-a deranjat estetic și mi-a rănit orgoliul de dansator amator. Să-i vezi pe Vinicius și pe Cunha legănându-se din șolduri ca niște rațe ușor amețite, semiașezați pe vine, este o imagine pe care ochiul uman nu ar trebui să o întâlnească la patru dimineața. Nu după ce ai crescut cu amintirea lui Bebeto legănând copilul imaginar, cu samba lui Ronaldinho sau cu zâmbetul lui Ronaldo Fenomenul. Dansul brazilian era odinioară o formă de poezie. Acum seamănă cu o ședință de gimnastică organizată de un instructor obosit.

Ulterior, am aflat că Brazilia a mai înscris de două ori și că meciul cu Haiti s-a terminat 3-0. Cunha a mai punctat o dată, Vinicius și el, iar domnul Carlo Ancelotti s-a declarat mulțumit. De joc, de jucători și, probabil, de mersul lumii în general. Italianul a fost adus să câștige, nu să organizeze carnavaluri. Are dreptate. La urma urmei, trofeelee nu se acordă pentru coregrafii. Fotbalul modern este o industrie, iar Brazilia pare să fi înțeles că eficiența produce mai multe beneficii decât frumusețea. Dar există ceva trist în această transformare. Brazilia era ultima țară care mai avea obligația morală de a face fotbalul să zâmbească. Acum câștigă sec, dansează ciudat și îi mulțumește pe antrenori.

Poate că îmbătrânesc. Sau poate că brazilienii chiar nu mai știu să danseze.

Oricum, pe la patru dimineața, am închis televizorul împăcat.

Nu pentru că Brazilia urma să câștige cu 3-0.

Ci pentru că, în sfârșit, aveam un motiv să o fac când joacă Brazilia.

Turnul Babel funcționează mai bine la Amsterdam decât la Stockholm

Olanda (Țările de Jos acum) a învins Suedia cu un categoric 5-1 și a demonstrat că fotbalul modern nu mai ține cont de geografie, ci de talent. Cine aștepta un duel european echilibrat trebuie să mai aștepte. La Houston, diferența dintre cele două echipe a fost evidentă încă din primele minute.

Suedia a început partida lăsând impresia că a studiat cu atenție un manual de tactică din secolul al XIX-lea. Multă forță, puțină imaginație și o convingere aproape religioasă că lucrurile se pot rezolva prin metode consacrate cu multe decenii în urmă. Olandezii, în schimb, au venit cu fotbalul secolului XXI și au înscris de două ori fără să transpire.

Brobbeey, atacant cu origini ghaneze, și-a mai adăugat câteva zeci de milioane la cota de piață cu golurile din minutele 5 și 17. Olanda conducea cu 2-0 fără să forțeze, iar suedezii păreau că încearcă să monteze o piesă de mobilier fără să fi citit instrucțiunile.

Cei trei atacanți ai Suediei, Isak (rădăcini eritreeene), Gyokeres (origine maghiară) și Ayari (familie din Tunisia și Maroc) nu au reușit să vorbească aceeași limbă fotbalistică în primele 40 de minute. Spre finalul reprizei au găsit, în sfârșit, un dialect comun și au apărut și ocaziile. Inclusiv un gol anulat pentru offside.

Dacă Suedia căuta traducători, Olanda vorbea fluent aceeași limbă. Gakpo (foto), al cărui tată este originar din Togo, a pasat decisiv la primul gol și a înscris de două ori, în repriza secundă. La 4-0, suspansul atinsese temperatura gheții de pe lacurile Scandinaviei.

Golul lui Elanga, fotbalist cu origini cameruneze, a mai îndulcit scorul și a readus partida într-o ordine cât de cât firească. Deși, la 4-1, doar un optimist profesionist putea crede într-o revenire suedeză. Tocmai de aceea a venit și golul 5 pentru olandezi în minutul 89, a punctat Summerville...cu origini în Surinam.

Există ceva fascinant în fotbalul contemporan. Naționalele arată tot mai mult ca marile orașe occidentale: diverse, amestecate, imposibil de redus la stereotipuri. Olanda și Suedia au oferit și o lecție culturală. Identitatea nu se măsoară în arborele genealogic, ci în tricoul pe care alegi să-l aperi.

În această seară, Turnul Babel a funcționat perfect la Amsterdam și s-a blocat la Stockholm. Iar fotbalul, ca întotdeauna, a avut ultimul cuvânt.

Norocul celor puternici și lacrimile celor mici

Am tot auzit de norocul celui puternic. Germania a confirmat teoria, a învins Coasta de Fildeș cu 2-1 și a ajuns la șase puncte, însă succesul de la final a avut la temelie mai multă transpirație decât eleganță. Kessie a deschis scorul pentru africani în minutul 29, iar nemții au avut două goluri anulate. Mai mult, ivorienii au început repriza secundă cu ocaziile și cu impresia că se poate să dea lovitura.

Dar fotbalul îi răsplătește adesea pe cei care au opțiuni pe bancă. Julian Nagelsmann, ușor isteric în punctele cheie ale meciurilor, a mai găsit o dată răspunsurile potrivite. Intrați după pauză, Amiri și Undav au construit egalarea, iar când meciul părea că se îndreaptă spre un rezultat de pace, același Undav a lovit în minutul 90+4. Norocul celui puternic? Poate. Sau poate doar avantajul de a avea mai multe soluții decât adversarul. Ghinionul celui slab nu s-a confirmat în celălalt meci al grupei. Curaçao, umilită de Germania în primul meci (1-7), a obținut primul punct din istoria participărilor sale la Cupa Mondială după un 0-0 cu Ecuador. Ecuadorienii au dominat aproape tot meciul, au atacat, au centrat, au tras, dar s-au izbit de un zid numit Eloy Room. Portarul din Caraibe a fost omul serii și, la final, cel mai îmbrățișat jucător de pe teren. Antrenorul Dick Advocaat a fost de asemenea greu de ignorat. La 79 de ani, olandezul avea lacrimi în ochi. Există antrenori care câștigă trofee și par că au rezolvat o problemă administrativă. Advocaat a sărbătorit un punct ca pe un titlu mondial, poate că pentru Curaçao chiar asta este.

În clasament, Germania conduce cu șase puncte, urmată de Coasta de Fildeș cu trei. Ecuador și Curaçao au câte unul, iar ultima etapă promite emoții.

Cupa Mondială extinsă la 48 de echipe produce și astfel de povești. Unii le consideră meciuri fără interes. Dar spuneți-le asta lui Eloy Room, care a apărut ca și cum ar fi avut în spate întreaga insulă. Sau lui Dick Advocaat, care știe foarte bine că lacrimile nu au termen de expirare.

Germania merge mai departe cu pas de mare putere. Curaçao merge înainte cu sufletul.

Am fost și noi la Monterrey

Japonia nu i-a dat nicio șansă Tunisiei și a câștigat cu un categoric 4-0 meciul cu numărul 1000 din istoria Cupei Mondiale. O bornă istorică într-o partidă fără istorie. Kamada a deschis scorul încă din minutul 4, Ueda a punctat de două ori, iar Ito și-a trecut și el numele pe lista marcatrilor.

Totul a curs firesc, aproape matematic.

Privindu-i pe tunisieni la acest Mondial, ne mai trece puțin și nouă părerea de rău că nu ne-am calificat. Decât să vii până în America doar pentru a demonstra că se poate juca și fără idei, mai bine stai liniștit acasă și urmărești competiția cu telecomanda în mână. Uneori, absența este mai elegantă decât prezența.

Totuși, putem spune fără să greșim: am fost și noi la Monterrey. Prin reprezentanți. Istvan Kovacs, Ferencz Tunyogi și Mihai Marica au asigurat buna desfășurare a partidei și, poate cel mai important lucru pentru noi, nu s-au făcut de râs. În fotbalul românesc actual, acesta este deja un motiv de satisfacție.

Japonia continuă să aibă ceva din jocurile pe calculator. Totul este precis, eficient, fără mișcări inutile. Pasele vin la timp, jucătorii apar exact unde trebuie, iar adversarii au impresia că luptă împotriva unui program care a memorat deja toate combinațiile.

Tunisia, în schimb, a oferit imaginea unui deșert al neputinței și al lipsei de viziune. Ofensiva a fost atât de inofensivă, încât portarul japonez Suzuki ar fi putut rămâne după meci să-i ajute pe compatrioții săi să execute curățenia stadionului. Ar fi transpirat mai mult.

Scorul de 4-0 nu lasă loc de interpretări. Japonia confirmă că este una dintre cele mai serioase echipe de la acest turneu, iar Tunisia confirmă că prezența la Cupa Mondială nu este întotdeauna sinonimă cu competitivitatea. În fond, meciul cu numărul 1000 al Cupei Mondiale merita o poveste mai spectaculoasă. A primit în schimb o demonstrație de disciplină japoneză și o lecție despre inutilitate ofensivă.

Dar, pentru noi, rămâne un motiv de mândrie. Am fost și noi la Monterrey și, spre deosebire de Tunisia, nu ne-am făcut de râs.

Talentul nu se importă cu petro-dolari, rămâne la purtător

Spania a învins Arabia Saudită cu 4-0 și în ceea ce o privește optimismul a revenit la cote normale. Dacă fotbalul ar fi o boală contagioasă, atunci Arabia Saudită ar avea jucători cu care să se bată la titlul mondial. Faptul că mulți dintre jucătorii arabi au împărțit vestiarul sau terenul cu Cristiano Ronaldo, Karim Benzema ori Neymar Jr. le oferă experiență, povești pentru nepoți și poate câteva fotografii reușite. Talentul însă rămâne la purtător și nu se transmite prin apropiere, precum o gripă de sezon.

Supărată după remiza cu Capul Verde, iritată de criticile presei și probabil deranjată și de propriile standarde, campioana Europei a intrat pe teren ca un profesor care a găsit clasa în haos. Fără multe explicații și fără ridicarea tonului, Spania a pus lucrurile în ordine.

Yamal a deschis scorul în minutul 10, iar Oyarzabal a mai lovit de două ori, în minutele 21 și 24. În mai puțin de o jumătate de oră, orice îndoială fusese risipită, iar diferența de valoare devenise evidentă. Spania nu a jucat neapărat spectaculos, dar a făcut ceea ce fac marile echipe când sunt rănite: au grijă ca adversarul următor să plătească nota.

Pe acest fond, Lamine Yamal a început să emane acel aer ușor impregnat cu prea mult vedetism. La 19 ani, lumea îi iartă multe. Uneori chiar totul. Fotbalul are această slăbiciune față de geniile tinere. Le acceptă grimasele, gesturile și micile excese, pentru că știe că talentul autentic este o resursă rară. Cu treaba rezolvată și cu gândul la viitoarele meciuri, antrenorul Luis de la Fuente a înlocuit marcatorii primelor goluri și a oferit șansa să se remarce și altor jucători. La trei minute după revenirea de la cabine s-a făcut 4-0, Altambakti - autogol.

Arabia Saudită a încercat, a alergat și a demonstrat că investițiile uriașe în campionatul intern produc fotbaliști mai experimentați. Dar experiența nu este totuna cu clasa. Una este să-l vezi pe Cristiano Ronaldo antrenându-se lângă tine și alta este să fii Cristiano Ronaldo. Bine, în aceste zile nu tocmai festive în Portugalia fotbalistică, nu e cel mai grozav exemplu, dar înțelegeți ideea de bază.

După surpriza cu Capul Verde, Spania avea nevoie de un răspuns. L-a oferit rapid și convingător. Campioana Europei rămâne una dintre favorite, iar dacă pe alocuri mai apar fisuri, calitatea individuală este suficientă pentru a le acoperi.

În fotbal, ca și în viață, există lucruri care se învață și lucruri cu care te naști.

Talentul face parte din a doua categorie.

Egiptul s-a cocoțat în vârful piramidei grupei G

Dacă cineva ar fi spus înaintea turneului că după două etape Egiptul va conduce grupa G, iar Belgia va avea doar două puncte, probabil ar fi fost suspectat că a confundat competițiile. Totuși, fotbalul încă se ocupă cu oferirea de surprize.

La Los Angeles, Belgia și Iran au demonstrat că posesia și șuturile nu asigură automat victoria. „Dracii roșii” au avut 77% posesie și 17 șuturi, dar dominația lor a fost atât de sterilă încât, dacă ar fi fost un deșert, nici cămilele nu s-ar fi încumetat să-l traverseze. De Bruyne și Tielemans au tras agonizant pe lângă poartă, Taremi a marcat pentru iranieni, dar golul a fost anulat pentru ofsaid, iar portarii au avut mai multe momente de glorie decât atacanții. În minutul 66, tânărul Ngoy a fost eliminat după un fault asupra lui Taremi din postura de ultim apărător. Paradoxal, nici superioritatea numerică a iranienilor nu a schimbat mare lucru. S-a terminat 0-0, iar belgienii au mai pierdut două puncte și o parte din răbdarea propriilor suporteri.

Câteva ore mai târziu, la Vancouver, Egiptul a început meciul cu Noua Zeelandă cu energia la cote minime. Insularii au deschis scorul prin Surman și au lăsat impresia că pot produce surpriza. Numai că egiptenii au în teren un om care transformă aproape orice minge într-o oportunitate: Mohamed Salah. Mai întâi Ziko a egalat, apoi Salah a înscris pentru 2-1, iar în minutul 82 căpitanul „faraonilor” a executat cornerul din care Trezeguet a stabilit scorul final, 3-1. Când nu marchează, Salah pasează. Când nu pasează, inspiră. Iar când nici asta nu e suficient, adversarii încep să se teamă doar văzându-l.

Clasamentul are acum ceva exotic: Egiptul conduce cu patru puncte, Iranul și Belgia au câte două, iar Noua Zeelandă a rămas cu unul singur. Belgia încă se caută, Iranul rezistă, iar Egiptul, condus de faraonul Salah, a urcat în vârful piramidei.

Insulele fericite, după un egal cu o altă fostă campioană mondială

Capul Verde continuă să sfideze geografia, istoria și pronosticurile. După ce a încurcat Spania, micuța națiune africană a mai produs un rezultat spectaculos: 2-2 cu Uruguay, o altă fostă campioană mondială. Un punct care valorează mai mult decât multe victorii și care arată că, uneori, oceanele sunt mai mici decât orgoliile marilor puteri, dar la fel de mari ca speranța.

Kevin a deschis scorul în minutul 21, reușind primul gol din istoria naționalei Capului Verde la o Cupă Mondială. Dacă în urmă cu câțiva ani cineva ar fi spus că uruguayenii vor privi cu îngrijorare spre tabela de marcaj într-un meci cu această țară insulară, probabil ar fi fost trimis să se odihnească puțin. Uruguayul a egalat prin Maxi Araujo în startul reprizei secunde, dar Varela a readus avantajul africanilor în minutul 61. Nu pentru mult timp. Canobbio a stabilit scorul final, 2-2, iar sud-americanii au evitat o înfrângere care ar fi fost comentată la Montevideo mai intens decât inflația și politica internă.

Capul Verde nu joacă spectaculos, nu are vedete planetare și nici pretenții imperiale. Dar are disciplină, entuziasm și acel sentiment că fiecare meci este o pagină de istorie. Uneori, asta valorează mai mult decât o sută de selecții și zece trofee în vitrină. Există însă și o poveste mai frumoasă decât rezultatul. În tribune s-a aflat Ana Candida, mama portarului Vozinha. După evoluția excelentă a fiului ei în meciul cu Spania, a reușit să obțină viza pentru Statele Unite și să fie prezentă la acest nou capitol al aventurii naționalei țării sale. La 40 de ani, Vozinha a devenit unul dintre personajele turneului. Iar faptul că mama lui a fost în tribune parcă a completat perfect imaginea. Fotbalul modern este plin de statistici, algoritmi și analize sofisticate. Dar, din când în când, își amintește că este și o poveste de familie.

Uruguayul a obținut un punct. Capul Verde a câștigat încă o filă de istorie. Iar Ana Candida, probabil, a câștigat ceva mai important decât toate: dreptul de a-și vedea băiatul apărând visele unei țări întregi. Într-o Cupă Mondială tot mai mare, micile insule continuă să facă valuri.

Messi scrie istorie fotbalistică în pași de tango

Argentina a învins Austria cu 2-0. Nu putem spune că am asistat la un festival de inventivitate, dar meciul a avut ritm și nerv(i), iar uneori acestea sunt suficiente. Mai ales când pe teren există un om care, la aproape 39 de ani, continuă să se comporte de parcă ar avea o înțelegere dubioasă cu timpul.

Fără să alege ca un maratonist, fără explozia unui sprinter și fără fizicul unui luptător, Lionel Messi bate recorduri și învinge adversari cu o seninătate greu de explicat în secolul XXI. În pași mărunți de tango, mai mult plimbându-se decât alergând, argentinianul pare că joacă un alt sport decât restul muritorilor.

Nu i-au ieșit toate. Până la golul din minutul 38 - cu care a devenit cel mai bun marcator din istoria Cupei Mondiale, cu 17 reușite l-a depășit pe Miroslav Klose - Messi ratase un penalty și irosise alte două ocazii importante. Dar răbdarea este una dintre virtuțile marilor artiști. A avut-o el, au avut-o și colegii, iar istoria fotbalului a mai primit o pagină. În ultimul minut al meciului a avut puterea să mai facă un sprint, să dea o pasă genială, și la final să înscrie, profitând de bălbâielile colegilor și adversarilor. Recordul stabilit în prima repriză a căzut în a doua.

La cum se mișcă, e posibil să mai ofere surprize la acest turneu. Plăcute pentru argentinieni și pentru spectatorii neutri, neplăcute pentru adversari și, inevitabil, pentru Cristiano Ronaldo. Portughezul continuă să alege după recorduri, în timp ce Messi pare că le așteaptă așezat într-un fotoliu. Argentina știe ce vrea și joacă ceea ce știe. Iar acesta nu este puțin lucru la o Cupă Mondială în care coloșii se împiedică mai des decât ne-am fi așteptat. Echipa lui Scaloni nu încearcă să reinventeze fotbalul, ci doar să-l practice cu inteligență și cu suficient talent încât să-l lase pe Messi să decidă.

Austria, în schimb, a arătat inventivitatea unui tractor în timpul arăturilor de primăvară. Util, serios, muncitor, dar lipsit de orice urmă de poezie și de imprevizibili. A alergat, s-a organizat și a sperat. Problema austriecilor a fost că nu au avut în față doar pe Argentina. Au avut istoria. Iar istoria, de multe ori, poartă tricoul cu numărul 10 și dansează tango.

Mbappe și Haaland, la braț spre șaisprezecimi, natura și-a făcut și ea numărul

Franța și Norvegia s-au calificat în faza superioară a competiției, iar Kylian Mbappe și Erling Haaland au mers aproape cap la cap, cu câte două goluri fiecare. Diferența este că francezul a avut parte și de un adversar suplimentar: natura.

La Philadelphia, vicecampiona mondială en-titre a învins Irakul cu 3-0, însă ploaia torențială, fulgerele și tunetele au furat o parte din spectacol. Organizatorii au evacuat tribunele, iar partida a intrat într-o pauză forțată de aproape două ore. Oamenii au fugit din calea cerului, iar cerul părea că are foarte multe de spus.

Mbappe, aflat la meciul cu numărul 100 pentru Franța, a marcat în minutele 14 și 54, iar Dembele a închis tabela în minutul 66. Mbappe a ajuns la o maturitate fotbalistică impresionantă. Nu mai este doar vioara întâi, ci întregul cvartet ofensiv.

La New Jersey, Norvegia și Senegal au oferit unul dintre cele mai frumoase meciuri ale turneului. Nordul disciplinat și Africa exuberantă s-au întâlnit într-un duel în care nimeni nu a părut dispus să se mulțumească cu puțin.

Pedersen a deschis scorul înainte de pauză, iar apoi a intrat în scenă Erling Haaland. Omul pe care îl așteptau toți la Mondial a mai lovit de două ori, în minutele 48 și 58. Senegalul, condus de un Sarr excelent, a refuzat să accepte sentința. A redus diferența și a mai înscris o dată în prelungiri, dar timpul era deja aliatul nordicilor.

Astfel, Franța și Norvegia merg mai departe. Mbappe și Haaland au câte două goluri în această etapă și par condamnați să se tot dueleze. Unul joacă de parcă ar sfida gravitația, celălalt de parcă ar sfida anatomia umană. Între ei, fotbalul are norocul să trăiască o nouă rivalitate.

Iar natura, după ce și-a făcut numărul la Philadelphia, a lăsat în cele din urmă mingea să decidă.

Dimineața arabă a fotbalului și nisipurile mișcătoare ale Algeriei

Probabil că niciun iubitor al fotbalului din România nu s-a gândit vreodată că se va trezi dis-de-dimineață, înainte de ora 6, ca să urmărească un Iordania - Algeria (scor 1-2).

Grație Cupei Mondiale, s-a întâmplat și asta. Mondialul are acest talent: te face să bei cafeaua privind meciuri pe care acum douăzeci de ani nici nu le-ai fi căutat în teletext.

Iordania a fost surpriza plăcută a începutului de meci, iar acest lucru s-a văzut și pe tabelă. Nizar a marcat în minutul 36, la capătul unei faze în care un coechipier reușise performanța rară de a da pe lângă minge de la unsprezece metri. A fost genul de eroare care pregătește reușita. Un eșec fertil, dacă vreți.

Algeria a avut ocazii, a dominat și a încercat să impună logica valorii. Numai că, pe măsură ce timpul trecea, jocul devenea tot mai precipitat. La un moment dat părea că întreaga echipă participă la un concurs de înotat în nisip. Multă agitație, mult efort, puțină eficiență.

Iordanienii, aflați la primul lor Mondial, nu păreau impresionați de numele adversarului. Jucau simplu, organizat și cu acel entuziasm pe care doar debutanții îl au. Pentru câteva zeci de minute, visul lor a fost perfect legitim.

Totul s-a schimbat însă în minutul 69. Benbouali a egalat, iar Algeria și-a adus aminte că este favorită. Deodată, pasele au început să aibă sens, iar panica s-a transformat în răbdare. În minutul 82, Gouiri a înscris golul victoriei și a readus speranța într-o țară care nu concepe fotbalul fără ambiții mari.

Algeria mai speră. Iordania este eliminată. Dar ca Uzbekistan sau Capul Verde, iordanienii au avut parte de propria lor istorie: primul Mondial, primul gol, primele emoții și, mai ales, primele dimineți în care niște români somnoroși au băut cafeaua uitându-se la ei.

Nu este puțin lucru.

Fotbalul mondial s-a mărit, iar odată cu el s-au modificat și orele la care ne culcăm și ne trezim. Iar dacă la șase dimineața poți trăi emoții la un Iordania - Algeria, atunci înseamnă că Mondialul încă mai are puterea de a surprinde. Chiar și înainte de micul dejun.

Portugalia a trecut de Uzbekistan - Ronaldo a învins timpul

Portugalia a învins Uzbekistanul cu 5-0. Recunosc, m-a împins păcatul să mă apuc să scriu câte ceva despre Cristiano Ronaldo înainte de începerea partidei. Îmi cer scuze, dumneavoastră. Îmi cer scuze și lui că am avut un astfel de gând înaintea unui meci în care Portugalia întâlnea o națională aflată la primul ei Mondial. Dar, mereu există un „dar”, și în bine, și mai ales în rău. M-am temut că iar va încerca să câștige o cursă de Formula 1 concurând cu un cărucior de cărat butelii propulsat de amintiri. M-am temut că va alerda după o minge pe care picioarele nu o mai pot prinde, că va cere pase pe care colegii nu i le mai datorează și că va încerca să convingă timpul să mai semneze o prelungire.

Fotbalul însă are un simț al umorului superior comentatorilor. Am vrut să fiu milos și am fost contrazis fără milă.

Ronaldo a început fără să forțeze, aproape împăcat cu propriul trup, ceea ce reprezintă deja o victorie. La 41 de ani, portughezul nu mai are nevoie să demonstreze nimic.

Numai că el continuă să se comporte ca și cum ar avea de recuperat ceva. Poate un gol, poate un record, poate tinerețea. Golul a venit repede, în minutul 6, și, cu el, și liniștea. A venit și generozitatea, o lovitură liberă în care toată lumea îl privea pe Ronaldo, executată perfect de... Nuno Mendes. Minutul 17 și era 2-0. Uzbekii au marcat și ei, un gol superb, dar un fault anterior a ruinat momentul de glorie al asiaticilor. În minutul 39 a mai căzut un record (nu le mai ținem șirul, dar pe acesta îl menționăm: a reușit să înscrie la al șaselea Mondial consecutiv - 2006, 2010, 2014, 2018, 2022, 2026), după ce Ronaldo a sprintat ca în tinerețe și a înscris ca în momentele lui de glorie.

Ronaldo s-a liniștit și, odată cu el, ne-am liniștit și noi. A fost mare și încă e mare. Am scăpat cu toții de spectrul unui final ratat, în care o statuie uriașă se poate surpa sub propriile ambiții. Ambiția încă are justificare și așteptăm continuarea.

De partea cealaltă, Uzbekistanul joacă precum o națiune care tocmai a descoperit că visurile mari nu sunt rezervate doar celor bogați și puternici. Nu au nume sonore, dar au entuziasmul celor care nu știu încă de ce ar trebui să se teamă. În minutul 59 s-a făcut 4-0, după o eroare în grup a defensivei lui Cannavaro. Rafa Leao, proaspăt intrat, a făcut 5-0 în minutul 86 și a închis tabela.

Altfel, să revenim la... Ronaldo. Fie că joacă bine sau prost, rămâne o prezență imposibil de ignorat. Există fotbaliști mari și există fotbaliști care transformă fiecare meci într-un episod al propriei biografii.

Problema portughezului este că, uneori, încearcă să-l învingă pe cel mai încăpățânat adversar dintre toți: timpul. Și, deși timpul câștigă mereu la puncte, Cristiano continuă să intre în ring. Poate din orgoliu. Poate din pasiune. Poate pentru că unii oameni nu știu să trăiască altfel decât în lumina reflectoarelor.

Anglia a aflat, din nou, că invenția nu-i mai aparține

Anglia visează în continuare că trofeul se întoarce acasă, numai că între timp a descoperit că drumul spre casă poate trece și prin Accra. În fața unei Ghane disciplinate, organizate și încăpățănate, englezii s-au lovit vreme de 90 de minute de un zid ridicat de Carlos Queiroz, om care a văzut suficient fotbal cât să știe că uneori o remiză valorează cât o victorie.

Declan Rice a încercat de două ori, Kane și-a căutat și el norocul, Madueke a alergat, Saka a șutat, O'Reilly a zguduit bara, iar căpitanul Angliei a reușit performanța de a trimite peste poartă mingea revenită miraculos în teren. Dacă fotbalul ar fi fost inventat la Oxford, probabil că seara aceasta ar fi fost considerată o demonstrație de matematică fără rezultat.

Ghana nu a atacat mult, dar nici nu a părut interesată de asta. Africanii au jucat pragmatic, aproape european. Uneori, globalizarea funcționează și în fotbal. Scorul de 0-0 menține duce ambele echipe la cota „patru puncte”, iar grupa rămâne deschisă. În celălalt meci, Croația a refuzat să îmbătrânească. Ante Budimir, la aproape 35 de ani, a marcat unicul gol al victoriei cu Panama și a devenit cel mai vârstnic marcator croat din istoria Cupei Mondiale. Nu e puțin lucru într-o țară care l-a avut pe Davor Suker și care încă îl are pe Luka Modric.

De altfel, Modric a bifat meciul cu numărul 200 în tricoul Croației. Două sute de partide. Într-o epocă în care oamenii schimbă telefoanele, locurile de muncă și convingerile politice într-un ritm amețitor, croatul continuă să joace pentru naționala sa cu o încăpățănare aproape romantică.

Panama, fără niciun punct, și-a încheiat aventura mondială. Nu cu rușine, ci cu acea tristețe discretă a echipelor care au descoperit că diferența dintre vis și realitate este, uneori, un gol marcat de un veteran. În schimb, Anglia, Ghana și Croația continuă să spere și să lupte.

Englezii visează că trofeul vine acasă. Croații speră că experiența mai poate păcăli timpul, iar Ghana pare decisă să demonstreze că fotbalul nu aparține nici unui imperiu.

Mic dejun cu cafea columbiană

La ora la care mulți români își caută ceașca de cafea și se întreabă dacă mai pot dormi o jumătate de oră, Columbia și Congo ofereau un spectacol mai degrabă fizic decât artistic. A ieșit 1-0 pentru sud-americieni, suficient pentru calificarea în faza superioară a competiției și suficient cât să confirme că echipa lui Nestor Lorenzo știe să adune puncte chiar și atunci când nu rupe norii.

Portarul congolez Mpasi-Nzau a fost omul primei ore de joc. A apărat excelent, a respins tot ce se putea respinge și a lăsat impresia că va reuși să închidă poarta până la răsăritul soarelui. A fost nevoie de un mic ajutor din partea propriilor fundași pentru ca zidul să cedeze. În minutul 76, șutul lui Munoz a fost deviat și portarul african a fost condamnat de geometrie și ghinion.

Luis Diaz a mai scuturat plasa de două ori, dar arbitrul a refuzat să-i transforme seara într-o sărbătoare completă. O dată pentru fault în atac, a doua oară pentru ofsaid.

Fotbalul modern are multe defecte, dar măcar nu duce lipsă de explicații.

Finalul a semănat mai puțin cu un meci și mai mult cu o gală de lupte libere. La fiecare corner, câte doi-trei combatanți ajungeau pe gazon, iar cine privea fără sonor putea crede că asistă la un sport complet diferit.

Columbia nu a impresionat. N-a cântat salsa și nici nu a oferit artificii. Dar are șase puncte din două meciuri și un evident potențial de creștere. Uneori, marile turnee se câștigă cu pași mici și cu multe cafele băute dimineața.

Congo, în schimb, a jucat cu îndârjire. Nu are rafinamentul Columbiei, dar are ceva ce nu se învață: încăpățânarea de a nu renunța. Iar la acest Mondial extins, unde ierarhiile se clatină mai des decât se așteptau specialiștii, speranța este încă un argument.

Columbia merge mai departe.

Congo încă visează.

Iar noi am mai băut o cafea columbiană înainte de a începe ziua de muncă.

Bosnia a câștigat tribunele, Elveția, grupa

Grupa B s-a încheiat fără mari surprize, dar nu și fără povești. Elveția și Canada merg în șaisprezecimi, în timp ce Bosnia păstrează speranțe de calificare de pe locul trei.

Qatarul pleacă acasă cu amintiri puține și regrete multe.

La Vancouver, Elveția a învins Canada cu 2-1 într-un meci care avea mai degrabă miza clasamentului decât pe cea a spectacolului. Vargas a lovit imediat după pauză, Manzambi a dublat avantajul în minutul 57, iar Jonathan David a redus diferența pentru canadieni. Elvețienii au terminat grupa cu șapte puncte și au confirmat ceea ce au arătat pe parcursul turneului: nu sunt cea mai spectaculoasă echipă, dar sunt una dintre cele mai organizate.

Canada pierde primul loc, însă nu și zâmbetul. Prima victorie din istoria participărilor sale la Cupa Mondială și calificarea în faza eliminatorie reprezintă un bilanț excelent pentru o națională aflată în plină ascensiune.

La Seattle, Bosnia a învins Qatarul cu 3-1, dar adevăratul spectacol s-a aflat în tribune. Pe impresionantul stadion de lângă apele Pacificului au fost prezenți aproape 67.000 de spectatori, iar aproximativ 80% dintre ei au susținut Bosnia. Veniseră din Sarajevo, din St. Louis, din Toronto, din Chicago și din alte colțuri ale Americii de Nord. Diaspora bosniacă a transformat meciul într-un fel de partidă de acasă disputată la mii de kilometri de casă. Iar zecile de mii de suporteri au făcut un spectacol pe care fotbalul îl apreciază poate mai mult decât un dribling reușit. Au cântat, au fluturat steaguri și au demonstrat că o țară poate fi mică pe hartă și uriașă în tribune.

Pe teren, Alajbegovic și autogolul lui Abunada au construit avantajul bosniac, Al-Haydos a reapins pentru scurt timp speranțele Qatarului, iar Mahmic a închis definitiv conturile. Pentru Edin Dzeko a fost meciul cu numărul 150 la echipa națională, o cifră care spune aproape totul despre longevitatea unui atacant care a traversat mai multe generații de fotbal.

Bosnia a câștigat meciul și, probabil, inimile spectatorilor neutri din Seattle.

Elveția a câștigat grupa. Canada a câștigat respect.

Iar Qatarul a învățat încă o dată că banii pot cumpăra multe lucruri în fotbal, dar nu și tradiția, nici pasiunea care umple o tribună cu zeci de mii de oameni veniți să cante pentru țara lor.

Revoluția călcâiului și întoarcerea lui Neymar

Brazilia a învins Scoția cu 3-0, Marocul a trecut de Haiti cu 4-2. Rezultate normale, aproape plictisitor de logice pentru cine privește doar clasamentul, dar totuși, fotbalul nu se joacă doar pentru tabelă.

Înainte, când Brazilia câștiga cu 3-0, se vorbea despre samba, improvizație și spectacol. Acum se vorbește despre eficiență. Vinicius a marcat repede, în minutul 7, apoi a mai punctat o dată înainte de pauză, iar Cunha a închis tabela după o oră de joc. Scoția a rezistat cât a putut și a demonstrat încă o dată că între entuziasmul fanilor și talentul fotbaliștilor există uneori o diferență considerabilă.

Totuși, vestea serii nu a fost victoria Braziliei, ci revenirea lui Neymar la Cupa Mondială.

În ultimii ani, cariera sa a semănat cu un serial întrerupt prea des de accidentări, recuperări și promisiuni de revenire. Chiar dacă nu mai este centrul universului fotbalistic, prezența lui pe teren schimbă atmosfera. Unii fotbaliști intră pe gazon.

Neymar încă intră în scenă.

Dacă Brazilia și-a făcut treaba fără emoții, Marocul a avut nevoie de mai multă transpirație pentru a depăși Haiti. Africanii au câștigat cu 4-2, dar au fost obligați să muncească serios pentru fiecare metru de teren.

Mai întâi a venit autogolul lui Bono, apoi Wilson Isidor a mai adăugat unul pentru haitieni. La un moment dat, favoriții păreau că au uitat să citească scenariul. Hakimi și Saibari au reparat situația înainte de pauză, iar Rahimi și Yassine au pus punct unei partide mult mai complicate decât o arată scorul final.

Brazilia și Maroc merg mai departe, Scoția speră și stă la mâna celorlalte scoruri din grupe.

Dincolo de rezultate, trebuie remarcat un detaliu aparent nesemnificativ. În Maroc - Haiti s-au văzut mai multe pase și execuții cu călcâiul decât în Brazilia - Scoția. Inclusiv un gol. Pare o observație minoră, dar nu este.

Ani la rând, călcâiul a fost brevetul brazilian al imaginației. Acum îl găsești la marocani, haitieni, japonezi, columbieni sau senegalezi. Talentul s-a globalizat. Internetul, academiile și migrația fotbalistică au făcut ceea ce nici FIFA nu a reușit complet: au redistribuit creativitatea.

Brazilia continuă să câștige.

Marocul continuă să convingă.

Iar fotbalul, încet și sigur, își mută centrul de greutate. Nu mai departe de Rio, ci mai aproape de întreaga lume.

Africa de Sud a oferit lecția pe care nu o avem în manuale

La fiecare Cupă Mondială apare câte o echipă despre care specialiștii spun că este prezentă doar pentru decor. Uneori au dreptate. Alteori, fotbalul își bate joc de specialiști. Africa de Sud a ales a doua variantă.

După un debut modest, o înfrângere previzibilă în fața Mexicului, și un egal norocos cu Cehia, sud-africanii au făcut ceea ce puțini anticipau: s-au calificat în șaisprezecimile de finală. Pentru prima dată în istoria lor la un turneu final mondial.

Golul lui Maseko din minutul 63 al partidei cu Coreea de Sud a valorat mai mult decât o simplă victorie. A valorat un loc în istorie și dovada că, uneori, perseverența poate compensa lipsa de strălucire.

Coreea de Sud a plecat de pe teren cu o surpriză neplăcută și cu speranța că locul trei va fi suficient. Paradoxal, asiaticii au lăsat o impresie fotbalistică mult mai bună pe parcursul grupei. Au combinat frumos, au alergat mult și au arătat idei. Numai că fotbalul nu acordă puncte pentru estetică. Dacă ar fi făcut-o, Brazilia ar avea probabil zece trofee mondiale.

În cealaltă partidă, Mexicul și-a confirmat statutul de șef al grupei. Victoria cu 3-0 în fața Cehiei a venit firesc, fără dramatism și fără emoții. Chavez, Quinones și Fidalgo au închis o grupă pe care mexicanii au traversat-o precum un tren expres: trei meciuri, trei victorii, nouă puncte.

De altfel, Mexicul pare una dintre echipele care și-au înțeles cel mai bine limitele și calitățile. Nu încearcă să fie Brazilia, nu visează să fie Spania și nici nu se comportă ca Argentina. Joacă simplu, direct și eficient. Uneori aceasta este cea mai sănătoasă formă de ambiție.

La polul opus, Cehia părăsește competiția fără regrete majore din partea spectatorilor neutri. A rămas fidelă unui fotbal bazat pe faze fixe, aruncări lungi și multă suferință vizuală pentru cei aflați în fața televizoarelor. Un singur punct în trei meciuri pare un bilanț corect.

Astfel, grupa A produce una dintre surprizele frumoase ale acestui Mondial.

Mexicul merge mai departe cu maximum de puncte. Africa de Sud merge mai departe cu maximum de bucurie.

Iar Coreea de Sud așteaptă verdictul matematicii, acea disciplină care la Cupele Mondiale poate fi mai crudă decât orice adversar.

Calificare în trei

Celebra explicație din fotbal - „și-au dorit mai mult victoria” - rămâne în picioare. De data aceasta s-a aplicat perfect. Ecuador și-a dorit mai mult victoria. Germania, deja calificată, și-a dorit să bifeze acest meci în vederea următorului.

Nemții au început însă ca o echipă care voia să închidă rapid discuția. Leroy Sane a marcat în minutul 2, după o fază contestată de ecuadorieni, validată în cele din urmă de VAR. Părea începutul unei seri liniștite pentru echipa lui Nagelsmann.

Numai că Ecuadorul venise la New York cu altă stare de spirit. Angulo a egalat rapid cu un șut superb de la distanță, iar sud-americanii au alergat apoi ca o echipă care știa că fiecare minut o poate apropia sau îndepărta de fazele eliminatorii.

Germania a avut momente bune, chiar și un penalty acordat și apoi anulat după intervenția VAR. În rest, a părut o echipă care a apăsat accelerația doar din când în când, suficient cât să nu adoarmă complet meciul. Ecuadorul, în schimb, nu și-a permis luxul economiei de energie. Plata a adus victoria în minutul 78, iar bucuria de la final a fost pe măsura efortului. Germania - Ecuador 1-2!

În cealaltă partidă, Coasta de Fildeș și-a făcut meseria fără prea multe artificii. Curaçao, echipa care cucerise simpatia multora după remiza cu Ecuador și paradele lui Eloy Room, a încercat din nou să compenseze diferența de valoare prin entuziasm. De data aceasta n-a mai fost suficient.

Nicolas Pepe a deschis scorul rapid și tot el l-a închis în repriza secundă (scor final: Coasta de Fildeș - Curacao 2-0), într-un meci controlat aproape în permanență de africani. Curaçao a ieșit din competiție cu un singur punct, dar și cu respectul multor iubitori ai fotbalului. Pentru o națională aflată la primul Mondial, nu este deloc puțin. Astfel, grupa E trimite în șaisprezecimi trei echipe: Germania și Coasta de Fildeș, ambele cu câte șase puncte, plus Ecuadorul, care merge mai departe de pe locul al treilea la adăpostul celor 4 puncte.

Germania a demonstrat că uneori experiența îți permite să faci și economie de efort. Ecuadorul a demonstrat contrariul: când nu ai această rezervă de prestigiu, singura monedă acceptată rămâne munca.

Iar fotbalul, din fericire, încă le răsplătește pe amândouă.

Rezultate previzibile cu samurai, nordici și portocale mecanice

Grupa F s-a încheiat fără emoții de clasament, dar nu și fără povești. Olanda merge mai departe de pe primul loc, Japonia și Suedia îi țin companie în fazele eliminatorii, iar Tunisia își face bagajele cu sentimentul că acest Mondial a fost prea mare pentru fotbalul pe care l-a arătat.

Japonia și Suedia au terminat 1-1, un rezultat care le-a convenit amândurora, chiar dacă nimeni nu va recunoaște acest lucru. Samuraii au deschis scorul prin Maeda, în minutul 56, după o acțiune construită cu precizia unui ceas japonez. Elanga a egalat șase minute mai târziu și a readus liniștea în tabăra suedeză.

Din acel moment, meciul a intrat într-o zonă în care nimeni nu mai părea dispus să riște totul pentru încă un gol. Există și un prag al curajului, iar calificarea îl coboară considerabil.

În cealaltă partidă, Olanda a rezolvat rapid problema Tunisiei. Un autogol al lui Skhiri după numai trei minute și reușita lui Brobbey din minutul 7 au închis aproape definitiv discuția. Tunisienii au încercat să revină prin Mastouri, însă Van Hecke a restabilit diferența și a confirmat superioritatea unei echipe care a traversat grupa cu autoritatea unei formații ce știe exact unde vrea să ajungă.

Olanda termină cu șapte puncte și impresia că poate ridica nivelul atunci când va întâlni adversari mai puternici. Nu mai este „Portocala Mecanică” din vremea lui Cruyff și nici orchestra lui Van Basten, dar are forță, viteză și suficient talent pentru a incomoda pe oricine.

Japonia confirmă încă o dată că disciplina poate produce performanță. Nu are individualitățile marilor favorite, însă are cea mai clară identitate de joc dintre echipele asiatice.

Suedia a avut un parcurs ameitor în grupă. Umilintă cu Olanda, 1-5, 5-1 în fața Tunisiei și o remiza care i-a adus calificarea. Uneori, fotbalul nu îi răsplătește pe cei mai spectaculoși, ci pe cei care știu să se ridice după ce au fost puși la pământ.

Tunisia pleacă acasă cu o concluzie amară. Deșertul nu produce întotdeauna miraje. Uneori produce doar kilometri lungi parcurși spre ieșirea din competiție.

Frica a păzit pepenii în Australia - Paraguay, iar Turcia s-a trezit prea târziu

Există echipe care ratează calificarea pentru că sunt prea slabe și există echipe care o ratează pentru că se trezesc prea târziu. Turcia pare să facă parte din a doua categorie. Victoria cu 3-2 în fața Statelor Unite a venit când mare parte din pagube erau deja produse. Americanii erau calificați și au ales să-și odihnească o parte dintre titulari, privind mai degrabă spre șaisprezecimi decât spre ultimul meci din grupă. Chiar și așa, au început perfect. Trusty a deschis scorul în minutul 3 și părea că va urma încă o seară complicată pentru turci. Numai că Arda Guler a egalat repede, iar Yilmaz a întors rezultatul înainte de pauză. Berhalter a readus egalitatea după reluare, însă Ayhan a înscris în minutul 90+8 golul unei victorii care valorează mai mult pentru orgoliu decât pentru clasament. Înaintea Mondialului, Turcia vorbea despre obiective mari, chiar despre cucerirea trofeului. Realitatea s-a dovedit mult mai încăpățânată. Fotbalul nu răsplătește declarațiile de intenție, ci punctele adunate la timp.

Statele Unite încheie grupa pe primul loc, cu șase puncte, fără să lase impresia că au forțat prea mult. Mauricio Pochettino pare să-și fi dozat bine echipa, iar americanii ajung în fazele eliminatorii cu suficientă energie în rezervor.

În celălalt meci al grupei, spectacolul a fost sacrificat pe altarul calculelor. Australia și Paraguay au terminat 0-0, într-o partidă în care prudența a fost tactica dominantă. Frica a păzit pepenii, în special pe cei ai Australiei. Un punct era suficient pentru calificarea directă și australienii au jucat exact atât cât le trebuia. Paraguayanii au rămas pe locul al treilea și au o șansă de a merge mai departe, dar pentru asta trebuie să aștepte verdictul celorlalte grupe. Uneori, la Cupa Mondială, cele mai importante meciuri nu sunt cele în care se marchează multe goluri. Ci cele în care cineva are curajul să nu riște nimic. Australia a făcut exact acest lucru și merge mai departe.

Turcia, în schimb, a descoperit prea târziu că un ceas deșteptător este util doar dacă sună înainte de expirarea timpului.

Odiha strategică și respectul pentru fotbal

Franța a învins Norvegia cu 4-1. După 28 de ani de absență de la un turneu final, Norvegia a luat o decizie greu de înțeles pentru mulți dintre suporterii: și-a odihnit o parte dintre titulari chiar împotriva Franței, cel mai puternic adversar din grupă. Mesajul a fost limpede. Mai importantă decât șefia grupei era conservarea forțelor pentru șaisprezecimi. Cu alte cuvinte, locul doi părea un preț acceptabil.

Este o filozofie modernă, bazată pe calcule, dar care intră într-un conflict discret cu spiritul competiției. La Cupa Mondială nu vîi foarte des. Când ai așteptat aproape trei decenii, tentația de a calcula înainte de a juca pare cel puțin discutabilă.

Franța, în schimb, a oferit exact răspunsul opus. Fără selecționerul Didier Deschamps pe bancă - plecat în Franța pentru a participa la înmormântarea mamei sale - vicecampiona mondială a tratat meciul cu maximă seriozitate. Din respect pentru competiție, pentru suporterii și pentru propriul prestigiu.

Rezultatul s-a văzut imediat. În prima repriză, poarta Norvegiei a fost supusă unui asediu aproape continuu, iar Ousmane Dembele a oferit unul dintre cele mai bune recitaluri individuale de la acest Mondial. Trei goluri în 25 de minute, între minutele 7 și 32, și o demonstrație de viteză și eficiență care a făcut apărarea scandinavă să pară permanent în întârziere. Aasgaard a redus din diferență, însă scorul de 3-1 de la pauză a fost, paradoxal, unul blând pentru norvegieni. Imediat după pauză, norvegienii au ratat și un penalty, după care jocul a intrat pe modulul economic, până în prelungiri când Doue a stabilit scorul final.

În cealaltă partidă a grupei, Senegal și-a făcut datoria și a învins Irakul, scor 5-0, obținând locul al treilea. Cu doar trei puncte, dar un golaveraj bun, africanii intră însă în loteria calculelor și vor aștepta rezultatele celorlalte grupe pentru a afla dacă aventura lor mondială continuă.

Fotbalul modern este tot mai des dominat de algoritmi, simulări și probabilități. Antrenorii calculează trasee, evită adversarii și împart efortul în funcție de tabloul competiției.

Din când în când însă apare o echipă care își amintește că primul respect datorat fotbalului este să joci fiecare meci ca și cum ar fi ultimul.

În această seară, aceea a fost Franța.

Capul Verde scrie una dintre marile povești ale acestui Mondial

Spania și-a făcut datoria, a învins Uruguayul cu 1-0 și a terminat grupa pe primul loc.

Dar, pentru spectatorul neutru, adevărata știre a serii n-a fost victoria ibericilor, ci calificarea istorică a Capului Verde în fazele eliminatorii.

Spania a câștigat fără să impresioneze. Unicul gol a venit în minutul 42, când Baena a profitat de o eroare uriașă a veteranului Muslera, schimbat la pauză după una dintre cele mai nefericite reprize ale sale. Atât a fost nevoie. Echipa lui Luis de la Fuente a încheiat grupa cu șapte puncte, fără să strălucească, dar și fără emoții.

Mult mai frumoasă este însă povestea Capului Verde.

La prima participare la un Campionat Mondial, insularii au terminat grupa cu trei puncte, fără nicio victorie, dar cu două remize care valorează cât niște trofee: 0-0 cu Spania și 2-2 cu Uruguay. Ultimul 0-0, cu Arabia Saudită, le-a deschis poarta spre șaisprezecimi și a confirmat că în fotbal nu contează doar cât de spectaculos joci, ci și cât de bine știi să supraviețuiești.

Înainte de turneul, mulți ar fi privit Capul Verde ca pe o echipă venită să completeze tabloul competiției. Acum completează doar lista revelațiilor. Au disciplină, au un portar excelent în Vozinha și au demonstrat că diferențele dintre marile și micile națiuni fotbalistice nu mai sunt atât de mari precum păreau acum două decenii.

Uruguay pleacă acasă cu doar două puncte și cu sentimentul că a risipit o generație talentată. Spania merge mai departe de pe primul loc, însă fără aura unei favorite de neclintit.

Iar Capul Verde pleacă spre fazele eliminatorii cu cel mai prețios lucru pe care îl poate avea o debutantă: convingerea că nu mai este invitată la masa bogaților fotbalului, ci unul dintre participanții care au învățat să stea acolo fără complexe. Uneori, cea mai mare victorie este să-i faci pe ceilalți să înceteze să te privească drept o surpriză. Capul Verde a ajuns exact în acel punct.

Belgia s-a trezit la timp, Egiptul intră în istorie

Timp de două etape, Belgia a părut o echipă care își uitase pașaportul fotbalistic acasă. Două remize, multe pase, puține goluri și destule semne de întrebare. În fața Noii Zeelande și-a amintit însă cine este și a rezolvat calificarea cu un categoric 5-1. Trossard a deschis recitalul și tot el l-a continuat imediat după pauză. A urmat inevitabilul De Bruyne (foto), apoi Lukaku, care a intrat și el pe lista marcatrilor, iar Saelemaekers a închis tabela în prelungiri. Noua Zeelandă a avut doar satisfacția golului marcat de Just, într-un meci în care diferența de valoare a devenit evidentă odată cu trecerea timpului.

Belgia termină grupa pe primul loc cu cinci puncte, un bilanț curios pentru o lideră: o victorie și două remize. Dar la Mondial nu contează impresia artistică, ci clasamentul. În celălalt meci, Egiptul și Iranul au oferit mai multă tensiune decât spectacol. Saber a deschis rapid scorul, Taremi a ratat un penalty care putea schimba complet partida, iar Rezaeian a egalat câteva minute mai târziu. Finalul a fost pe muchie de cuțit. Iranul a înscris în minutul 90+3, însă VAR-ul a ridicat steagul invizibil al ofsaidului și a anulat golul calificării.

Egiptul merge mai departe și scrie una dintre frumoasele povești ale acestui turneu. Nu a impresionat prin exuberanță, ci prin echilibru și pragmatism. A terminat grupa fără înfrângere, cu cinci puncte, și își continuă aventura mondială.

Iranul rămâne suspendat între speranță și calcule. Trei remize, trei puncte și multe regrete. Penalty-ul ratat de Taremi și golul anulat în prelungiri vor fi revăzute de suporterii de nenumărate ori, în căutarea aceluia detaliu care ar fi putut schimba destinul unei generații.

Într-o grupă în care niciuna dintre echipe nu s-a desprins cu adevărat, Belgia și Egiptul au avut un merit simplu, dar esențial: au știut să fie decisive exact în momentul în care competiția nu mai accepta jumătăți de măsură.

Croația supraviețuiește, Ghana este răsplătită pentru curaj

Au fost grupe în care s-au făcut calcule până la ultima secundă. În grupa L, lucrurile s-au așezat aproape firesc. Anglia termină pe primul loc, Croația pe al doilea, iar Ghana își prelungește aventura mondială de pe poziția a treia. Panama pleacă acasă fără niciun punct și fără argumente că ar fi meritat mai mult.

Englezii au învins Panama cu 2-0 într-un meci pe care l-au controlat fără să lase impresia că apasă permanent accelerația. Când a considerat că este momentul, Anglia a rezolvat totul în cinci minute. Bellingham a deschis scorul în minutul 62, iar Kane a închis definitiv discuția cinci minute mai târziu.

Nu a fost o demonstrație de forță, ci una de maturitate. Echipa lui Tuchel începe să arate că știe să câștige și atunci când nu produce spectacol. La un turneu final, această calitate valorează uneori mai mult decât o victorie cu multe artificii.

În cealaltă partidă, Croația și Ghana au jucat pentru calificare, iar miza s-a simțit în fiecare duel. Sucic a deschis scorul pentru croați, Luckasen a reaprins speranțele africanilor cu egalarea din minutul 73, însă experiența balcanică și-a spus ultimul cuvânt. Vasić a înscris în minutul 83 și a trimis Croația în fazele eliminatorii.

Paradoxal, înfrângerea nu a însemnat sfârșitul pentru Ghana. Cele patru puncte acumulate au fost suficiente pentru ca africanii să se strecoare printre cele mai bune echipe clasate pe locul al treilea.

Este una dintre echipele care au arătat că fotbalul ofensiv și organizarea pot merge împreună. A ținut Anglia la 0-0, a învins Panama și a luptat până aproape de final cu o Croație plină de experiență. Uneori, Mondialul îi răsplătește și pe cei care nu termină primii.

Grupa L oferă astfel o concluzie simplă. Anglia confirmă statutul de favorită, Croația demonstrează încă o dată că știe să gestioneze meciurile decisive, iar Ghana dovedește că, în fotbalul modern, locul al treilea nu mai este o condamnare, ci poate fi începutul unei povești frumoase.

Grupa K: puțin spectacol la final, calificări pentru Columbia, Portugalia și RD Congo

Ultima etapă din grupa K a fost mai degrabă un exercițiu de administrare a avantajului decât un festival al fotbalului ofensiv. Columbia și Portugalia au încheiat la egalitate, 0-0, un rezultat care le-a convenit ambelor și care le-a trimis fără emoții în șaisprezecimi. Partida a avut ritm, dar puține riscuri. Columbienii au părut preocupați să-și păstreze primul loc, portughezii să nu piardă poziția secundă. Când două echipe bune decid că prudența este mai valoroasă decât spectacolul, tabela rămâne de multe ori neatinsă. Exact asta s-a întâmplat.

Columbia termină grupa cu șapte puncte și fără să lase impresia că a fost nevoită să joace la capacitate maximă. Nu a fermecat, dar a fost eficientă. A câștigat când trebuia și nu s-a expus inutil atunci când remiza era suficientă. Este una dintre acele echipe care cresc odată cu turneul și pe care adversarii preferă să le evite.

Portugalia încheie pe locul secund, cu cinci puncte. După începutul ezitant și remiza cu RD Congo, lusitanii și-au regăsit liniștea prin victoria categorică împotriva Uzbekistanului, iar egalul cu Columbia le-a asigurat calificarea fără emoții. Rămâne însă impresia că această echipă încă joacă sub potențialul lotului pe care îl are.

În celălalt meci, RD Congo și-a câștigat pe teren dreptul de a visa mai departe.

Uzbekistanul a lovit primul, prin Shomurodov, și pentru câteva zeci de minute a lăsat impresia că își poate încheia participarea cu fruntea sus. După pauză însă, africanii au apăsător accelerat. Wissa a egalat din penalty, Maye a întors scorul, iar același Wissa a închis definitiv meciul în prelungiri. Calificarea congolezilor de pe locul al treilea este una meritată. Au remizat cu Portugalia, au pierdut la limită în fața Columbiei și au avut maturitatea să câștige exact partida pe care nu aveau voie să o rateze.

Uzbekistan părăsește competiția fără niciun punct, însă debutul său mondial nu poate fi redus doar la clasament. A marcat, a avut momente bune și a arătat că diferența dintre debutante și națiunile consacrate continuă să se micșoreze. Grupa K confirmă încă o tendință a acestui Campionat Mondial: marile favorite nu mai domină autoritar fiecare meci, iar echipele considerate outsideri sunt din ce în ce mai greu de învins. Într-un asemenea context, Columbia pare una dintre formațiile care și-au gestionat cel mai inteligent drumul spre fazele eliminatorii.

Argentina defilează, iar Austria și Algeria transformă calificarea într-un thriller

În grupa J nu a existat nicio surpriză în privința câștigătoarei. Argentina a făcut din faza grupelor un simplu exercițiu de autoritate: trei meciuri, trei victorii, nouă puncte și senzația că adevăratul turneu începe abia acum.

În fața Iordaniei, campioana mondială n-a avut nevoie să forțeze prea mult. Lo Celso a deschis scorul, Lautaro Martinez a dublat avantajul din penalty, iar Tamari a oferit pentru câteva minute speranțe iordanienilor. Evident, speranțele aveau un adversar pe nume Lionel Messi.

Ajuns la aproape 39 de ani, argentinianul continuă să trateze recordurile ca pe niște simple formalități. Golul din minutul 80 a însemnat al șaptelea meci consecutiv cu reușită la Cupa Mondială, încă o bornă într-o carieră care pare hotărâtă să rescrie permanent istoria. Messi nu mai aleargă cel mai mult, nu mai driblează cinci adversari la fiecare fază, dar vede fotbalul cu câteva secunde înaintea tuturor. Iar uneori asta valorează mai mult decât orice explozie fizică.

Merită remarcată și brigada românească. Istvan Kovacs, ajutat de Mihai Marica și Ferencz Tunyogi, a condus fără probleme o partidă lipsită de controverse majore, o nouă confirmare pentru arbitrajul românesc la acest Mondial.

În celălalt meci al grupei, Austria și Algeria au oferit exact opusul. Dacă Argentina a administrat calm o victorie, cele două au transformat calificarea într-un carusel de emoții. Austriecii au condus, algerienii au revenit, avantajul s-a schimbat de mai multe ori, iar ultimele minute au părut desprinse dintr-un scenariu scris de cineva care nu suportă finalurile liniștite. Mahrez a marcat în minutul 90+3 și părea că aduce victoria Algeriei. Numai că, trei minute mai târziu, Kalajdjic a egalat pentru 3-3 și a trimis ambele echipe în șaisprezecimi.

Uneori, un egal îi lasă nemulțumiți pe toți. Acesta i-a calificat pe amândoi.

Austria și Algeria termină la egalitate de puncte, cu câte patru, și demonstrează că, în acest Mondial, drumul spre fazele eliminatorii nu mai este rezervat exclusiv marilor puteri. Au avut sușuri, coborâșuri și suficiente momente de vulnerabilitate, dar au avut și meritul de a nu renunța atunci când calificarea părea să le scape.

Argentina pleacă din grupă cu aerul unei favorite autentice. În schimb, Austria și Algeria merg mai departe cu multe semne de întrebare. Uneori, acestea sunt mai utile decât certitudinile. Te obligă să joci mai bine în meciul următor.

Campionatul Mondial al prejudecăților

Înainte să înceapă acest Mondial cu 48 de echipe, profeții apocalipsei fotbalistice aveau tabloul deja pictat. Turneul urma să fie îngropat sub avalanșa de echipe exotice, necunoscute și, în opinia lor, complet nepotrivite pentru cea mai mare scenă a fotbalului. Haiti, Curacao, Panama, Uzbekistan, Congo, Capul Verde - acestea erau numele rostite cu un amestec de dispreț și panică. Ele ar fi urmat să fie dovada că FIFA, în goana după bani și piețe noi, transformă Cupa Mondială într-un fel de festival planetar cu mingi și tricouri colorate.

Numai că fotbalul are prostul obicei să nu respecte scenariile scrise de dinainte.

La jumătatea demonstrației, realitatea arată puțin diferit. Haiti a pierdut cu Brazilia și Maroc, ceea ce nu este o rușine pentru nimeni. Curacao a încasat șapte goluri de la Germania, dar apoi a scos un egal cu Ecuador. Panama a pierdut la limită cu Ghana și Croația. Uzbekistanul nu a făcut mare lucru, iar Tunisia a părut depășită. Nimic spectaculos, nimic istoric, nimic care să schimbe fotbalul mondial. Dar nici nimic care să distrugă turneul.

În schimb, adevăratele dezamăgiri vin din altă parte. Din locuri de unde nimeni nu se aștepta. Turcia a ajuns la Mondial cu pretenții și cu o generație despre care s-a vorbit mult. Rezultatul? Două înfrângeri și eliminare înainte de ultimul meci, câștigat în fața unor americani aflați cu gândul la faza următoare a competiției. Cehia a reușit performanța de a părăsi competiția după un parcurs care a combinat lipsa de inspirație cu lipsa de eficiență. Iar Scoția, trebuie spus fără menajamente, a oferit unul dintre cel mai greu de privit fotbaluri de la acest turneu. O victorie chinuită cu Haiti, apoi două meciuri în care atacul a părut o activitate opțională.

Este o lecție interesantă. Când FIFA a mărit numărul de participante, criticii au pornit de la premisa că echipele mici vor coborî nivelul competiției. Numai că fotbalul nu funcționează pe baza certificatului de naștere sau a bugetului federației. Există echipe modeste care își cunosc limitele și joacă organizat. Și există echipe cu tradiție care intră pe teren de parcă au primit invitația la Mondial prin poștă și încă nu sunt convinse că trebuie să participe.

Aici apare și marea ironie. UEFA a privit mereu cu suspiciune extinderea Cupei Mondiale. Oficialii europeni au vorbit despre calitate, despre tradiție, despre protejarea valorii competiției. FIFA a vorbit despre globalizare, reprezentare și dezvoltarea fotbalului în afara granițelor consacrate.

Până acum, tabela pare să le dea dreptate celor de la forul mondial. Nu pentru că toate echipele mici au impresionat. Nu au făcut-o. Ci pentru că argumentul catastrofei nu s-a materializat. Nu Haiti a stricat Mondialul. Nu Curacao. Nu Panama. Nici măcar Tunisia sau Uzbekistan.

Dacă cineva a afectat spectacolul, au fost câteva selecționate europene care au venit cu reputația plină și rezervorul gol. Poate că adevărata problemă nu este că la Cupa Mondială joacă prea multe echipe. Poate că problema este că unele dintre cele considerate „mari” au început să creadă că simpla lor prezență reprezintă deja un spectacol. Iar acesta este un lucru pe care nici UEFA, nici FIFA nu-l pot rezolva prin modificarea formatului.

Deocamdată, în meciul politic dintre FIFA și UEFA, scorul este surprinzător. Nu pentru că FIFA a câștigat definitiv disputa. Suntem la jumătatea drumului. Dar pentru că argumentul principal al europenilor - acela că echipele mici vor transforma Mondialul într-o farsă - s-a lovit de realitate. La acest turneu, unele dintre cele mai mici echipe au jucat exact cât puteau. Unele dintre cele mari au jucat mult sub ceea ce ar fi trebuit. Iar diferența dintre cele două categorii este mai mare decât pare. În primul caz ai o limită. În al doilea, ai un eșec.

FAZELE ELIMINATORII

Canada ajunge în premieră în optimi

Primul meci al fazelor eliminatorii nu va intra în galeria marilor spectacole ale fotbalului. Va rămâne însă în istoria Canadei. Victoria cu 1-0 în fața Africii de Sud le aduce nord-americanilor prima calificare în optimile de finală ale Cupei Mondiale.

Cele două echipe s-au potrivit aproape perfect. Din păcate, nu prin rafinamentul tehnic. Au oferit multe dueluri, execuții care păreau desprinse dintr-un meci de baraj pentru promovarea în Liga a II-a și destule momente în care mingea părea principalul adversar al jucătorilor. Din când în când, au apărut și faze care aminteau că ne aflăm totuși la un Campionat Mondial.

Africa de Sud a început mai curajos, iar Mokoena a semnat prima ocazie importantă. Canada a răspuns prin Jonathan David și Cornelius, însă adevăratul erou al primei reprize a fost portarul Ronwen Williams. În minutul 44 a urmat cea mai mare șansă a meciului: Buchanan a șutat din trei metri în portar, iar Bombito nu a reușit nici el să împingă mingea în plasă. A fost genul de fază după care antrenorii își duc instinctiv mâinile la cap.

Partea secundă a continuat în aceeași notă. Multă luptă, puțină inspirație. Oluwaseyi a scăpat singur cu portarul și a ratat, Promise David a tras pe lângă poartă, iar prelungirile păreau inevitabile.

Numai că fotbalul are obiceiul să răsplătească echipa care insistă până la ultima fază. În minutul 90+2, Eustaquio a profitat de o respingere greșită și a șutat precis de la marginea careului. Un gol care a schimbat istoria fotbalului canadian.

Africa de Sud a plătit scump o singură eroare. Timp de aproape 90 de minute s-a apărut organizat și a lăsat impresia că știe exact ce are de făcut. Dar la nivelul acesta, o clipă de neatenție poate încheia un turneu.

Canada nu a impresionat prin joc, însă în fazele eliminatorii frumusețea este un lux. Contează doar cine merge mai departe. Iar canadienii au făcut-o cu ambiție, răbdare și un gol venit exact când adversarul începuse să creadă că prelungirile sunt inevitabile. Există meciuri pe care le revezi pentru spectacol. Acesta nu este unul dintre ele. Dar pentru fotbalul canadian va rămâne unul dintre cele mai importante din istoria sa.

Brazilia merge mai departe, dar nu mai dansează

Brazilia a învins Japonia cu 2-1, după un meci mult mai greu decât o arată scorul. Cum există oameni care preferă muzica interpretată și chiar compusă de inteligența artificială celei create de oameni, tot așa există și admiratori ai Japoniei, în ciuda unor echipe mai... umane. Problema pentru Brazilia este că selecționata de astăzi este foarte departe de povestea înaintașilor săi. În jocul ei s-a strecurat o doză tot mai mare de artificial.

Japonezii au început prudent. În primele 25 de minute au ales să se apere și să-și studieze adversarul. După ce l-au scanat, au decis să-l testeze. La primul atac cu adevărat periculos au și lovit: Sano a înscris în minutul 29 cu un șut splendid de la marginea careului.

Au urmat minute lungi în care mingea a aparținut asiaticilor, iar Brazilia a intrat la vestiare clătînându-se serios. Probabil că în pauză a avut loc o ședință zdravănă. E greu să ți-l imaginezi pe Carlo Ancelotti ridicând tonul, mai ales când pare ocupat permanent cu mestecatul celebrei sale gume, dar dacă a devenit unul dintre cei mai titrați antrenori din istorie înseamnă că știe și să vorbească, nu doar să mestece.

Celor cărora le lipsește Italia de la această Cupă Mondială, Brazilia lui Ancelotti le oferă o consolare neașteptată: un fotbal minimalist, riguros și eficient. Doar că, atunci când vezi tricoul galben, aștepti samba, nu catenaccio cu accent brazilian.

Repriza secundă a început cu două ocazii importante pentru sud-americieni, iar în minutul 56 Casemiro a restabilit egalitatea. Presiunea braziliană a crescut, iar odată cu ea și nivelul jocului. Un minut mai târziu, Vinicius ne-a amintit pentru câteva secunde de fotbalul-spectacol: trei driblinguri în cascadă, apoi bară.

Japonia a absorbit însă foarte bine asaltul și a împins partida spre un ritm care îi convenea. Totul părea să ducă spre prelungiri, până când a venit minutul 90+5.

Martinelli a profitat de momentul potrivit și a pus capăt suspansului.

Brazilia merge mai departe. A făcut-o cu maturitate și eficiență, dar fără farmecul care a transformat-o cândva în echipa iubită chiar și de cei care nu erau brazilieni. Calificarea rămâne în palmares, însă o parte din simpatia acumulată în deceniile de fotbal-spectacol pare să se fi risipit pe drum.

Germania a fost eliminată - Paraguay a predat o lecție de gherilă fotbalistică

Paraguay a produs una dintre cele mai mari surprize ale Cupei Mondiale și a eliminat Germania după loviturile de departajare, în urma unui meci încheiat 1-1 după 120 de minute. Când ești gata să treci o partidă la categoria „pe asta o dorm”, zeul fotbalului îți lasă de înțeles că urmează prima mare bombă a fazelor eliminatorii și te obligă să mai faci o cafea. La turneul acesta am consumat probabil o plantație întreagă.

Pentru Paraguay, meciul a fost un război de gherilă purtat cu arcuri și săgeți împotriva unui adversar venit cu tancuri. Sud-americanii au alergat, au închis culoarele și au lovit exact când trebuia. Primul mare semnal de alarmă a venit în minutul 42, când Enciso a deschis scorul și a aruncat tribunele în aer.

Germania s-a trezit rapid din șoc. Havertz a egalat în minutul 54, iar de acolo meciul a devenit o luptă de uzură, cu nemții împingând jocul spre poarta lui Orlando Gill și paraguayenii apărând fiecare metru de teren ca și cum de el depindea calificarea.

În prelungiri, în minutul 102, Tah a trimis mingea în plasă și Germania a crezut că a găsit golul salvator. Bucuria a durat însă doar câteva zeci de secunde. Arbitrul a fost chemat la monitorul VAR și a anulat reușita, considerând că Waldemar Anton l-a împiedicat pe portarul Orlando Gill să intervină. Un moment care a schimbat complet destinul confruntării.

La loviturile de departajare, nervii au făcut diferența. Pentru Germania au transformat Kimmich, Musiala și Amiri, dar au ratat Havertz, Woltemade și Tah. Paraguayenii au înscris prin Mauricio, Gomez, Galarza și Canale, în timp ce Sanabria și Balbuena au ratat.

Paraguay merge mai departe după o calificare istorică și demonstrează încă o dată că, la Cupa Mondială, diferența de valoare poate fi anulată prin disciplină, sacrificiu și credință. Germania pleacă acasă mult mai devreme decât își imagina și devine prima mare victimă a fazelor eliminatorii.

Cinismul, învins la penalty-uri

Marocul a eliminat Olanda după un meci în care a fost echipa pozitivă, dar a avut nevoie și de o doză consistentă de noroc pentru a merge mai departe. După 120 de minute, scorul a fost 1-1.

Ne așteptam la un meci tare între Olanda și Maroc. S-a confirmat, dar a fost tare la propriu. Pe alocuri s-a trecut de la jocul bărbătesc la cel dur: capete sparte, coate în figură, intrări dincolo de limită.

Marile ocazii ale primei reprize au aparținut Marocului, care nu a ținut neapărat să fie la cârma jocului, dar a știut când și, mai ales, cum să accelereze și să valorifice fazele fixe. La pauză, echilibrul era perfect, inclusiv la posesie, iar nimeni nu s-ar fi încumetat să anticipeze în favoarea cui se va înclina balanța.

La începutul reprizei secunde, Olanda a părut complet anesteziată. Marocul a profitat, a presat și a avut chiar și o bară, prin Hakimi, în minutul 51. Atitudinea batavilor era greu de înțeles. În minutul 61, portarul Verbruggen a respins în ultimul moment mingea de pe linia porții și începea să se contureze ideea că una dintre echipe „își dorește mai mult victoria”.

Total împotriva cursului jocului, în minutul 71, Gakpo a deschis scorul după un contraatac purtat în mare viteză. Devenea clar că aceasta fusese strategia lui Ronald Koeman. Cinismul nu este răsplătit de fiecare dată. În minutul 91, Diop a egalat și a trimis meciul în prelungiri.

În cele două reprize suplimentare, nimeni nu a mai vrut nimic. Ambele echipe păreau împăcate cu gândul că își vor încerca norocul la așa-zisa loterie a penalty-urilor, unde însă rezistența fizică și psihică, dar și tehnica, joacă adesea un rol mai important decât hazardul.

Ce a urmat la loviturile de departajare întrece imaginația chiar și a sadicilor fotbalului. Pentru Maroc au transformat Rahimi, Talbi și Saibari, în timp ce El Aynaoui și Hakimi au ratat.

Pentru Țările de Jos au înscris Koopmeiners și Weghorst, iar Kluivert, Timber și Summerville au ratat.

Marocul merge mai departe cu merit, chiar dacă a avut nevoie și de puțin noroc. Olanda pleacă acasă după ce a mizat aproape exclusiv pe pragmatism și a descoperit că, uneori, fotbalul îi răsplătește pe cei care încearcă să joace, nu doar să calculeze.

Haaland a ieșit din spuma mării, la timp, pentru calificarea Norvegiei

Norvegia a învins Coasta de Fildeș cu 2-1, dar mult mai greu decât s-ar fi așteptat cei care au transformat-o, după preliminarii, într-un posibil cal negru al competiției.

Norvegia și Coasta de Fildeș au început meciul cu grația și viteza unor buldozere coborâte în albia unui râu. Africanii au avut două ocazii în primele 40 de minute, nordicii nimic. Apoi a venit execuția frumoasă a lui Nusa, în minutul 40, și partida a părut că se dezmoștește. Până la pauză a mai existat o șansă mare, irosită de Haaland, care, până atunci, atinsese mingea de doar trei ori, de două dintre ele chiar în propriul careu.

S-a vorbit mult despre parcursul impecabil al Norvegiei din preliminarii, iar suporterii neutri, cucerți inclusiv de fanii care vâsleau simbolic prin tribunele americane, au început să viseze la o mare surpriză a turneului. Teoretic, Norvegia poate deveni campioană mondială. Practic, ar fi păcat de însăși ideea de fotbal. Nordicii sunt atleți remarcabili, disciplinați tactic până la obsesie, dar jocul acesta s-a născut pentru imaginație, nu pentru instrucție militară.

În repriza secundă, Coasta de Fildeș a fost echipa pozitivă. A combinat, a atacat și a avut inițiativa, chiar dacă nu întotdeauna și limpezimea necesară în fața porții. Au apărut ocazii la ambele porți, iar insistența africanilor a fost răsplătită în minutul 74. Amad a egalat după o acțiune în care a trimis la vâslit patru fundași norvegieni.

Când prelungirile începeau să se contureze la orizont, din spuma mării a reapărut Haaland. Golul victoriei, marcat în minutul 86 cu un șut mai degrabă chinuit decât spectaculos, a fost suficient pentru a trimite Norvegia în optimi. Ivorienii au avut două ocazii mari în prelungiri, dar nu au avut și puțin noroc.

Norvegia merge la întâlnirea cu Brazilia, Coasta de Fildeș merge acasă. Nu a lipsit mult să fie invers.

RO-Alert: „Furtuna franceză” a lovit din nou la Cupa Mondială

Franța a trecut și de Suedia, 3-0, iar în acest moment pare echipa pe care nimeni nu și-ar dori să o întâlnească. Va da peste Paraguay în optimi de finală, iar un lucru este limpede pentru oricine a urmărit actuala ediție a Cupei Mondiale: Franța nu e Germania. La New York, pe New Jersey Stadium s-a marcat de trei ori. La București, în schimb, RO-Alert a punctat de patru ori în disputa cu cetățenii, iubitori sau nu de fotbal. Avem și noi campionii noștri.

Suedia a rezistat aproape o repriză. S-a apărat disciplinat, a alergat mult și a încercat să transforme meciul într-un exercițiu de răbdare pentru francezi. Doar că împotriva acestei echipe răbdarea adversarului este o strategie riscantă. În minutul 45, Mbappe a deschis scorul și a schimbat complet scenariul.

După pauză, Franța a făcut ceea ce fac marile echipe atunci când simt mirosul slăbiciunii: a apăsat accelerația. Barcola a dus scorul la 2-0 în minutul 52, iar Mbappe a închis definitiv conturile în minutul 73. Două goluri pentru omul care pare să joace acest turneu cu aceeași naturalețe cu care alții rezolvă un rebus de duminică.

Se vorbește mult despre generațiile de aur. Franța pare să fi descoperit o metodă de producție în serie. O echipă de vedete care, paradoxal, nu joacă pentru propriul ego. Sub bagheta lui Didier Deschamps, individualitățile se transformă într-o orchestră care rareori cântă fals.

Fotbalul are prostul obicei să răstoarne pronosticurile exact atunci când toată lumea începe să creadă că știe finalul poveștii, dar, până acum, Franța nu doar că învinge, o face cu autoritatea unei puteri care nu simte nevoia să ridice tonul pentru a fi ascultată. Iar acesta este poate cel mai îngrijorător lucru pentru adversarii rămași în competiție.

Ospitalitate mexicană, cu claxoane și calificare

Mexicul s-a calificat în optimile Cupei Mondiale după o victorie clară, 2-0, în fața Ecuadorului. Gazdele turneului au demonstrat că ospitalitatea are limite, iar acestea apar exact acolo unde începe fotbalul.

În noaptea dinaintea partidei, suporterii mexicani au organizat o serenadă pe dos în fața hotelului ecuadorienilor. Au cântat, au claxonat și au făcut suficient zgomot încât somnul adversarilor să devină un lux. A doua zi, fotbaliștii au continuat programul de „primire”, de această dată pe gazon.

Quinones a deschis scorul în minutul 22, iar Raúl Jimenez a dublat avantajul nouă minute mai târziu. Două lovituri suficiente pentru a trimite Mexicul mai departe și pentru a stinge rapid speranțele Ecuadorului.

Partida a mai oferit un moment care spune multe despre direcția în care încearcă FIFA să ducă jocul. Ecuadorianul Hincapié a devenit al doilea fotbalist de la acest turneu eliminat pentru că și-a acoperit gura cu mâna în timp ce vorbea cu un adversar, gest interzis de noul regulament. În ritmul acesta, peste câțiva ani s-ar putea ca fotbaliștii să fie obligați să-și anunțe dinainte și gândurile.

Dincolo de ironii, există un detaliu pe care viitorul adversar ar trebui să-l privească foarte atent. Mexicul a câștigat toate cele patru meciuri disputate la această Cupă Mondială fără să primească gol. Într-o competiție în care favoritele au început să dispară, o defensivă care nu a cedat nici măcar o dată valorează aproape cât un atac de cinci stele.

Urmează Anglia sau RD Congo. Indiferent cine va fi de partea cealaltă a terenului, va avea în față o echipă care știe să organizeze petreceri zgomotoase înainte de meci și să păstreze liniștea deplină în propria poartă după fluierul de start.

Salvatorul Kane a scăpat Anglia de rușine

Anglia a învins RD Congo cu 2-1 și s-a calificat în optimi gâfâind și scârțâind din toate încheieturile. Englezii au intrat pe teren ca și cum ar fi inventat doar cricketul. Fotbalul păreau să-l descopere la fața locului, pas cu pas, în stilul smuls.

Golul lui Cipenga din minutul 7 le-a blocat și puținul proces de învățare. Abia după o jumătate de oră au apărut primele semne de viață: o lovitură de cap a lui Bellingham și un șut al lui Kane din șase metri, ambele respinse de portarul Mpasi, aflat într-o zi de grație.

Englezii au reclamat vehement un penalty, dar arbitrul iordanian Adham Makhadmeh a rămas de neclintit, la fel și qatarezii din camera VAR. Faza merită o observație: dacă europenii mai așteaptă tratament preferențial din partea arbitrilor, ar fi bine să nu aștepte prea mult. Războiul FIFA-UEFA pare să fi lăsat urme și printre cavalerii fluierului.

Congo a reușit o combinație rară: posibilități tehnice limitate și ambiție nelimitată.

Africanii s-au bătut pentru fiecare minge, au blocat tot ce se putea bloca și au profitat de o ușoară apatie care îi bântuia pe câțiva dintre jucătorii britanici. La pauză, tabela arăta un surprinzător 1-0 pentru Congo.

În repriza a doua, Anglia a accelerat, iar Congo s-a orientat spre contraatac. După un sfert de oră, ambele echipe avuseseră câte o mare ocazie și gluma din prima repriză începea să se îngroașe. Anglia era la 20 de minute de o rușine istorică, Congo la câteva atacuri de un triumf adevărat.

Atunci a ieșit la rampă inevitabilul Harry Kane. În minutul 74 a egalat cu o lovitură de cap, iar tribunele au început să-și recapete culoarea în obraji. În minutul 85, același Kane a pus capăt chinului cu un șut plasat sub bară, după o fază care a purtat marca lui. Anglia merge mai departe și va întâlni Mexicul. Dacă nu schimbă ceva serios în joc, există riscul să se întoarcă acasă exact cum o face de 60 de ani: cu mult zgomot înainte și cu mâinile goale după.

O poveste fotbalistică nebună cu Dracii Roșii

Belgia s-a calificat în optimile de finală după una dintre cele mai bune partide ale acestui Campionat Mondial. A fost un meci în care fotbalul a refuzat orice urmă de logică și a preferat scenariile scrise de autori cu prea multă imaginație. La Seattle, poveștile s-au spus la prânz, dar pentru noi, în miez de noapte, au avut parfumul legendelor cu diavoli care refuză să se întoarcă în infern.

Senegalezii au început fără complexe și au dat impresia că au venit să închidă socotelile înainte de termen. Diarra a deschis scorul în minutul 24, iar Ismaila Sarr a făcut 2-0 în minutul 51. Belgienii păreau dezorientați, lipsiți de vlagă și, mai ales, de idei. În acel moment, puțini ar mai fi pariat pe o revenire.

Nervii au cedat înaintea fotbalului. În minutul 70, camerele de televiziune i-au surprins pe Youri Tielemans și Leandro Trossard la un pas de încăierare. Când doi coechipieri sunt mai preocupați să se certe între ei decât cu adversarul, de regulă povestea se termină prost. Numai că aceasta era o seară în care regulile obișnuite nu mai aveau nicio valoare.

Au venit ultimele minute și, odată cu ele, miracolul. Romelu Lukaku a redus diferența în minutul 86, iar Tielemans, omul care cu puțin timp înainte părea gata să împartă pumni, a egalat în minutul 89. Dintr-odată, stadionul Lumen Field a trecut din registrul tragediei în cel al comediei absurde. Meciul, împreună cu zecile de mii de spectatori, a migrat spre prelungiri.

Nici acolo scenariul nu s-a liniștit. Belgienii au împins jocul înainte, Senegalul s-a apărat cu disperare. În minutul 116, Lukebakio a lovit bara și părea că ghinionul își cere drepturile. Numai că fotbalul modern are un personaj secundar care fură tot mai des spectacolul: VAR-ul. Reluările au descoperit un fault asupra lui Tielemans înainte de ratării, iar arbitrul a arătat punctul cu var.

Când lumea își făcea deja calculele pentru loviturile de departajare, Belgia a primit un penalty la finalul prelungirilor. Parcă însuși cronometrul refuza să închidă povestea. La minge s-a prezentat, firesc, Tielemans. Același Tielemans care, cu aproape o oră înainte, părea gata să-și rezolve conflictele cu violență. A transformat fără emoții și a aruncat tribunele în aer.

Dracii Roșii câștigă partida, 2-2 după 90 de minute, 3-2 după prelungiri. Senegalul pleacă acasă cu una dintre cele mai dureroase înfrângeri ale turneului. În fotbal, uneori,

între erou și condamnat nu stau decât câteva minute și o decizie a VAR-ului. Pentru belgieni, povestea merge mai departe. Senegalezii s-au mai ales cu o poveste tristă.

America a rămas fără un soldat, dar n-a pierdut războiul

Statele Unite au învins Bosnia-Herțegovina cu 2-0 și s-au calificat în optimi, după un meci în care au fost obligate să joace aproape o jumătate de oră în inferioritate numerică. În copilăria cinematografiei, în filmele americane, eroul rămânea adesea singur împotriva tuturor și, evident, câștiga. La San Francisco scenariul a fost ceva mai realist, dar finalul a rămas hollywoodian.

Americanii au început în forță și au părut hotărâți să rezolve rapid problema calificării. Balogun și Pulisic au creat panică în defensiva bosniacă încă din primul sfert de oră. Balogun a și înscris în minutul 31, dar VAR-ul, devenit personaj principal la acest Mondial, a ridicat din nou steagul invizibil al ofsaidului. Golul a fost anulat, însă atacantul nu și-a pierdut răbdarea. Chiar înainte de pauză a primit mingea în careu și a trimis-o elegant pe lângă bară pentru 1-0. Putea dubla avantajul în prelungirile primei reprize, dar bara a ținut Bosnia în viață.

După pauză, meciul și-a schimbat complet direcția. Același Balogun, până atunci omul providențial al americanilor, a devenit personajul negativ al serii. Intrarea dură asupra lui Muharemovic i-a adus inițial doar emoții, apoi cartonașul roșu, după intervenția VAR. Din minutul 64, SUA a rămas în zece oameni și părea că urmează o jumătate de oră de suferință.

Bosniacii au încercat să profite de superioritatea numerică, au împins jocul spre poarta adversă, dar au confundat adesea posesia cu pericolul. Americanii s-au apărât disciplinat, iar când adversarul a început să creadă în egalare, au lovit decisiv. În minutul 82, Tillman a executat impecabil o lovitură liberă de la aproximativ 20 de metri și a închis definitiv meciul.

SUA merge mai departe fără să impresioneze artistic, dar cu o eficiență pe care europenii o cunosc foarte bine din economie, tehnologie și, iată, uneori și din fotbal.

Bosnia pleacă acasă cu senzația că a primit o invitație la o petrecere care s-a încheiat pentru ei exact când începuseră să se simtă bine.

Pentru americani urmează Belgia, examenul adevărului. Momentan au demonstrat că pot câștiga și când rămân fără un soldat. Împotriva „Dracilor Roșii” vor trebui să arate că pot învinge și o armată imprevizibilă.

Tiki-taka: Spania în optimi, Austria în vacanță

Există meciuri care te țin lipit de televizor și există meciuri pe care le urmărești cu un ochi, în timp ce colegul său negociază deja cu perna. Spania - Austria, 3-0, a oscilat destul de mult între cele două categorii. Programat excelent pentru Los Angeles (ora prânzului) și aproape rău pentru spectatorul din Europa de Est (în prag de miezul nopții), duelul a oferit încă o demonstrație că tiki-taka poate fi, în funcție de gusturi, fie o operă de artă, fie un somnifer de înaltă clasă.

Spania și-a început recitalul obișnuit de pase. Multe, foarte multe. În special pe lateral. Austriecii au alergat disciplinat după minge și au demonstrat că știu foarte bine cum să o ducă până în apropierea careului advers. De acolo începea însă o zonă aproape necunoscută pentru ei. Ideile dispăreau, inspirația lua pauză, iar apărarea iberică își vedea liniștită de treabă.

Până la pauză s-a marcat o singură dată. Oyarzabal a deschis scorul în minutul 36, însă diferența minimă s-a datorat în mare măsură portarului Schlager, autorul câtorva intervenții care au împiedicat meciul să fie închis încă din prima repriză.

După pauză, aceeași poveste. Tiki-taka, țaca-paca, posesie, răbdare și încă un gol. Pedro Porro a făcut 2-0 în minutul 66, iar Austria a părut că acceptă verdictul fără prea multe proteste. În minutul 89, Oyarzabal și-a trecut în cont dubla și a stabilit scorul de neaprezentare.

Mai interesant decât ultimele minute ale jocului a fost însă chipul lui Lamine Yamal. Schimbat în minutul 85, adolescentul-minune nu părea deloc preocupat de victoria echipei. Era vizibil nemulțumit că nu înscrisese și el. La 19 ani, orgoliul face parte din fișa postului, dar fotbalul are obiceiul să taxeze rapid vedetismul prematur. Poate că, înainte de următorul meci, n-ar strica o privire atentă spre cariera lui Neymar: suficient talent cât pentru mai multe generații, dar și suficiente lecții despre diferența dintre spectacol și performanță.

Spania merge mai departe fără gol primit și cu aerul unei echipe care știe exact ce joacă. Nu este întotdeauna cel mai spectaculos fotbal din lume, dar este unul care, până acum, funcționează aproape matematic.

Ronaldo, VAR-ul și ultimul vals al lui Modric

Portugalia a învins Croația, scor 2-1, într-un meci care a stat sub semnul golurilor anulate. La Toronto s-a jucat unul dintre cele mai spectaculoase meciuri ale acestui Campionat Mondial, o confruntare cu două legende încă pe scenă, Cristiano Ronaldo și Luka Modrić, cu răsturnări de situație, goluri anulate, nervi, VAR și nu mai puțin de 19 minute de prelungire.

Uneori ai impresia că fotbalul refuză să se termine tocmai pentru că îi pare rău de cei care trebuie să plece.

Croația a fost prima care a lovit. Perisic a deschis scorul în minutul 53, iar trei minute mai târziu Budimir a trimis din nou mingea în poartă. Croații au sărbătorit, portughezii au privit în gol, apoi VAR-ul și-a făcut apariția și a descoperit un ofsaid la începutul fazei. Tabela a rămas la 1-0, iar Portugalia a primit exact ceea ce orice echipă mare speră să primească într-un meci eliminatoriu: încă o viață.

A urmat recitalul ocaziilor ratate. Rafa Leão a zguduit bara, Cristiano Ronaldo a înscris în minutul 61, dar și golul lui a fost anulat pentru un ofsaid de câțiva centimetri.

Portugalia părea urmărită de propriile fantome.

În minutul 68 a venit, în sfârșit, momentul lui Ronaldo. A transformat cu sânge rece un penalty și a intrat din nou în istoria competiției. A fost primul său gol într-un meci eliminatoriu de la Cupa Mondială și al unsprezecelea la turneele finale, recordul unui fotbalist care a marcat la șase ediții diferite. Sunt cifre care vor rezista probabil mai mult decât multe dintre stadioanele construite pentru acest Mondial.

Cristiano a ieșit în minutul 82, decizie care evident l-a deranjat, iar unii au crezut că și povestea Portugaliei se apropie de final. Numai că Gonçalo Ramos a decis altceva. În minutul 90+4 a făcut 2-1 și a împins Portugalia cu un pas spre sferturi.

Dar povestea meciului nu terminase de scris. În minutul 90+13, Gvardiol a înscris pentru 2-2. Croații au explodat de bucurie, banca tehnică era deja pe teren, iar Modric părea că mai primește câteva minute din tinerețe. Apoi a venit verdictul VAR. Matanović, implicat în fază, se afla în poziție de ofsaid. Gol anulat. În câteva zeci de secunde, Croația a parcurs întregul traseu dintre extaz și agonie.

Portugalia merge mai departe, iar Ronaldo demonstrează încă o dată că vârsta este o informație din pașaport, nu neapărat și din teren. Pentru Modrić și generația sa, acesta ar putea fi ultimul vals mondial. Chiar dacă finalul a fost amar, puțini mijlocași din istoria fotbalului au dirijat orchestra atât de elegant precum croatul.

Elveția a obținut calificarea, revoluția algeriană s-a oprit înaintea porții

Există revoluții care schimbă lumea și există revoluții care mor înainte de primul obstacol. Algeria a încercat la Vancouver să inventeze un nou tip de fotbal: calificarea într-un meci eliminativ fără niciun șut pe spațiul porții. Experimentul s-a încheiat previzibil. Elveția a câștigat cu 2-0, fără să ridice prea mult pulsul propriilor suporter, și merge în optimi.

Elvețienii au rezolvat rapid ceea ce aveau de rezolvat. Embolo a deschis scorul încă din minutul 10, profitând de o apărare algeriană care părea că își caută pozițiile pe hartă. A urmat un meci controlat cu calmul unui funcționar bancar care închide ghișeul la ora fixă. Fără riscuri inutile, fără excese artistice, dar și fără emoții.

Dacă mai exista vreun strop de suspans, Ndoye l-a spulberat imediat după reluare. Minutul 46, 2-0 și impresia că partida intrase într-o zonă din care Algeria nu mai avea cum să iasă.

Nord-africanii au alergat, au încercat să combine și au avut posesia în perioade bune ale jocului. Numai că între intenție și poartă s-a căscat un gol imposibil de trecut. La finalul celor 90 de minute, statistica spune aproape totul despre aventura lor: niciun șut pe spațiul porții. E greu să elimini o echipă când portarul advers ar putea, în același timp, să citească un roman polițist și să urmărească tabela.

Elveția nu a impresionat prin spectacol, dar nici nu și-a propus asta. A făcut ceea ce face de ani buni: ordine, disciplină și eficiență. Rețeta poate părea lipsită de poezie, însă funcționează suficient de bine încât naționala din Țara Cantoanelor ajunge din nou în fazele superioare ale Cupei Mondiale, confirmând constanța ultimelor ediții.

În optimi, elvețienii vor întâlni învingătoarea dintre Columbia și Ghana. Acolo va începe adevăratul examen. Până atunci, rămâne imaginea unei serii în care Algeria a vrut să reinventeze fotbalul. Doar că, înainte de orice revoluție, trebuie măcar să șutezi pe poartă.

Calificare egipteană după un meci de ne uitat (dezlegat)

Nu toate meciurile de la o Cupă Mondială sunt opere de artă. Unele seamănă mai degrabă cu o zi de muncă pe șantier: mult efort, mult zgomot și destul de puțină finețe. Egiptul și Australia au demonstrat acest lucru din plin. Africanii s-au calificat în optimi după loviturile de departajare, în urma unui 1-1 care s-a întins pe parcursul a 120 de minute.

Cele două echipe au intrat în luptă cu tot armamentul din dotare. Nu era nici foarte modern, nici foarte precis, dar, uneori, trebuie să lucrezi cu materialul clientului. Australienii au lovit primii ... bara, încă din minutul 4. Replica Egiptului a fost infinit mai eficientă. În minutul 13, Ashour a deschis scorul și a creat impresia că favoriții vor avea o seară liniștită.

N-a fost cazul. A urmat un fotbal muncitoresc, încâlcit pe alocuri, cu multe dueluri și faze de tip „hei-rup”, în care entuziasmul a depășit inspirația. Până la pauză, echilibrul s-a păstrat, iar impresia era că meciul poate aluneca în orice direcție.

Repriza secundă a început cu Marmoush scăpat singur cu portarul. Egipteanul a ratat incredibil, iar fotbalul are prostul obicei să pedepsească asemenea momente. Două minute mai târziu au ratat și australienii, pentru ca în minutul 55 tabela să fie modificată de... Hany. Autogolul a readus egalitatea și, odată cu ea, sentimentul că nimeni nu mai are curajul să riște prea mult.

În ciuda rugăciunilor spectatorilor neutri, care își vedeau somnul evaporându-se, cele două echipe au împins partida în prelungiri. Egiptul a fost mai ambițios, a controlat finalul timpului regulamentar și mare parte din cele 30 de minute suplimentare, dar fără să lase urme pe tabelă. Așa că verdictul a fost mutat la punctul cu var.

Loviturile de departajare nu aleg întotdeauna echipa mai bună, ci pe cea care își stăpânește mai bine nervii. Precizia, sângele rece și o doză inevitabilă de noroc au fost de partea Egiptului, care merge mai departe.

Rămâne însă o concluzie greu de contestat: nici măcar la Cupa Mondială nu pentru toate meciurile merită sacrificate câteva ore bune de somn. Uneori, fotbalul oferă capodopere. Alteori, doar calificări. Iar pentru Egipt, de data aceasta, a fost suficient.

Extratereștii din Capul Verde au făcut să tremure campioana mondială

Uneori, fotbalul uită de bugete, de tradiție și de numărul de trofee din vitrină. Atunci apar povești pe care nici cei mai optimiști suporterii nu îndrăznesc să le scrie înainte de fluierul de start. Capul Verde a oferit una dintre ele. Națiunea venită din „nicăieriul” fotbalului mondial a părăsit competiția fără să piardă vreun meci în timpul regulamentar al celor patru partide disputate. Mai mult, a remizat cu trei campioane mondiale: Spania, Uruguay (foste) și Argentina (actuala).

Sunt înfrângeri care valorează cât un trofeu. Iar aceasta este una dintre ele.

Selecționerul Bubista și jucătorii săi - în frunte cu Vozinha, Pina, Duarte, Cabral și ceilalți anonimi pentru marile campionate europene - au demonstrat că fotbalul încă mai poate fi jucat cu inima, nu doar cu bilanțurile financiare și algoritmii departamentelor de scouting.

Argentina a intrat pe teren convinsă că va rezolva repede problema calificării. Lionel Messi a deschis scorul în minutul 29 și a mai scris o pagină de istorie, ajungând la al șaptelea gol al actualei ediții și la al douăzecilea din cariera sa la Cupa Mondială. Pentru orice alt meci, acesta ar fi fost titlul principal.

Numai că adversarul nu citise scenariul.

Duarte a egalat în minutul 59, iar un colț mic de tribună a început să creadă că imposibilul poate fi posibil, așa cum s-a decretat recent la noi. Argentina a lovit din nou prin Lisandro Martinez în minutul 90+3 și părea că a închis definitiv discuția. Numai că, în minutul 103, Cabral a egalat încă o dată și a împins una dintre marile favorite spre marginea prăpastiei.

A fost nevoie de încă opt minute de luptă pentru ca sud-americanii să găsească golul calificării. Romero a trimis mingea spre poartă, FIFA a consemnat autogol Borges, iar Argentina a respirat ușurată.

Messi a mai doborât un record. Argentina merge mai departe (1-1; 3-2 după prelungiri). Statisticile vor reține toate aceste lucruri. Dar fotbalul adevărat are memorie selectivă. El păstrează mai ales poveștile celor care au avut curajul să creadă că se poate.

Capul Verde pleacă acasă cu ceva infinit mai valoros decât o optime de finală: respectul tuturor celor care apreciază jocul înaintea marketingului, recordurilor și milioanele. Într-o Cupă Mondială în care multe favorite au jucat prudent, africanii au avut îndrăzneala să

viseze. Iar uneori, visul valorează mai mult decât calificarea. Eroii zilei vin (și se întorc glorios) din Capul Verde. Nu vor fi uitați de cei care iubesc fotbalul copilăriei eterne.

Columbia a trecut examenul de maturitate

Columbia merge în optimi după un 1-0 cu Ghana, dar scorul spune mai puțin decât realitatea. Sud-americanii au făcut ceea ce fac echipele mature: au marcat repede, au controlat jocul și au plecat la hotel fără să lase impresia că au consumat mai multă energie decât era necesar. În față îi așteaptă Elveția, o formație care rareori face spectacol, dar aproape niciodată nu uită să fie eficientă.

Va fi un duel între energia dată de cafeaua columbiană și precizia unui ceas elvețian. Columbia a lovit încă de la prima ocazie serioasă. În minutul 14, Jhon Arias a fructificat pasa lui Luis Suarez. De acolo înainte, meciul a intrat pe terenul preferat al columbienilor: posesie, răbdare și mingi plimbate până când adversarul începe să alerge mai mult decât gândește.

Africanii au încercat să împingă jocul spre dueluri fizice, dar Columbia a refuzat invitația. A preferat să țină mingea și nervii în frâu. A mai înscris o dată prin Luis Díaz, în minutul 57, însă ofsaidul a anulat reușita și a păstrat o doză de suspans care, sincer, nu prea s-a simțit pe teren.

Posesia de 61% pentru Columbia spune povestea unei echipe care a avut permanent controlul. Ghana a alergat mult, s-a bătut pentru fiecare minge, dar a dat impresia că încearcă să deschidă un seif de oțel cu un ciocan de lemn. Mult zgomot, prea puține rezultate.

Columbia nu a impresionat prin artificii, ci prin maturitate. Uneori, fotbalul eficient nu înseamnă festival de driblinguri, ci capacitatea de a câștiga fără să intri în panică. În optimi urmează Elveția, iar acolo nu va mai fi suficientă doar eleganța sud-americană. Elvețienii sunt specialiști în a transforma fiecare meci într-un exercițiu de matematică aplicată: puține emoții, puține greșeli și foarte puține cadouri pentru adversar. Dacă va exista spectacol, Columbia va trebui să-l inventeze.

Poezia s-a terminat, Marocul a trecut la proză

Maroc este prima echipă calificată în sferturile de finală ale Cupei Mondiale, după victoria cu 3-0 în fața Canadei. A fost un meci împărțit în două capitole aproape opuse: unul scris cu teamă și prudență, celălalt cu personalitate și eficiență.

La fel ca aproape toate reprezentativele africane ajunse în fazele eliminatorii, marocanii au început precaut, chiar prea timid pentru o echipă care, la precedenta ediție, juca o semifinală mondială. Curios, inițiativa a aparținut Canadei, care a abordat partida cu mai mult curaj și a trecut prima pe lângă gol.

În minutul 22, Marocul a primit și o lovitură serioasă. Saibari, una dintre principalele arme ofensive, s-a accidentat și a părăsit terenul. Planul tactic a trebuit regândit din mers, însă nici contraatacurile nu au funcționat. Aveau cam aceeași rată de succes ca mesajele puse într-o sticlă și aruncate în ocean.

Contrar așteptărilor, favorita a ajuns greu la poarta lui Crepeau. La pauză, tabela arăta un 0-0 perfect justificat. Dacă la goluri s-a făcut economie, la cartonașe galbene s-a risipit cu generozitate: șase în doar 45 de minute.

Unul dintre marii poeți contemporani ai Marocului, Abdellatif Laâbi, scria în poezia Viața: „E de-ajuns că m-am trezit / soarele la dreapta mea / luna la stânga mea / și că am pășit din pânțele mamei mele / până pe pragul acestui secol...”. Versurile descriu aproape perfect jocul marocanilor din prima repriză: simplă existență, nu dorință de afirmare.

La vestiare însă, probabil că nu s-au recitat poezii. După pauză a intrat pe teren o altă echipă. Mai hotărâtă, mai agresivă și, mai ales, conștientă că la un Campionat Mondial nu ajunge să supraviețuiești, trebuie să și ataci.

În minutul 50, Ounahi a spart echilibrul cu un șut splendid de la marginea careului, după o fază construită inteligent împreună cu Hakimi. Din acel moment, experiența marocanilor a început să cântărească tot mai mult. Au presat exact cât trebuia, au controlat ritmul și au absorbit inteligent încercările disperate ale Canadei. Iar atunci când apărarea a fost depășită, Bono a demonstrat din nou de ce este unul dintre cei mai siguri portari ai turneului.

Lovitura decisivă a venit în minutul 81. Un contraatac clasic, executat cu precizia unei echipe care știe exact când trebuie să accelereze: Brahim Diaz i-a oferit o pasă excelentă lui Ounahi, iar acesta a închis definitiv conturile. În prelungiri s-a făcut 3-0, „vinovat”, Rahimi, pasă același Diaz.

Maroc merge în sferturile de finală și confirmă că locul său între primele zece echipe ale lumii în clasamentul FIFA nu este rezultatul unei întâmplări. Nu impresionează mereu prin spectacol, dar are maturitatea echipelor care înțeleg că, în fazele eliminatorii, frumusețea jocului este un bonus. Calificarea rămâne singura poezie care contează.

Franța a eliminat Paraguay, fotbalul a învins antifotbalul

Franța a trecut de Paraguay, scor 1-0, mult mai greu decât ar fi permis diferența de valoare dintre cele două echipe. Se spune că orice naș își găsește, mai devreme sau mai târziu, nașul. Spectaculoasa Franța și l-a întâlnit, măcar pentru o oră, în optimele Cupei Mondiale.

Există națiuni care revendică paternitatea fotbalului-spectacol. Paraguay pare hotărâtă să fie încoronată regina fotbalului antispectacol. Sud-americanii joacă într-un sistem care pare desenat astfel: portar, zece fundași și încă vreo doi-trei jucători invizibili. Sunt arțăgoși până la exces, simulează cu o perseverență demnă de o cauză mai bună și au talentul rar de a transforma un meci de fotbal într-un exercițiu de răbdare pentru adversari și spectatori deopotrivă.

Când mai au de partea lor și o căldură sufocantă, rețeta devine aproape imposibil de combătut. Un spectator neavizat ar putea crede că privește o echipă pregătită într-un batalion disciplinar, unde creativitatea este pedepsită, iar mingea trebuie ținută cât mai departe de orice poartă.

Statisticile pauzei spun aproape totul. Franța a avut 80% posesie, Paraguay doar 20%. La șuturi pe poartă era... 0-0. Olise, Dembele și Mbappe au plecat spre vestiare plutind pe culmile disperării, convinși că joacă împotriva unui zid care, din când în când, mai cade teatral pe gazon.

Până aproape de minutul 70 s-a dus o bătălie surdă, în care francezii au încercat toate cheile, iar paraguayenii au schimbat doar lacătele. A fost nevoie de un penalty, transformat cu sânge rece de Mbappe, pentru ca meciul să se deblocheze. Din acel moment, Franța n-a mai urmărit spectacolul, ci calificarea. A gestionat avantajul fără emoții și, mai ales, fără accidentări. Un merit pentru lipsa spectacolului îl are și arbitrul din Uzbekistan, Ilgiz Tantashev, care pare să nu înțeleagă mare lucru din spiritul acestui joc.

Există însă și o lecție dincolo de rezultat. De la o Cupă Mondială poți pleca precum Capul Verde, echipă aplaudată de întreaga lume pentru curajul și bucuria cu care a jucat fotbal, sau precum Paraguay, după ce a făcut tot posibilul ca fotbalul să nu se joace. Eliminarea doare în ambele cazuri, dar memoria suporterilor reține curajul atacului, nu disperarea apărării.

Franța merge în sferturile de finală, unde va întâlni Marocul. Lumea fotbalului s-a culcat liniștită după această calificare. Autoritățile din Hexagon, probabil dorm ceva mai puțin.

Ciocanul lui Thor a sfărâmat mitul Braziliei

Norvegia a învins Brazilia cu 2-1 și s-a calificat în sferturile de finală ale Cupei Mondiale. Mai mult decât un rezultat, meciul a oferit imaginea unei schimbări pe care mulți refuză încă să o accepte: polii fotbalului se mută, iar Brazilia nu mai reprezintă centrul universului.

În ultimele zile am auzit mai des replica „Brazilia nu mai este ce a fost” decât aud vara, pe litoralul românesc, „S-a stricat Vama Veche, nu mai e ca înainte”. Iar faptul că există suporterii din România, Bulgaria sau Mongolia care au ținut cu Norvegia spune totul despre cât de mult s-a erodat simpatia pe care „Seleção” a construit-o în decenii de fotbal-spectacol.

Meciul a început în trombă. În minutul 3, Patrick Berg a înscris pentru nordici, însă VAR-ul a descoperit un ofsaid și a stins rapid entuziasmul. Șapte minute mai târziu, Matheus Cunha s-a prăbușit în careu după un contact cu Kristoffer Ajer și a cerut imediat penalty. Faza era atât de clară încât singurul lucru greu de înțeles a fost de ce arbitrul american Ismail Elfath a avut nevoie de intervenția VAR pentru a lua decizia corectă. Bruno Guimarães a executat slab, iar Nyland a apărut fără emoții.

La pauză s-a intrat cu 0-0. Haaland și Vinicius Jr. lansaseră doar promisiuni. Glezna fină sau Ciocanul lui Thor? Întrebarea rămânea suspendată deasupra stadionului.

Repriza secundă a adus același duel al răbdării. Portarii au intervenit excelent, ocaziile au continuat să apară, iar Neymar a fost trimis pe teren într-o încercare disperată de a schimba cursul jocului. Efectul a fost greu de observat până în prelungirile prelungirilor. În minutul 79, Erling Haaland a rezolvat prima parte a ecuației. A marcat cu capul, exact cum îi stă bine unui atacant care transformă centrările în sentințe. Brazilia a intrat instantaneu în criză: de timp, de spațiu și, mai ales, de personalitate. A atacat haotic, fără claritate, fără inspirație și fără acel aer de invincibilitate care îi speria odinioară pe adversari.

Zece minute mai târziu, Haaland a demonstrat că nu trăiește doar din jocul aerian. A plecat în viteză, a finalizat cu sânge rece și a închis definitiv dosarul calificării. În minutul 97, Brazilia a mai obținut un penalty. A transformat Neymar, dar nimic nu s-a mai schimbat în privința echipei calificate.

Prezența lui Carlo Ancelotti pe banca Braziliei demonstrează un adevăr pe care fotbalul îl confirmă periodic: oricât de mare ar fi un antrenor, nu poate face minuni și din nimic...bici.

Poate că cea mai importantă concluzie a serii nu ține însă de scor. Simpatia se construiește în zeci de ani și se poate risipi într-un singur deceniu. În schimb, o națională care multă vreme a fost doar o notă de subsol în istoria fotbalului poate ajunge, prin muncă și consecvență, să elimine Brazilia fără ca rezultatul să mai pară o minune. Norvegia nu mai este surpriza turneului. A devenit una dintre marile lui certitudini.

Furtuna din Ciudad de Mexico s-a mutat pe teren, Anglia a învins dramatic

Anglia a învins Mexicul cu 3-2 și s-a calificat în sferturile de finală după unul dintre cele mai spectaculoase și tensionate meciuri ale actualei ediții a Cupei Mondiale.

Cu aproximativ o jumătate de oră înainte de start, FIFA a anunțat că partida se amână cu cel puțin o oră. O furtună violentă se abătuse asupra Ciudad de Mexico cu trei ore înainte de fluierul de start, iar organizatorii au fost obligați să respecte protocolul de siguranță. Meciul a început, în cele din urmă, la ora locală 19.00. Furtuna meteorologică trecuse. Cea fotbalistică abia începea.

Englezii au pornit mai bine și, în doar un minut, Jude Bellingham a rezolvat ceea ce alții construiesc într-o repriză. A înscris în minutele 37 și 38, reducând la tăcere un stadion care până atunci împinsese Mexicul din spate. Bucuria britanicilor n-a durat prea mult. Quinones a redus diferența înainte de pauză, iar tribunele au reaprins speranța.

Momentul care putea schimba complet istoria meciului a venit în minutul 54. Quansah a avut o intervenție dură, cu talpa direct pe tibia adversarului. Arbitrul a fost chemat la monitorul VAR și n-a mai avut alternativă: cartonaș roșu direct. Anglia rămânea în zece oameni pentru aproape întreaga repriză secundă.

Paradoxal, inferioritatea numerică nu i-a speriat pe britanici. Dimpotrivă. Harry Kane a transformat un penalty în minutul 60, părând că pune capăt emoțiilor. Numai că Mexicul nu era dispus să joace rolul victimei perfecte. Jimenez a transformat și el un penalty, provocat de ...Kane, în minutul 68 și ultimele minute s-au transformat într-un adevărat asediu.

Pickford a lovit mingea cu pumnii mai des decât un boxer într-un meci de douăsprezece reprize. Fiecare centrare era o grenadă, fiecare corner o amenințare. Cele unsprezece minute de prelungire au părut o eternitate pentru suporterii englezi.

Imaginea serii s-a consumat în minutul 90+9. Un jucător mexican, accidentat, s-a târât pur și simplu în afara terenului pentru ca partida să nu fie întreruptă, iar colegii să mai aibă timp pentru un ultim atac. Un gest care spune mai multe despre disperarea și determinarea unei echipe decât orice statistică.

Fluierul final a eliberat Anglia și a frânt inimile mexicanilor. Furtuna care amânase meciul dispăruse demult. Cea din sufletele suporterilor gazdelor va mai dura.

În sferturile de finală, Anglia va întâlni Norvegia. Cu câțiva ani în urmă, o astfel de confruntare ar fi părut o formalitate pentru englezi. Astăzi, după ce Haaland și ai lui au eliminat Brazilia, pare mai degrabă un examen de maturitate.

Ronaldo își ia rămas-bun, Spania merge mai departe

Spania a învins Portugalia, scor 1-0, și s-a calificat în sferturile de finală. Cele două formații au trecut peste toate amabilitățile de început și au pus, din primul minut, toate cuțitele pe masă. S-a jucat într-un ritm alert, cu intensitate și precizie, iar marile ocazii au apărut firesc. Diogo Costa a avut o dublă intervenție excelentă la șuturile lui Yamal și Baena, în timp ce Unai Simon a fost salvat de bară după șutul violent al lui Nuno Mendes, deviat de Pedro Porro. Tactic, cele două echipe și-au interpretat partiturile aproape fără greșală.

Cristiano Ronaldo a fost și el prezent în poveste, implicat în câteva faze și autorul unei ocazii importante. În rest, a defilat pe linia careului advers asemenea unui Don Quijote care a încurcat culorile armurilor, dar continuă să atace morile de vânt, convins că încă poate salva domnițe care nu se cer salvate. Numai că, fotbalistic vorbind, cavalerul a ajuns demult la vârsta la care sabia devine mai grea decât amintirile.

La pauză a fost 0-0, cu acel avantaj familiar al Spaniei la posesie. Echipa lui Luis de la Fuente a controlat mingea, Portugalia a încercat să răspundă prin explozii individuale, însă, pe măsură ce minutele se scurgeau, devenea evident că niciuna dintre formații nu mai era dispusă să riște prea mult.

De această dată, inspirația de pe bancă a făcut diferența. Intrat pe final, Mikel Merino a înscris în minutul 90, după o fază construită cu răbdare și claritate, exact în stilul unei echipe care știe că posesia nu este un scop în sine, ci o metodă de a obosi adversarul și de a-l obliga să greșească. Portugalia a încercat să răspundă în prelungiri, însă reacția a venit prea târziu.

Acesta ar putea fi ultimul meci al lui Cristiano Ronaldo pentru naționala Portugaliei.

Merită o reverență pentru o carieră care a schimbat istoria fotbalului și pentru performanțele care l-au așezat printre cei mai mari jucători ai tuturor timpurilor. În același timp, finalul drumului rămâne o lecție pe care orice mare campion ajunge să o învețe: există un moment în care trebuie să lași arena altora.

Revenind la Don Quijote și la creatorul său, Miguel de Cervantes, merită amintit un gând care s-a potrivit perfect acestei serii: „Faptele vorbesc mai bine decât cuvintele cele mai meșteșugite.” Faptele au vorbit pentru Spania. A avut mai multă posesie, a construit mai limpede, și-a creat mai multe ocazii și a avut un selecționar mai inspirat în momentul decisiv. Uneori, atât este suficient pentru a merge mai departe.

Noaptea când America a învățat ce înseamnă un cartonaș roșu

Belgia a învins clar SUA, scor 4-1, și a tranșat pe teren o dispută care, în ultimele zile, ieșise cu mult din granițele sportului.

Când politicienii își bagă coada în fotbal, „Dracii Roșii” devin, dintr-odată, simpatici pentru aproape întreaga lume. Anularea cartonașului roșu primit de Balogun în meciul cu Bosnia, la presiunile venite dinspre administrația Trump, a reușit performanța rară de a transforma Belgia în favorita publicului neutru. Explicația președintelui SUA, potrivit căreia nu știa exact ce presupune un cartonaș roșu, dar a simțit că arbitrul greșise, depășește cu mult spațiul sportiv. Este mai degrabă definiția unui anumit tip de comportament, în care convingerea că ai dreptate ține loc de reguli.

Belgienii au început perfect. Charles De Ketelaere a deschis scorul încă din minutul 9, iar europenii au controlat jocul cu o lejeritate care părea să anunțe o seară fără emoții. Tocmai de aceea egalarea americanilor a venit parcă din alt meci. Tillman a executat impecabil o lovitură liberă de la aproximativ 25 de metri, mingea a fost deviată de zid și l-a păcălit pe Courtois.

Entuziasmul gazdelor a durat mai puțin decât durează să comanzi un hamburger. Același De Ketelaere a readus Belgia în avantaj cu o lovitură de cap, iar reacția echipei lui Rudi Garcia a fost cea a unei formații mature, care știe să gestioneze inclusiv surprizele neplăcute. La pauză era 2-1 și se simțea deja un oftat colectiv de ușurare din partea celor care își doreau ca meciul să fie decis exclusiv de fotbal.

Vanaken a făcut 3-1 în repriza secundă și Belgia părea deja cu gândul la confruntarea cu Spania. Americanii au presat, au dominat finalul partidei și au împins jocul spre poarta lui Courtois, dar dominația lor a rămas fără urme pe tabela de marcaj. Lovitura finală a dat-o Lukaku, iar scorul, 4-1, nu lasă loc de prea multe discuții.

Cu această ocazie putem fi siguri de un lucru, Trump și foarte mulți americani au aflat ce înseamnă un cartonaș roșu. Inclusiv unul metaforic, care te trimite în afara competiției. Presiunea de a face pe plac gazdelor s-a risipit, iar sportul și-a revendicat dreptul de a-și stabili singur învingătorii. În fotbal au existat întotdeauna dictatori. Numai că aceștia purtau tricoul cu numărul 10, nu costum și cravată. Dictau ritmul jocului, nu deciziile arbitrilor, și își impuneau voința prin driblinguri, nu prin declarații.

Iar replica finală merită împrumutată din serialul american *Midnight Caller*, care a avut și pe la noi destui admiratori: „Noapte bună, America, oriunde te-ai afla!”

Remontada de zile mari pentru Argentina, tangoul poate fi dansat și în deșert

Campioana mondială, Argentina, a învins Egiptul cu 3-2, după unul dintre cele mai spectaculoase meciuri ale actualei Cupe Mondiale. O partidă cu aproape toate ingredientele posibile: fotbal de calitate, răsturnări de situație, VAR, penalty ratat, bare, nervi întinși la maximum și un final care a ars mai tare decât nisipul deșertului. Argentina a început partida în stilul Nuevo Tango. Dacă te concentrai suficient asupra ritmului jocului, Messi părea să împrumute ceva din melancolia lui Astor Piazzolla (compozitor și instrumentist argentinian care a revoluționat muzica, a creat acest stil nou, care a combinat tangoul tradițional cu elemente de jazz și muzică clasică), o lentoare și o nostalgie greu definibilă. Egiptenii veniseră cu un mesaj simplu: „Să facem istorie!” Ambițios, dar trebuie spus că o țară cu câteva mii de ani de istorie își găsește cu greu loc pentru încă un capitol petrecut pe un petec de iarbă, care nici măcar nu este udat de Nil. Începutul a fost un amestec de forță, tensiune și curaj. În minutul 15, Ibrahim a deschis scorul cu o lovitură de cap și a demonstrat că istoria poate fi scrisă și cu fruntea. Argentina a reacționat imediat. După numai trei minute a primit un penalty. Faza a părut discutabilă, VAR-ul a confirmat decizia arbitrului, însă zeul fotbalului a ținut să restabilească echilibrul. Messi a executat slab, iar Shobeir a apărut. Câteva minute mai târziu, căpitanul argentinian a lovit și bara dintr-o lovitură liberă executată impecabil. Dacă prima repriză a avut un erou, acela a fost fără îndoială portarul Egiptului, care a respins aproape tot ce putea fi respins.

Pentru iubitorii de statistici, încă un record: Lionel Messi devine primul jucător din istoria Cupelor Mondiale care ratează două lovituri de la 11 metri la aceeași ediție. Repriza secundă a început cu un nou șoc. Zico a făcut 2-0, după o fază superbă construită împreună cu Salah. Bucuria a fost însă spulberată de VAR, care a descoperit o tragere de tricou petrecută parcă „cu două zile înainte”. Banca Egiptului era în pragul exploziei. Numai că Zico și Salah au refăcut aproape identic faza câteva minute mai târziu, iar de această dată nimeni n-a mai găsit nimic de anulat. 2-0 și deșertul începea să înghită campioana mondială. Argentina părea în corzi. Dar marile echipe au un defect pentru adversari: refuză să moară. Romero a redus diferența în minutul 79, cu o lovitură de cap din centrarea lui Messi, iar din acel moment meciul a luat foc. Inevitabilul Messi a egalat când mulți se întrebau dacă nu cumva ar trebui schimbat. Apoi, în minutul 92,

Enzo Fernandez a închis definitiv povestea. Surpriza a fost pusă la pământ, împachetată și expediată acasă. Pe banca Egiptului, nervii au cedat. Protestele au curs în toate direcțiile, iar ultimele secunde au fost jucate mai mult cu sufletul decât cu picioarele. Argentina merge mai departe, însă lasă în urmă și un mare semn de întrebare. Când ești campioana mondială și te clatini serios în fața Capului Verde și a Egiptului, când ai nevoie de o remontada în ultimele minute pentru a supraviețui, înseamnă că orchestra încă știe partitura, dar instrumentele nu mai sună la fel. Iar la un Mondial, tangoul poate cuceri publicul, însă trofeul îl ridică doar echipele care nu dansează permanent pe marginea eșecului.

Elveția a câștigat la penalty-uri un meci pe care fotbalul l-a pierdut

Elveția s-a calificat în sferturile de finală după ce a trecut de Columbia la loviturile de departajare, în urma unui 0-0 agonizant, unul dintre acele meciuri care îi fac pe suporteri să privească din când în când spre ceas, convinși că timpul s-a oprit.

Elvețienii și columbienii au lăsat impresia că au intrat pe teren cu gândul fixat pe tabela de marcaj și cu speranța că aceasta va rămâne neatinsă. La prim-planurile televiziunii se putea citi în privirile jucătorilor că prelungirile erau deja acceptate. La unii parcă se vedeau, în iris, chiar și loviturile de departajare. Pe undeva era de înțeles. Pentru ei era al cincilea meci al turneului. Pentru noi, telespectatorii profesioniști, numărătoarea se apropia de o sută. Avantaj noi.

Așteptările nu au fost înșelate, pentru că, în realitate, aproape că nu au existat. Cine văzuse cele două echipe în fazele anterioare știa foarte bine ce urmează: organizare impecabilă, blocaje, disciplină tactică și o grijă aproape obsesivă pentru evitarea riscurilor. Ocaziile de gol au fost mai puține decât oamenii care îl admiră sincer pe Gianni Infantino.

Cu somnul rupt în două, ne-am resemnat și am acceptat bonusul de încă 30 de minute de fotbal prudent. Rezervele de spectacol și goluri fuseseră consumate cu câteva ore mai devreme, când Argentina și Egipt oferiseră un meci care a dat de lucru cardiologilor din întreaga lume. Comparativ cu acel duel, Elveția - Columbia a părut o recomandare medicală pentru reducerea pulsului.

Cum era de așteptat, nici prelungirile nu au schimbat povestea. Cele două echipe au continuat să joace cu aceeași prudență, convinse că orice greșeală ar cântări mai greu decât orice încercare de a câștiga. Penalty-urile deveniseră o destinație, nu un accident. Acolo, Elveția a avut exact ceea ce îi definește adesea fotbalul: mai multă precizie, mai mult autocontrol și mai puține emoții. Atât a fost suficient. Uneori nu ai nevoie de inspirație, ci doar de sânge rece.

Elveția merge în sferturile de finală, unde o așteaptă Argentina. Dacă duelul cu Columbia a fost un exercițiu de răbdare, întâlnirea cu campioana mondială ar trebui să fie, măcar teoretic, un examen de fotbal. Pentru binele tuturor celor care încă mai rezistă nopților albe ale acestui Mondial.

Mondialul dintre fotbal și putere

Cupa Mondială din 2026 va rămâne în statistici ca primul turneu cu 48 de echipe. În memorie, însă, riscă să rămână ca primul Mondial în care politica a intrat pe teren fără să mai ceară voie arbitrilor. Telefonul lui Donald Trump către Gianni Infantino, urmat de suspendarea executării cartonașului roșu primit de Folarin Balogun, a deschis o cutie a Pandorei pe care FIFA o va închide greu. Indiferent de explicațiile extrase din legile jocului, impresia lăsată este devastatoare: dacă regulamentele pot deveni elastice după un apel venit din Biroul Oval, atunci cea mai importantă competiție a fotbalului nu mai aparține doar jocului. Controversa a provocat o ruptură și mai adâncă între FIFA și UEFA, care a acuzat forul mondial că subminează propriile reguli disciplinare. Acesta a fost doar fundalul. În prim-plan au apărut inevitabilele acuzații că Argentina este împinsă discret de FIFA spre un nou titlu. Nu există probe concludente care să demonstreze o favorizare instituțională, însă percepția contează aproape la fel de mult ca realitatea. Iar când încrederea începe să se clatine, fiecare decizie la limită devine combustibil pentru teoriile conspirației.

Paradoxal, războiul politic dintre FIFA și UEFA s-a terminat, cel puțin pe teren, cu o victorie clară a Europei.

S-a spus că extinderea la 48 de echipe va democratiza fotbalul și va diminua dominația continentului european. S-a vorbit despre ascensiunea Africii, despre explozia Asiei, despre noua putere a Americii de Nord și despre echilibrul global. Numai că sferturile de finală spun altceva: șase dintre cele opt locuri au fost ocupate de echipe europene. Europa a pierdut bătălia declarațiilor, dar și-a păstrat partea leului acolo unde contează cu adevărat: pe tabelă.

Desigur, nici fotbalul bătrânului continent nu este invincibil. Germania a plecat acasă încă din optimi, eliminată dramatic de Paraguay. Olanda a cedat în fața Marocului, iar Portugalia a fost oprită înainte să prindă avânt. Totuși, masa critică a rămas impresionantă. Franța, Spania, Anglia, Belgia, Elveția și Norvegia au demonstrat că școala europeană continuă să producă echipe solide, indiferent de disputele dintre birourile de la Zurich și Nyon.

Marea dezamăgire vine însă din altă parte. Brazilia continuă să caute fotbalul care a făcut-o celebră. A trecut cu emoții de Japonia, dar s-a prăbușit în fața Norvegiei, iar senzația este că "Seleção" nu mai sperie pe nimeni. Cândva, adversarii încercau să limiteze proporțiile scorului. Astăzi, încearcă să profite de vulnerabilitățile unei echipe

care pare să-și fi pierdut identitatea. Poate că aceasta este imaginea adevărată a Mondialului din 2026. Nu scandalurile, nu telefoanele dintre politicieni și șefii fotbalului, nu războiul rece dintre FIFA și UEFA.

Ci faptul că, în ciuda tuturor încercărilor de a rescrie harta fotbalului mondial, mingea continuă să fie mai conservatoare decât discursurile. În birouri se negociază influența. Pe teren se negociază doar golurile. Iar până acum, Europa încă vorbește limba pe care restul lumii încearcă să o traducă.

TGV-ul Franței a ajuns, la timp, în semifinale

Franța a învins Marocul cu 2-0 și s-a calificat în semifinalele Cupei Mondiale, după un meci care s-a anunțat tensionat din toate punctele de vedere, dar care, pe teren, a fost decis fără mari emoții de vicecampiona mondială.

Înainte de fluierul de start se vorbea mai mult despre ceea ce s-ar putea întâmpla în tribune și pe străzile Franței decât despre fotbal. Pe gazon, însă, prima repriză a fost surprinzător de calmă. Francezii au atacat aproape permanent, în timp ce Marocul și-a așezat toate piesele în propria jumătate de teren și nu a investit nici măcar un franc în ofensivă.

Ocaziile au început să curgă încă din start. Până în minutul 5, francezii și-au creat două oportunități importante, iar până la pauză au controlat autoritar jocul. Breșele în apărarea marocană au existat, doar că finalizarea a lipsit. Kylian Mbappe a ratat un penalty în minutul 34, cu o execuție surprinzător de moale, iar Bono a intuit fără probleme colțul. Portarul marocan a fost omul primei reprize, iar atunci când nici el nu a mai putut interveni, a făcut-o bara, la șutul lui Digne din minutul 45.

Franța a semănat cu un TGV lansat la viteza maximă: elegant, rapid și spectaculos, dar incapabil să oprească în vreo gară. Până la pauză.

După reluare, Marocul a încercat să urce liniile și să joace mai curajos. Ofensiv nu a câștigat aproape nimic, defensiv a pierdut aproape totul. Spațiile au apărut, iar TGV-ul francez și-a găsit, în sfârșit, destinația. Mbappe a deschis scorul în minutul 60, cu un șut din marginea careului, iar șase minute mai târziu Dembele a închis definitiv partida. Ce nu a funcționat de la 11 metri a mers perfect de la 16.

Franța și-a confirmat încă o dată forța. Marocul a trimis primul șut pe spațiul porții abia în minutul 83, un detaliu care spune aproape totul despre raportul de forțe din această confruntare.

Dincolo de fotbal, partida a avut și o importantă componentă socială și geopolitică.

Presa franceză și internațională avertizase în ultimele zile asupra riscului unor incidente după meci, având în vedere comunitatea marocană numeroasă din Franța și precedentele create după alte confruntări importante. Autoritățile au mobilizat efective impresionante de ordine publică, conștiente că, uneori, un meci de fotbal poate spune mai multe despre o societate decât o dezbatere politică.

Problemele sociale nu se rezolvă însă într-o seară și nici în timpul unei Cupe Mondiale. Fotbalul își vede de drumul lui. Franța este din nou în semifinale și, după demonstrația

de autoritate din fața Marocului, transmite un mesaj clar tuturor adversarelor rămase în competiție: drumul spre trofeu trece prin Paris... chiar dacă finala se joacă pe alt continent.

Cod roșu, Spania merge la întâlnirea cu Franța

Spania a învins Belgia cu 2-1 și a câștigat un loc în semifinalele Cupei Mondiale, unde o așteaptă Franța. Un duel care promite să fie o finală înaintea finalei. A fost cod roșu la al doilea sfert de finală. Nici nu se putea altfel, din moment ce pe teren s-au întâlnit „Furia Roșie” și „Dracii Roșii”. Un taur mai lipsea din decor, dar uneori acesta poate fi înlocuit cu determinarea unor fotbaliști care intră pe teren convinși că fiecare minge este ultima. Oricum ai fi făcut calculele înaintea fluierului de start, un lucru era clar: campioana Europei pornea favorită. Iar începutul partidei a confirmat toate pronosticurile. Spaniolii au început să-și țeară celebra pânză de păianjen, schimbând zeci de pase și sufocând încet orice tentativă belgiană de a ieși organizat din propria jumătate.

În tabăra adversă, doar Jeremy Doku părea capabil să rupă ritmul și să dea impresia că mingea poate fi transportată și altfel decât prin pase scurte. În rest, ocaziile au aparținut aproape exclusiv ibericilor.

Fabian Ruiz a deschis scorul în minutul 30 și părea că se pregătește un nou recital spaniol. Numai că Belgia a demonstrat încă o dată că este una dintre echipele care nu renunță niciodată. Charles De Ketelaere a egalat în minutul 41, iar pauza a venit cu un 1-1 care părea mai degrabă un succes al eficienței belgiene decât o reflectare fidelă a jocului. Posesia vorbea de la sine: 63% pentru Spania, 37% pentru Belgia.

Cheia reprizei secunde și, în cele din urmă, a întregii confruntări, a fost accidentarea lui Thibaut Courtois. Portarul belgian, omul care ținuse echipa în viață în multe momente dificile, a părăsit terenul, iar diferența s-a simțit.

Când toată lumea începea să se împace cu ideea prelungirilor, nou-intratul Lammens a respins nefericit în față un șut de la distanță, iar Mikel Merino, omul marilor momente în acest turneu, a fost exact acolo unde trebuia. 2-1, iar visul belgian s-a încheiat.

Spania merge mai departe cu aceeași identitate care o definește de aproape două decenii: controlul jocului, posesia și răbdarea. În semifinale o așteaptă Franța, probabil cea mai puternică echipă a actualei ediții. Dacă până acum „Furia Roșie” a țesut pânze de păianjen, în fața francezilor va trebui să dovedească și că acestea sunt suficient de rezistente pentru a-l opri pe Mbappe.

Vikingii au vâslit până aproape de miracol, dar Anglia înoată spre finală

Anglia a trecut de Norvegia, scor 2-1 după prelungiri, și continuă drumul spre finala Cupei Mondiale. Cu toate privirile îndreptate spre duelul Haaland - Kane, aproape nimeni nu s-a mai gândit la cei care, în astfel de partide, duc greul: fundașii. Ei sunt cei obligați să supraviețuiască în fața unor atacanți care transformă jumătate de ocazie într-un gol.

Două școli de fotbal apropiate ca ADN au propus însă două rețete diferite. Norvegia a intrat pe teren cu relaxarea unei echipe care își depășise deja condiția, iar Anglia cu povara celor 60 de ani fără un mare trofeu.

Startul a fost greoi, după chipul și asemănarea celor două combatante. Timp de 35 de minute, englezii au dominat, dar fără să producă vreun pericol real. Norvegienii au atins mingea rar, însă nici nu păreau deranjați de acest lucru. A urmat o interceptie la mijlocul terenului - englezii au cerut fault la Kane și probabil încă îl mai cer - iar Schjelderup a desenat un gol frumos, cu un șut care a ocolit elegant mâna lui Pickford.

Norvegia a prins curaj și a început să urce liniile, însă exact în momentul în care părea că deține controlul, Bellingham a găsit o breșă imposibilă printre patru adversari și a egalat. Kane a înscris și el, dar doar pentru statistica ofsaidurilor. La pauză era 1-1, însă stările de spirit erau complet diferite.

Dacă Harry Kane a tras la poartă aproape de fiecare dată când a avut un culoar, Haaland a avut puține mingi, dar a provocat panică de fiecare dată când a accelerat. Uneori, simpla lui prezență schimbă geometria apărării adverse.

Partea a doua le-a aparținut nordicilor. Au fost mai verticali, mai agresivi și au părut echipa care își dorește mai mult calificarea. Au și marcat, dar golul a fost anulat pentru fault în atac. A urmat și o bară, iar Thomas Tuchel a încercat să schimbe soarta partidei prin mutările de pe bancă. Efectul s-a văzut mai degrabă pe foaia de schimbări decât pe teren, Anglia nereușind niciun șut pe spațiul porții în repriza secundă.

Prelungirile au venit firesc. La București noaptea se făcea albă, iar sfertul de finală trei își dădea mâna cu sfertul patru. Exact atunci, Norvegia a comis greșeala fatală. Nyland a respins nefericit un balon, iar inevitabilul Bellingham a profitat și a adus Anglia în avantaj. Ultimele 15 minute au fost un asediu nordic, dar fără Haaland, schimbat între

timp. Corabia vikingilor a mai vâslit o vreme, însă nu a mai găsit țărmul egalării, așa că au schimbat cursul direct spre casă.

Anglia merge în semifinale după o calificare obținută cu mult mai multă suferință decât și-ar fi imaginat. Norvegia părăsește turneul fără trofeu, dar cu ceva mai important: respectul celor care iubesc fotbalul și curajul echipelor care încearcă să schimbe ordinea lumii.

Argentina trăiește pericolos, dar a ajuns în semifinale

Argentina s-a calificat în semifinale după ce a trecut de Elveția, 3-1 după prelungiri. Campioana mondială s-a apropiat de duelul cu Elveția convinsă că urmează doar o formalitate și că adevăratele calcule trebuie făcute pentru semifinala cu Anglia. A ieșit însă un meci în care s-a jucat mai ales cu nervii propriilor suporter.

Campioana a început perfect. Lionel Messi i-a așezat mingea pe cap lui Alexis Mac Allister, iar acesta a deschis scorul încă din debut. Exact atunci a apărut și tentația periculoasă a conservării avantajului. Argentina a încetinit ritmul, iar Elveția a înțeles că adversarul poate fi lovit.

Europenii au început să preseze tot mai sus, au câștigat dueluri și au obligat apărarea argentiniană să reziste prin intervențiile excelente ale lui Emiliano Martinez. Egalarea lui Ndoye, din minutul 67, a fost firească și a schimbat complet atmosfera. Pentru câteva minute, Elveția a părut echipa mai aproape de calificare.

A urmat însă faza care a rupt echilibrul. Breel Embolo a căzut dramatic la un duel pentru minge, arbitrul i-a arătat cartonașul galben lui Paredes. VAR-ul a intervenit prin protocolul mistaken identity, iar verdictul a întors faza pe dos: Paredes a fost iertat, Embolo a primit cartonaș pentru simulare, al doilea al său, și a fost eliminat.

Pentru elvețieni a fost o piatră de moară legată de gât. Pentru Argentina, exact gura de oxigen de care avea nevoie într-un moment în care începea să se sufoce.

Nici superioritatea numerică nu a adus însă liniștea. Messi a fost foarte aproape să decidă calificarea în minutul 90, dar mingea a refuzat poarta, iar partida a fost condamnată la prelungiri. Cu un om în minus, Elveția a renunțat aproape complet la atac și s-a apărat cu o disciplină admirabilă.

Izbăvirea argentiniană a venit în minutul 112. Julian Álvarez a primit mingea în marginea careului și a trimis un șut în diagonală, direct la vinclu. Un gol care a pus capăt rezistenței elvețiene și a trimis Argentina în semifinale. Lautaro Martinez a făcut 3-1 și a spulberat definitiv orice speranță elvețiană.

Campioana mondială continuă, însă, să lase în urma sa mai multe întrebări decât răspunsuri. La acest turneu ne-a fermecat din nou cu sclipirile lui Messi și ne-a făcut să uităm, uneori, că în spatele lor se află o echipă care se chinuie surprinzător de mult împotriva unor adversari considerați inferiori. Capul Verde, Egiptul și acum Elveția au demonstrat același lucru: Argentina merge mai departe, dar nu mai sperie, iar într-o

semifinală cu Anglia, talentul lui Messi (deja foarte obosit) s-ar putea să nu mai fie suficient.

Mondialul dintre două lumi

Sunt Cupe Mondiale care rămân în istorie pentru goluri spectaculoase și meciuri dramatice. Altele pentru eroii pe care îi propun. Mondialul din America de Nord riscă să fie ținut minte și pentru altceva: pentru senzația că fotbalul a fost obligat, prea des, să joace un rol secundar. A fost un turneu în care Iranul a trăit sub umbra războiului și a măsurilor de securitate, în care cantonamentele au semănat mai degrabă cu fortărețe decât cu locuri de pregătire. Un turneu în care un cartonaș roșu primit de Folarin Balogun a fost anulat după un lanț de evenimente care a implicat până și un telefon de la Casa Albă, deschizând o dezbatere despre independența justiției sportive fără precedent la un Campionat Mondial. Au fost greșeli de arbitraj, decizii VAR contestate, acuzații de favoritizare și suspiciuni care au însoțit aproape fiecare fază eliminatorie. Nici măcar Argentina, aflată la un pas de o nouă finală, n-a scăpat de privirile suspicioase ale adversarilor. Când fiecare decizie devine o teorie, înseamnă că încrederea în arbitraj începe să valoreze mai puțin decât tehnologia care ar trebui să o protejeze. Iar peste toate a plutit imaginea lui Gianni Infantino. Președintele FIFA a părut mai degrabă un diplomat global decât gazda celei mai importante competiții fotbalistice. Avioane, întâlniri, summituri, declarații. Uneori aveai impresia că omul care conduce fotbalul mondial vede meciurile mai des prin hubloul avionului decât din tribune.

Totuși, fotbalul are un talent extraordinar: știe să supraviețuiască propriilor conducători. Semifinalele sunt exact ceea ce își putea dori orice iubitor al jocului: Argentina - Anglia și Franța - Spania. Sunt patru campioane mondiale, patru școli diferite de fotbal și, probabil, cele mai puternice confruntări pe care le putea oferi această ediție.

Este și o confruntare între generații. Lionel Messi joacă, probabil, ultimul său mare act mondial. În fața lui vin Jude Bellingham și Lamine Yamal, doi jucători care nici măcar nu împliniseră maturitatea fotbalistică atunci când argentinianul ridică trofeul la Doha. Harry Kane încă încearcă să transforme o carieră uriașă într-una legendară. Kylian Mbappe caută să recucerească lumea, iar Michael Olise confirmă că Franța produce talente cu o regularitate aproape industrială. Este, poate, cea mai frumoasă imagine a acestui Mondial: trecutul și viitorul împart același teren.

Numai că, în timp ce fotbalul își caută noul rege, FIFA pare preocupată deja de următoarea revoluție. Nici nu s-a terminat actuala ediție și se vorbește despre un Campionat Mondial cu 64 de echipe. Mai multe națiuni, mai multe meciuri, mai multe încasări. Oficial, în numele incluziunii. Neoficial, o competiție în care fiecare loc nou

înseamnă milioane de dolari și noi alianțe politice în interiorul FIFA. Ideea este deja analizată de conducerea forului mondial. Întrebarea este simplă: unde se oprește extinderea? La 64? La 80? La 96? Dacă orice limită poate fi mutată, atunci valoarea calificării începe să se dilueze, iar Campionatul Mondial riscă să devină un festival uriaș în care exclusivitatea dispare. Poate că aceasta este adevărata miză a verii lui 2026. Nu cine ridică trofeul pe 19 iulie.

Ci dacă fotbalul va mai reuși să rămână mai mare decât politica, interesele și marketingul celor care îl administrează. Semifinalele ne oferă încă speranța că răspunsul este „da”. Restul turneului ne obligă, însă, să nu fim foarte siguri.

Tiki-taka merge în finală, TGV-ul a rămas în gară

Spania e prima finalistă a Cupei Mondiale, după ce a trecut de Franța cu scorul de 2-0, într-un meci pe care l-a controlat tactic cu autoritate. Franța a arătat la acest turneu că joacă în lung, direct pe poartă, iar spaniolii că plimbă mingea pe lat, amenințând mai întâi tușele după care se gândesc și la plasele porților. Latul a fost mai eficient! Gusturile fotbalistice nu se discută, destinația este aceeași, doar drumul diferă. Experții spun că la fel stau lucrurile și în cazul religiilor. Evident, ar mai trebui să băgăm în discuție agricultura și politica și am găsi patruleterul la care se pricepe toată lumea.

Oul sau găina?

Mbappe sau Yamal?

Omenirea nu a dus lipsă de întrebări fundamentale, i-au lipsit de cele mai multe ori răspunsurile.

De această dată am obținut unul, știm prima finalistă a Cupei Mondiale 2026: Spania. O știm de fapt și pe a doua, care e prima în finala mică: Franța. Complicat? Deloc, e cam ca fotbalul cu multe pase.

Prima repriză a aparținut clar ibericilor, ajutați și de un cadou nesperat din partea adversarilor. În minutul 20, Digne a comis un „tonto-penalty”, șutând cu mai multă convingere în Yamal decât în minge. Oyarzabal a transformat fără emoții și a deschis scorul.

Franța a părut surprinzător de lipsită de reacție. A construit greoi, a cedat posesia în multe momente și a produs prea puține situații de gol pentru o echipă cu asemenea resurse ofensive. Când lucrurile încep prost, de multe ori continuă la fel. În minutul 30, Saliba s-a accidentat și a părăsit terenul, iar problemele lui Didier Deschamps s-au înmulțit.

Spania a profitat și a ridicat nivelul jocului, oferind câteva secvențe de fotbal care au justificat statutul de campioană europeană. Între cele două echipe s-a aflat însă și arbitrul Ivan Barton, din El Salvador, care a părut depășit de importanța partidei și a reușit performanța rară de a-i nemulțumi pe toți. O alegere FIFA greu de înțeles pentru o semifinală mondială.

La pauză concluzia era simplă: dacă Franța nu schimbă ceva radical, finala devenea o iluzie. Nu a schimbat aproape nimic. Primele minute ale reprizei secunde au confirmat că vicecampioana mondială rămăsese captivă în același joc fără orizont. În aceste condiții, golul lui Pedro Porro, din minutul 58, a venit aproape firesc. Yamal a înscris și el

după o acțiune spectaculoasă, însă câțiva centimetri l-au despărțit de gol, arbitrii confirmând poziția de ofsaid. Ultimele minute au fost un festival al neputinței franceze. Echipa care, teoretic, trebuia să alerge după egalare a părut resemnată, în timp ce Spania a administrat avantajul cu maturitatea unei formații care știe exact ce are de făcut. Tiki-taka a mai câștigat o bătălie. TGV-ul francez, care a mers cu viteză maximă în primele faze ale turneului, și-a găsit în cele din urmă capătul liniei. Spania merge în finală cu impresia că are încă rezerve, iar acesta este, probabil, cel mai neliniștitor semn pentru viitoarea adversară.

„Mâna lui Dumnezeu” și glezna lui Messi

Argentina va juca finala Cupei Mondiale cu Spania, după ce a învins Anglia cu 2-1, într-un meci care a respectat specialitatea casei: întoarcerea scorului. Indiferent cine câștiga această semifinală, povestea cu trofeul care se întorcea, într-un fel, acasă, rămânea în picioare... până la hopul final. O altfel de casă, desigur: una construită din aceeași limbă a fotbalului, din aceeași obsesie pentru minge și din convingerea că acest joc este mai mult decât un sport. De o parte era patria care l-a inventat, de cealaltă țara care l-a reinventat pe maidane și l-a transformat într-o religie.

Partida a început abrupt, din toate punctele de vedere. Argentinienii au dat tonul jocului dur, englezii au acceptat imediat provocarea, iar prima repriză s-a transformat într-un concert de scrâșnit de dinți, trosnit de glezne și îndoit de genunchi. Arbitrul american a preferat rolul dirijorului care nu intervine prea mult în partitura orchestrei. Fotbalul a fost puțin, angajamentul foarte mult. Într-un asemenea decor, talentul lui Lionel Messi a fost neutralizat chiar de tipul de joc impus de propriii colegi. Singura lui realizare notabilă din primele 45 de minute a fost cartonașul galben provocat lui Anderson.

Aici merită deschisă o paranteză.

S-au făcut nenumărate comparații între Maradona și Messi, iar după acest turneu îmi permit o concluzie: din Maradona în Messi este atât de puțin, încât comparația rămâne mai degrabă un exercițiu de nostalgie decât unul de fotbal. E ca și cum ai pune față în față un poet rătăcitor prin ultimele spelunci ale lumii și își împrăștie, nonșalant, opera în cele patru zări și un bancher care scrie versuri impecabile, dar își închide manuscrisele în seif înainte de culcare. Maradona („Mâna lui Dumnezeu”) a fost haosul fertil, geniul care sfida orice regulă, inclusiv pe cele ale propriei existențe. Messi este perfecțiunea calculată, omul care și-a transformat talentul într-o disciplină aproape industrială.

Amândoi sunt uriași, dar au vorbit limbi diferite ale fotbalului.

Închidem paranteza.

Repriza secundă a început în aceeași notă, însă fotbalul a apărut cu adevărat abia în minutul 55, când Gordon a deschis scorul pentru Anglia. Paradoxal, acela a fost și începutul sfârșitului pentru britanici. Prost sfătuiți atât din teren, unde Harry Kane a ajuns să joace aproape ca un fundaș central, cât și de pe bancă, unde Thomas Tuchel a părut lipsit de soluții, englezii au făcut toți pașii posibili înapoi și s-au lăsat sufocați de presiunea argentiniană.

Din momentul deschiderii scorului a început, de fapt, meciul lui Messi. A coborât între linii, a distribuit mingi, a executat faze fixe, a accelerat ritmul și a mutat jocul acolo unde Argentina îl voia. Ceea ce părea inevitabil s-a produs. Enzo Fernandez a egalat în minutul 85, iar Lautaro Martínez a lovit decisiv în minutul 90+2.

Argentina a întors încă o dată un meci pe care părea să-l piardă și le-a predat o nouă lecție de fotbal celor care au inventat acest joc. În finală o așteaptă Spania, într-o confruntare care promite mai mult decât un duel pentru trofeu. Promite o dezbatere despre două moduri diferite de a înțelege frumusețea fotbalului.

Medalii de bronz, după un meci de aur - finala mică a fost mare

Anglia a cucerit medalia de bronz a Cupei Mondiale după ce a învins Franța cu 6-4, într-un meci absolut nebun, în care orgoliul, teama de umilință și ambițiile personale au făcut mai mult decât orice tactică.

Despre finalele mici s-au spus multe. Vă puteți imagina următoarea scenă? Un mire sau o mireasă părăsit(ă) în fața altarului este obligat(ă) să participe la petrecerea de nuntă. O petrecere care nu mai este nici petrecere, nici nuntă, dar care trebuie ținută pentru că s-au cheltuit prea mulți bani și nu se cade să se irosească investiția. Cam asta este finala mică a unei Cupe Mondiale.

Nimeni nu vrea să joace, aproape nimeni nu vrea să privească, iar nici cronicarii nu se înghesuie să scrie despre ea. O întrebare simplă pentru iubitorii profesioniști ai fotbalului: câte finale mici vă amintiți? Exact. Este, de cele mai multe ori, un elogiu adus tristeții de a câștiga cea mai amară medalie, un bronz cu gust de cocleală. Când într-o asemenea partidă ajunge o echipă venită din al doilea sau chiar al treilea eșalon al fotbalului mondial - Bulgaria în 1994, Maroc în 2022 - mai apare câte o rază de bucurie. Dar când se întâlnesc două naționale care au plecat la turneu convinse că singura medalie acceptabilă este aurul, atmosfera seamănă mai degrabă cu un priveghi transmis în direct la scară planetară. Despre această finală mică, însă, se va mai vorbi. A fost altceva, cu totul altceva.

Anglia și Franța au avut întotdeauna ceva de împărțit, iar rivalitatea lor a salvat un meci pe care mulți îl considerau inutil. Englezii și-au amintit primii de istoria comună și au intrat pe teren ca și cum trofeul cel mare încă s-ar fi aflat în joc.

Până la pauză era deja 4-0. Rice a deschis scorul încă din minutul 3, Kansa a mărit avantajul în minutul 18, iar Saka a lovit de două ori, în minutele 37 și 45+1. Putea fi chiar mai rău pentru Franța și chiar mai bine pentru Anglia.

Cu o singură roată funcțională la această căruță, Kylian Mbappé, preocupat în primul rând să-și maximizeze șansele la titlul de golgheter în duelul de la distanță cu Messi, Franța a arătat lamentabil în primele 45 de minute, chiar și pentru standardele unui meci amical. Uneori, excesul de încredere este cel mai periculos adversar.

După pauză, partida a luat-o complet razna. Didier Deschamps a schimbat oameni și, probabil, tonul discuțiilor din vestiar. Mbappé a redus diferența în minutul 47 și a urcat pe primul loc în clasamentul marcatorilor, cu nouă goluri. Barcola a făcut 4-2 șase minute

mai târziu și a confirmat că în cabine fusese furtună. În același timp, Anglia a repetat boala din semifinală: joacă excelent până când, dintr-odată, cade într-o inexplicabilă eclipsă. În minutul 65, Mbappé a înscris din nou (a zecea oară la acest turneu, și a devenit golgheterul all-time al mondialelor, iar de la 4-0 se ajunsese la 4-3. Egalarea plutea în aer. Francezii au ratat ocazii uriașe, iar când păreau gata să dea lovitura, fotbalul și-a amintit că mai are simțul umorului. Anglia a primit un penalty. Jude Bellingham, proaspăt intrat pe teren, putea executa, dar a preferat gestul rar întâlnit în fotbalul mare: i-a oferit mingea lui Bukayo Saka. Acesta a transformat fără emoții, și a făcut tripla. Dembele a înscris în prelungiri, 5-4, dar nu a stabilit scorul final! Bellingham a croșetat apărarea franceză la ultima fază a meciului și a făcut 6-4.

Despre un meci cu zece goluri se pot spune multe, dar cu siguranță nu că a fost plictisitor. Trofeul nu se întoarce acasă. Vin doar niște medalii de bronz. Să fie primite. Paradoxal, finala mică a fost mare. Cel puțin pentru cei care au privit-o fără să țină neapărat cu Anglia sau cu Franța. Uneori, fotbalul își păstrează cele mai frumoase surprize exact acolo unde nimeni nu se mai așteaptă să le găsească.

FINALA

Spania este noua campioană mondială – muzică multă, fotbal puțin

Spania este noua campioană mondială! A trecut de Argentina în prelungiri, scor 1-0, după un meci în care fosta campioană nu a șutat la poartă în timpul regulamentar de joc. Aceast meci își depune candidatura pentru podiumul celor mai urâte act finale din istoria Cupei Mondiale.

Tensiunea s-a resimțit din toate părțile și natura nu a făcut excepție. Cu mai puțin de 24 de ore înainte de fluierul de start al finalei Campionatului Mondial dintre Spania și Argentina, New York-ul a fost lovit de furtuni puternice și ploi torențiale. Nici pe la noi nu a fost mai bine, telefoanele gemând sub avertizări RO-Alert, dar când e rău și la alții parcă ne mai liniștim. În vremea codurilor meteo, comparația vine aproape firesc. Jocul Spaniei a semănat de-a lungul turneului cu un viscol de februarie: începe liniștit, durează mult și nu-ți lasă nicio șansă de scăpare. Te învăluie încet, îți taie orice ieșire și, înainte să-ți dai seama, ești captiv în mecanismul posesiei sale. Argentina se manifestă diferit. O furtună de vară, violentă și imprevizibilă. Poate rezolva un meci în zece minute sau poate părea inofensivă până aproape de final. Iar când ai impresia că norii s-au risipit și pericolul a trecut, cade fulgerul. De cele mai multe ori, fulgerul poartă numele Messi. Meteorologii au emis coduri pentru vreme, însă iubitorii fotbalului știau că adevărata furtună este programată să înceapă odată cu fluierul de start al finalei mondiale. Până să înceapă, s-a cântat din toate pozițiile, în cel mai pur stil al show-urilor americane. În final, au dat drumul și la fotbal. S-a jucat fix ce ne așteptam. Moara Spaniei a măcinat la nesfârșit baloane, Argentina a stat la cutie, așa cum a făcut-o pe tot parcursul mondialului, Messi s-a păstrat pentru final, Yamal a încercat să se remarce. Spania a fost mai pozitivă din punct de vedere ofensiv, dar nimic nu s-a concretizat. Campioana mondială nu a tras niciun șut pe poartă.

La pauză a avut loc un alt show, că așa vor americanii. Iar pauza s-a lungit, deși părea că s-a lățit. Gusturile nu se discută, dar este evident că gazdele nu au gust pentru fotbal și au nevoie de diverse „sosuri” ca să-l înghită. Cine trebuia să apere jocul, președintele FIFA, era ocupat să-i adune scamele de pe sacou președintelui SUA. Când banul dictează, nimic nu mai contează.

Fotbalul nu a fost ajutat nici de Argentina, care a continuat și în repriza a doua să nu joace absolut nimic. Împingeri, trageri, proteste, nervi... și cam atât. În minutul 90, Argentina nu expediasse niciun șut pe poartă și nu avusese nicio ocazie. De partea cealaltă, Spania a combinat, a avut și două ocazii, dar fără să umble la tabelă, și datorită intervențiilor portarului Martinez. În minutul 93, Fernandez a primit și cartonașul roșu (două galbene), iar Argentina urma să joace în prelungiri cu un om mai puțin. Ajutat prea puțin de colegi, Messi nu a avut nicio șansă reală să producă ceva memorabil.

Un fapt remarcabil: în mica pauză dintre timpul regulamentar și prelungiri nu a cântat nimeni. Singurul plan de joc al Argentinei a fost, încă din start, să ajungă la loviturile de departajare. Foarte puțin pentru o campioană, pentru o finală și pentru fotbal în general. Ferran Torres a curmat chinul fotbalistic în minutul 106, cu un șut din careu. Acesta a fost minutul în care Argentina s-a gândit că ar trebui să și atace. De câte ori să meargă și ulciorul la apă? Mai și crapă când îți e lumea mai dragă. Știm campioana mondială, Spania. Festinul s-a terminat. Fotbalistic, revenim la ale noastre. Ne pregătim să trecem de la caviar cu șampanie la zeamă de varză cu ghiveci de legume.

BURSA .ro

„Aceasta nu este doar
povestea unui turneu final.
Este povestea unui vis care
a unit lumi, culturi și generații
în jurul celei mai simple
și mai complicate pasiuni:
fotbalul.

Din America de Nord
până în inima noastră,
aceasta este călătoria
unei Cupe Mondiale
cum nu a mai fost alta.”

DON”

